

Giới thiệu Gương Yêu

Truyện Gương Yêu của tác giả Mật Quả Từ mang một không khí ma mị, yêu tình xinh đẹp phía trước gương chính là nữ chính trong tiểu thuyết. Gương yêu tồn tại nhờ hút lấy dục vọng, năng lượng trong con người. Và lần này, nó đã tìm được một con mồi mới....

Trong nhiều biến cố xảy ra, cô đã quên mình là ai, cũng không quan trọng nữa, dù sao thể giới của cô chỉ là một mặt gương. Những yêu quái khác gọi cô là Gương yêu, cô không có cảm giác về thời gian lẫn khuôn mặt, hay ai đang đứng trước mặt cô,

Cô sẽ biến thành người đôi phương muốn gặp được nhất kia, hút khô oán giận và tình hoa của con người. Hóa thân thành người yêu đã chết của anh, đóng giả mỹ nhân gặp nạn dưới mưa kia dù anh không động tâm. Nhưng vẫn phải thực hiện điều mình không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Gương Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Cô đã quên mất mình là ai.

“Mời vào.” Tiếng chuông đồng trong treo vang lên, lại có người đến.

Một đôi nam nữ vô cùng thân thiết nắm tay nhau đi vào trong cửa hàng đồ cổ xưa, cửa hàng đồ cổ này nằm trên một con đường hẻo lánh, bên ngoài như có tuổi, biển hiệu được làm bằng gỗ nhiều lần gió táp mưa sa, gần đây vết khắc loang lổ, ánh đèn thủy tinh âm ỉ chiếu lên đồ cổ trong phòng, để người có tình dừng chân.

“Oa..... Gương lớn nhì!” Người phụ nữ đứng trước gương, nhìn mình qua màn kính.

Trước mắt cô là một thân gương đứng có giá gỗ, nằm trên giá gỗ là chiếc gương hình bầu dục, viền gương bằng gỗ, được chạm trổ xung quanh, không có trang sức hoa lệ, cũng không có ánh sáng ngọc châu, nhìn qua đơn giản nhưng lại không tầm thường, ngược lại còn có cảm giác tinh mịch.

“Em thích à?” Người đàn ông dùng ánh mắt coi thường đánh giá gương. Thoạt nhìn đều không có một chút đặc sắc nào, anh còn sợ tuổi đã lâu, gương chưa soi được nhiều đã vỡ mất rồi.

“Cũng không tệ lắm, đồ cổ đang là mốt mà!” Người phụ nữ nũng nịu nói. Hơn nữa không biết có phải là ảo giác hay không, soi gương này, lại cảm thấy mình gầy mà lại đẹp ra!

Đôi nam nữ đang đánh giá trước gương này, không biết cô đã ở trong gương quan sát bọn họ.

Người phụ nữ xinh đẹp kia cô nhìn đến khuôn mặt thì ghê tởm không chịu nổi, người cô ta yêu thực sự là một bạn trai khác, người đàn ông bên cạnh hơn cô đến mười tuổi nhưng lại có nhiều tiền của, trong lòng cô là tham tiền tài và việc người đàn ông đó sẽ mua nhà mới cho cô.

Mà người đàn ông này đã có vợ, anh chỉ muốn thân thể và vẻ đẹp của người phụ nữ trẻ, dùng rất nhiều tiền mua nhà cho cô ta, là muốn cô ta sinh cho anh một đứa con, vì vợ anh không đẻ được làm anh vô cùng không hài lòng, nhưng vợ là con gái ông chủ, vì tương lai của mình, sao có thể tùy ý ly hôn.

Cô không nhớ rõ mình là ai, cũng không biết đã ở trong này bao lâu.

Nhưng cô biết mình tồn tại trong gương, có thể thấy dục vọng sâu nhất trong lòng người, phản ánh “khuôn mặt thật” của họ, đa số đều đáng ghê tởm làm cho người khác buồn nôn..... Cô thích những đồ đẹp mắt, mỗi khi nhìn đến bề ngoài và đáng về thực tế không hợp nhau, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Cô không đánh giá đúng sai thiện ác, bởi vì cô chính là mặt gương, phản ánh lòng người trực tiếp nhất, trong cuộc sống nào có đúng sai?

“Gương này bao nhiêu tiền?” Người đàn ông cố gắng hỏi.

“.....” Ông chủ như biết sự tồn tại của cô, tuy cô cũng chưa xuất hiện trước gương, “Phải ba trăm ngàn.”

“Ba trăm ngàn?” Người phụ nữ kinh hô một tiếng, “Đắt vậy? Chỉ là một món đồ gỗ thôi mà!”

“Gương này chỉ bán cho người có duyên.” Giọng ông chủ nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa cũng rất rõ: hai người không phải người có duyên.

“Điên à!” Người phụ nữ nũng nịu, người đàn ông cũng không vui lắm chửi, kéo người phụ nữ đi ra ngoài cửa hàng, vừa đi vừa có thể nghe thấy tiếng

mắng

Tiếng chuông đồng lại vang lên, đi ra là một đôi mà Gương yêu không thích, đi vào là một vị khách qua đường khác.

Người đàn ông đi đến, đúng lúc đi sát qua đôi tình nhân kia, ánh mắt của anh có điểm mờ mờ, trên người có mùi rượu thoảng.

“Mời vào.” Giọng ông chủ lịch sự mà không có tình cảm.

“Ừm.....” Vị khách đáp lại uể oải.

Lúc này cô mới chú ý đến người vừa vào, lười biếng nhìn ra bên ngoài, cô nhìn thấy một người đàn ông đang đi đến trước kính.

Anh nhìn khuôn mặt buồn, tràn đầy bi thương trong gương, cô mở lớn hai mắt nhìn anh, nháy mắt đã nhìn thấy bí mật giấu ở chỗ sâu trong đáy lòng anh!

“Gương rất đặc biệt.” Anh lẩm bẩm nói, đến gần cô.

“..... Ngài thích không?” Ông chủ đi lại gần, cố ý vòng qua gương.

“Ừ..... Tôi vừa mua một căn phòng.” Trên thực tế là rời bỏ thương tâm, trở lại quê nhà, “Cần phải trang trí một chút.”

Người đàn ông nói, vươn tay nhẹ nhàng chạm đến thành khắc gỗ của gương, trượt nhẹ qua.

Cô hít sâu một hơi. Cô là gương, chỉ biết phản ánh vật trước kính, và lòng của con người.

Cho nên cô không có ngũ quan, chỉ có khuôn mặt cứng nhắc như giấy trắng, nhưng trong nháy mắt này, lại chiếu ra nỗi nhớ sâu nhất trong đáy lòng người đàn ông.

Người đàn ông đi đến bên cạnh, nhìn các vật nhỏ gia đình khác, nhưng chiếc gương không người lại dần hiện ra một hình ảnh khác.

Người phụ nữ mặc âu phục xanh nhạt có điểm trắng hiện ra, tóc xoắn nâu đậm dài đến thắt lưng, lông mày nhạt và mắt hạnh tròn sáng, chóp mũi khéo léo và môi hồng đào, da thịt trắng nõn cùng với khuôn người có thể không cao đến một mét sáu.

Đây là dự vọng và nỗi nhớ duy nhất trong lòng người đàn ông, trong lòng anh chỉ có người phụ nữ này.

“Ngài thích gương này sao?”

Người đàn ông đang nhìn từ đầu giường nghe thấy thì quay người, thấy ông chủ không biết đã đứng sau gương từ lúc này, cầm một tấm vải lớn trong tay, đột ngột hỏi.

“Ừ..... Cũng không tệ lắm.” Nếu cô ở đây, nói không chừng cũng thích chiếc gương theo phong cách cổ lại giản dị này, “Bán bao nhiêu vậy?”

“Chỉ một ngàn.”

“Hả? Rẻ thế sao?” Người đàn ông líu lưỡi, “Đây là gương cổ à?”

“Không, là đồ cổ hơn một ngàn năm, nhưng là đồ cổ, chỉ bán cho người có duyên.” Ông chủ mỉm cười, xoa hai tay trên tấm vải, “Ngài là người có duyên, gương này..... Ngài mua không?”

“A..... Ừ!” Giá trị chỉ một ngàn làm cho anh kinh ngạc, nhưng lần này anh mua không chỉ đơn thuần vì giá của nó, mà là vì chiếc gương này cô sẽ thích, mà cũng hấp dẫn anh rất nhiều.

Chỉ thấy ông chủ nhanh nhẹn phủ tấm vải lên, nháy mắt đã phủ kín mặt gương kia, sau khi làm xong, ông mới đi đến trước gương.

“Gương này là của ngài.” Ông chủ cung kính nói.

“Cám ơn!” Người đàn ông mỉm cười gật đầu. Có lẽ thật là có duyên thật!

Ông chủ lạnh nhạt thoáng nhìn qua bên trái gương, không phải người đàn ông này chọn gương, mà là gương chọn anh!

Không biết lần này sẽ mất bao nhiêu thời gian, Gương yêu mới quay về cửa hàng đây?

Gương được đặt ở phía đông tầng hai, sát với cửa sổ, mỗi khi mặt trời lên cao, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng lên người cô, phản xạ rực rỡ trên tường.

Cô đang ở trong một không gian không thời gian không giới hạn, chỉ có thể từ gương quan sát bên ngoài, đáng tiếc hướng là có hạn, chỉ thu hẹp trong phạm vi phản xạ mà thôi; Cô biết đây là một căn phòng của phái nữ, là người đàn ông kia cố ý sắp xếp cho một người phụ nữ không tồn tại.

Trong lòng anh rất yêu người phụ nữ kia, nhưng người phụ nữ này đã không còn trên đời, tuy nhiên người đàn ông lại không thể tự kìm chế, vì nhớ nhung mà hao mòn sinh mạng của anh, thậm chí chuyển đến một căn nhà cách biệt với nội thành xa hoa, thả ở lại nơi gọi là chốn thôn quê sơn dã này.

Thôn quê là một nơi tràn ngập sức mạnh, hơn nữa tuyệt đối không phải là sức mạnh chính nghĩa, nơi này vừa tối vừa sâu, dày đặc đầu trâu mặt ngựa, yêu ma quỷ quái, là nơi mà người ngoại giới không thể dễ dàng đi vào... thậm chí, ngay cả thời gian cũng hỗn loạn.

Cô là gương yêu, cuộc sống ở đây quả thật rất dễ dàng, cho dù ánh mặt trời chiếu lên người cô cũng không lo lắng, vì nơi này là cực âm, chỉ cần là yêu quái đều có thể hoạt động vô cùng tự nhiên, sức mạnh được tăng cường.

Trong phòng còn có một “sinh vật” khác, cô đến đây vài ngày cũng đã gặp được rất nhiều “bạn cùng phòng”, chúng nhân lúc đêm dài yên lặng đến trước gương đánh giá cô, tự giới thiệu về mình, đồng thời giới thiệu đơn giản về ngôi nhà này cho cô.

À, vẫn còn có phép tắc! Vì ở đây có quá nhiều ngoại tộc, cho nên sau khi họp bàn mọi người đã quyết định đặt ra vài quy tắc, ví dụ như không được can thiệp vào công việc của tộc họ, không được ngăn cản “bữa ăn người lạc lối”, không được làm ảnh hưởng đến cuộc sống của con người, cũng không được hiện thân để con người phát hiện ra sự kỳ quái.

Mặt khác, mỗi tháng đều mở đại hội quản lý một lần, bất kỳ ai cũng có thể tham gia, có thể thảo luận những vấn đề thắc mắc.

Sau khi cô hiểu đại khái thì vội vàng mĩa mai, nói Bạch Giới Hằng là con mồi của cô, không cho ai được hành động thiếu suy nghĩ.

“Hội lâm thời” được cử hành ở trước mặt cô, vì gương không thể di chuyển, cho nên mọi người đành phải chen chúc đứng trước gương nhìn chỗ được chiếu đến.

Đúng là loại quỷ kỳ quái nào cũng đều có, có kẻ nói Bạch Giới Hằng là một trong chủ nhân của gia đình này, không nên biến thành con mồi, cũng có kẻ nói điều thứ nhất trong những điều lệ của Hắc Sơn—không được can thiệp vào sinh hoạt của con người.

Đúng vậy, nơi này tên là “Hắc Sơn”.

Nghĩ nghĩ, cô như khẳng định mình đã từng nghe qua cái tên như vậy rồi.

“Chào buổi sáng.”

Giọng nói buồn bực truyền đến, cô mừng rỡ nhìn phía bên tay trái, bóng người đàn ông mình chờ mong đã xuất hiện!

Bạch Giới Hằng đi từ từ đến trước gương, như say mê nhìn gương, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về lên mặt gương, tràn đầy bi tình cảm thương.

“Hôm nay chỉ có mình anh.....” Anh khó chịu nói, bóng hình của anh trong gương lại làm cho anh khó chịu, “Tất cả đều là ảo giác sao?”

Đặt gương một đêm ở đây, vốn chiếu ra hình ảnh của mình anh mới đứng, nhưng lại xuất hiện cả bóng hình Hạo Lâm.

Đêm đó anh uống rượu, chỉ sợ mình hoa mắt, tuy nhiên anh định thần nhìn lại, lại vẫn thấy trong gương không có anh, chỉ có Hạo Lâm đang mỉm cười với anh!

Vậy mà đêm tiếp theo, anh vẫn luôn đợi trước gương uống rượu than thở, nhìn vật nhớ người, lúc đó, có thể nhìn thấy Hạo Lâm đang cười với anh qua gương, thậm chí nói chuyện.

Bởi vậy anh uống rượu suốt ngày, ước gì cứ say như thế mà chết đi, ít nhất trước khi chết còn có thể nhìn thấy Hạo Lâm.

Gương yêu nhìn Bạch Giới Hằng thâm tình chân thành cũng không chuyển động, bởi vì trong nhà này, cũng không phải chỉ có một mình anh..... Nghe, tiếng bước chân đang đi, có người lên tầng hay, đi đến hành lang.

“Đại thiếu gia.” Giọng nói cung kính vang lên trước cửa, “Cậu lại đến đây sao?”

“Ừ?” Bạch Giới Hằng mơ mơ màng màng nhìn ra cửa, “Duệ Ân à?”

Cửa bị mở ra, Gương yêu nhìn thấy một người tóc ngắn mỏng, mặc áo sơ mi quần dài, trong tay cầm khay, từ từ tiến vào, hơn nữa còn đặt khay lên bàn.

“Mời dùng bữa sáng.” Giọng người đến không thấp không cao, nhưng vẫn nghe rõ.

Về ngoài tóc ngắn sát tai, hoàn toàn là kiểu tóc của đàn ông, tuy nhiên ngũ quan lại thanh tú, chỉ cần thêm chút trang phục, hẳn là một mỹ nữ làm mất người ta phải sáng lên.

Có điều bọn ma quỷ ở đây đã nói như thế nào về người đó vậy nhỉ? À, nữ quản gia đàn ông.

Cho nên cô biết đó là con gái, là quản gia ở tòa biệt thự cổ này, nghe nói có số mệnh và biệt thự nối kết với nhau, cuộc đời này không thể rời khỏi Hắc Sơn.

“Tôi không đói bụng.” Bạch Giới Hằng lười biếng nói. “Giúp tôi mang rượu đến.”

“Đại thiếu gia, cậu đứng lên đi, không nên uống rượu nữa,” giọng Bành Duệ Ân có vẻ mất kiên nhẫn. “Sự thật là tôi không tán thành việc cậu uống rượu

mấy ngày nay, từ đó đến nay, cậu đã uống quá nhiều rồi!”

“Tôi muốn uống! Cô quán tôi nhiều thế ư!” Anh gầm nhẹ. Không uống rượu, thì anh nhìn thấy Hạo Lâm thế nào?

“Trong nhà hết rượu rồi.” Cô nhún vai một cái, hai mắt mờ to.

Bạch Giới Hằng tròn tròn mắt. Bà Bành đã rất lợi hại, Bành Duệ Ân này càng lợi hại hơn! “Đi mua đi.”

“Hôm nay tôi có việc xử lý giúp nhị thiếu gia, không có thời gian, thật xin lỗi.” Cô nói đến vô cùng không thật lòng, đi từng bước về phía sau, “Nếu rảnh, đại thiếu gia có thể tự đi ra ngoài, thời tiết hôm nay tuy có mây mù, nhưng gió cũng không tệ.”

“Bành Duệ Ân?!” Anh nhảy dựng lên, “Cô và tôi có giao tình gì, cô cố ý muốn làm chiều này?”

“Bạch Giới Hằng, cậu vừa mới dùng tư cách chủ nhân để nói chuyện với tôi, cũng đừng nhắc lại giao tình gì với tôi nữa!” Bành Duệ Ân đã bước ra ngoài cửa, “Thôi tưởng niệm về người đã mất đi, lo mà dùng thời gian của cậu cho tương lai ấy!”

Dư âm chưa tan, Gương yêu lập tức lại nghe thấy tiếng đá cửa.

Ừm, kẻ quán gia này lớn lên từ nhỏ với người gọi là thiếu gia kia, cho nên sức lực và tính tình chẳng hề thua kém đàn ông, nghe nói chơi ném bùn, đấu vật không gì không thông, là phụ nữ nam tính hóa mười phần.

Bạch Giới Hằng vừa tức vừa giận trở lại trước gương, cắn môi đi qua đi lại, anh nhìn gương vài lần. Nếu không uống rượu, ảo giác sẽ không xuất hiện đúng không? Anh không có Hạo Lâm thì không sống nổi!

“Duệ Ân có thể nhân lúc mình không ở đây đập vỡ gương đi chẳng?” Anh bắt đầu lo lắng chuyện này, “Không, cô ấy không thể nào biết bí mật của gương được.....”

Nói đùa, cho dù cô quán gia đàn ông kia muốn đập vỡ gương đi, cũng phải nhìn xem có thể thành công hay không chứ! Gương là chỗ ở của cô, làm sao có thể để con người phá đi như vậy!

Bạch Giới Hằng đi đến trước gương, cực kỳ quý trọng chạm vào mặt gương, cả bàn tay dán lên gương, Gương yêu bên trong cũng mở hai tay ra, chạm vào tay anh cách lớp gương.

“Chờ anh, Hạo Lâm..... anh sẽ không bỏ mặc em.” Anh thông khổ nói, tiếp theo ngay cả hai má cũng dán lên.

A a..... Gương yêu mỉm cười, cô cũng chạm mặt vào, chỉ có như thế, mới có thể cảm nhận được sự đau thương của người đàn ông kia từ từ chảy vào cơ thể cô. Những ngày qua dù thỉnh thoảng họ có chạm vào nhau, nhưng không có diện tích lưu thông lớn như bây giờ, cho dù cô là yêu, thì vẫn cần đồ ăn.

Đau thương và tình lực của con người, chính là thức ăn của cô.

“Em chờ anh.” Cô hiện thân trong gương, mềm nhẹ mở miệng.

Bạch Giới Hằng như nghe thấy giọng nói, anh từ từ rời gương đi, nhìn bóng hình người phụ nữ rõ ràng trong gương—không sợ hãi, không kinh ngạc, chỉ có tình yêu nồng nàn!

“Hạo Lâm!” Anh mừng như điên nhìn gương, “Em..... Em thật sự tồn tại.”

“Em chờ anh.” Cô nói từng chữ một.

Anh không nghe thấy tiếng, nhưng anh lại có thể nhìn khẩu hình ở miệng kia, Hạo Lâm nói sẽ chờ anh, chờ anh đi mua rượu sao?

“Không thành vấn đề! Chờ anh!” Anh kích động lui về sau, vẫn như say nhìn người phụ nữ dịu dàng trong gương “Nhất định phải chờ anh.”

Gương yêu đáp lại bằng nụ cười đẹp, nhìn Bạch Giới Hằng nóng ruột lão đảo chạy ra bên ngoài.

Đến nội thành Hắc Sơn cần hai ba giờ, anh vội vàng, không muốn để Hạo Lâm đợi lâu.

Đau buồn của người đàn ông cộng thêm sức mạnh của Hắc Sơn, Gương yêu nở nụ cười hải lòng, cô cảm giác được sức mạnh trở về thân thể, giống như sau khi ngủ say, lại sống lại lần nữa!

Một ít thức ăn dự trữ cũng gần hết, đây là thời gian nên bổ sung thức ăn mới.

Cô vung ngón tay nhỏ lên, đóng cửa còn mở lại, ánh mắt thoáng nhìn, rèm cửa sổ tự động buông ra, từ từ thả xuống.

Sau đó, Gương yêu đuổi lưng một cái, cánh tay vươn thẳng về phía trước, cứ như vậy ra khỏi mặt gương.

Mặt gương màu bạc thoáng gọn nước, như là hồ nước màu bạc gọn từng trận sóng, một cánh tay bỗng chui ra từ gương, sau đó là cánh tay kia, tiếp theo

là hai chân ra khỏi, sau đó là cả một người phụ nữ sống động cứ như thế mà ra khỏi gương.

Khi sợi tóc cuối cùng cũng ra ngoài, mặt hồ màu bạc lại cứng lại thành mặt gương, chiếu lên cô với bộ quần áo xanh nhạt.

“Cảm giác thật tốt, làm mình thấy như một con người.” Gương yêu mỉm cười, vừa lòng nhìn đáng về lần này.

Dưới lầu truyền đến từng tiếng động cơ, cô từ từ đi đến bên cửa sổ, vén rèm cửa sổ lên, có thể thấy hai chiếc xe một lớn một nhỏ chạy nhanh ra khỏi tiền đình rộng lớn, chiếc màu đen là Bạch Giới Hằng, màu đỏ còn lại là Bành Duệ Ân, tòa nhà này trong nháy mắt chỉ còn là nơi tồn tại của ma quỷ.

Gió bắt đầu kéo lá rụng lên, trên bầu trời càng u ám, Gương yêu ngẩng đầu mỉm cười, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp cảnh thiên thời địa lợi nhân hòa như thế—âm khí Hắc Sơn, tình yêu của Bạch Giới Hằng, còn có trận gió thổi trước cơn bão này.

“Gương yêu ra rồi! Gương yêu ra rồi!” Xa xa, dưới lầu có rất nhiều nhóm ma quái đang truyền tin tức này.

Nỗi thương tâm của con người là thức ăn duy nhất của cô, vì cô luôn có thể nhìn thấu dự vọng của con người, biết nỗi nhớ và hi vọng ở chỗ sâu nhất trong lòng họ là gì, cho nên cô luôn biến thành đủ loại sinh vật kiểu dáng, mê hoặc lòng người, cho đến khi hấp thu gần hết sinh mệnh của đối phương, cô mới trở lại vô gương.

Cuối cùng mình là ai, cô cũng không nhớ rõ, cô chỉ quan tâm đến đồ ăn lần này.

Si mê như thế, cô càng có thể lấy được nhiều nỗi buồn đúng không?

Gương yêu nhìn lên không, mây đen đã dày đặc, tiếng sấm mơ hồ như vang lên từ chỗ sâu nhất của tầng mây, sấm chớp lóe sáng chiếu trắng màn trời.

Gương yêu thỏa mãn nở nụ cười, cô chờ, Bạch Giới Hằng, con mồi của cô.

*****

Ầm! Một tia chớp đánh trúng cây gần đó, ánh lửa lóe lên, nhưng vì mưa nhiều, lại bị dập tắt trong nháy mắt.

Giọt mưa lớn đến mức ngay cả cần gạt nước cũng không kịp lau đi, trước mắt mơ hồ, khiến đường về nhà nửa giờ càng trở nên xa xôi.

Bạch Giới Hằng mua bốn thùng rượu đỏ, đây là lượng lớn nhất xe có thể chở, anh hi vọng mãi mãi đừng tỉnh, trong lòng chỉ muốn về nhà thật nhanh, trở lại căn phòng đầy món đồ của Liên Hạo Lâm kia, trở lại trước gương.

Anh đi theo con đường đã từng đi qua kia, lúc tiến vào cửa hàng đồ cổ, nhất định là định mệnh, ông chủ kia nói gương chỉ bán cho người có duyên, cũng là hàm ý sâu xa nói không chừng Hạo Lâm đã chờ anh trong gương rất lâu rồi, cho nên anh mới có thể thích chiếc gương đó ngay từ lần đầu bắt gặp, mới có thể đúng là ‘người có duyên’.

Đúng vậy, sinh ra vô duyên, sau đó có thể có duyên phận cũng tốt, đời này anh cũng chỉ yêu mình Hạo Lâm, không còn ai khác có thể tác động đến trái tim của anh nữa.

Thật vất vả mới thấy ánh đèn phía xa, xác định biệt thự cổ nhà mình ngay ở phía trước, Bạch Giới Hằng cẩn thận đưa xe vào đình viện, nhà cổ luôn có điểm rắc rối ấy, chính là không có bãi đỗ xe!

Phía sau có bốn thùng rượu to, anh phải chuyển vào nhà thế nào đây!

Bạch Giới Hằng oán giận, nhưng vẫn kiên trì xuống xe. Dù thế nào thì cũng cầm hai bình lên uống trước, những thứ còn lại tính sau đi!

Ở đây không sợ có người ăn cắp, bởi vì Hắc Sơn..... Là nơi có rất nhiều truyền thuyết, người thường căn bản không dám đến gần.

Đóng sầm cửa xe lại, Bạch Giới Hằng vội chạy vào trú ở mái hiên, lại bị cảnh vật dưới mái hiên làm kinh sợ.

Một cô gái toàn thân ướt đẫm, co rúm người lại run rẩy dưới mái nhà, mặc âu phục màu xanh trắng mà anh có ấn tượng rất sâu.

Anh quên là phải chạy vào thật nhanh, quên mất cả mưa to xối xả trên người.

Người phụ nữ trước hành lang cũng chú ý đến anh, khẽ nghiêng mắt, vừa nhìn thấy anh, lập tức kích động nhảy dựng lên.

“A..... Thật xin lỗi!” Cô gái vội vàng vịn cửa đứng lên, nước nhỏ giọt theo sợi tóc.....

Còn có máu.

Sau khi cô đứng lên, Bạch Giới Hằng mới nhận ra cả người cô toàn vết thương, trên trán còn có máu bị mưa rửa trôi, cánh tay và đầu gối đều bị trầy, quần áo đầy bụi bẩn, vết máu loang lổ, cho nên dù cô muốn đứng lên, lại như cảm nhận được đau đớn truyền đến, kêu ai một tiếng rồi ngã trở về.

“Cẩn thận!” Bạch Giới Hằng nhíu mày hướng đến mái hiên, vội vàng đỡ lấy cô sắp ngã xuống.

“..... Xin lỗi.....” Cô gái nói, ngay cả răng cũng run lên.

“Xảy ra chuyện gì? Tai nạn xe à?” Anh thật cẩn thận không chạm đến vết thương của cô gái. tuy nhiên anh vừa đi một đường, không thấy có tai nạn xe cộ mà!

“Em, em không..... không biết.....” Toàn thân cô gái lạnh băng run không ngừng, khiến cho người ta lòng đau thắt lại.

“Đừng nói nữa, nhanh vào đi!” Bạch Giới Hằng nhìn quanh bốn phía, thấy Bành Duệ Ân chưa về, anh vội vàng mở cửa đưa theo cô gái đi vào, tuy nhiên sắc mặt cô tái nhợt thoát nhìn yếu đuối vô lực, ngay cả đi cũng lao đảo.

Vì thế anh đơn giản ôm ngang thắt lưng cô, để cô cách mặt đất một chút, nửa dẫn nửa ôm đi vào.

“Ở đây có áo tắm và khăn mặt, đều giặt sạch rồi.” Bạch Giới Hằng đưa cô đến phòng tắm trước, “Chờ Duệ Ân trở về, tôi sẽ nói với cô ấy lấy quần áo cho em mặc!”

“Em.....” Sợi tóc cô gái dán trên mặt. Trên thực tế, cô rất muốn hỏi: Vì sao anh không nhìn kỹ xem cô là người thế nào?

“Nhanh tắm nước ấm đi, nếu không em sẽ cảm lạnh!” Bạch Giới Hằng không nói hai lời, một tay đẩy mạnh cô vào, “Tôi đi chuẩn bị thuốc!”

“Chuyện kia—” Cô như muốn nói gì, chỉ nhìn thấy cửa đã bị đóng lại.

Gương yêu kinh ngạc nhìn cửa đóng chặt. Kỳ quái, vì sao lại không giống như cô nghĩ? Cô cố ý mặc váy ngắn một chút, cộng thêm vẻ đầm đìa đáng yêu, ít nhất Bạch Giới Hằng cũng phải để ý đến dáng vẻ cô giống hệt Liên Hạo Lâm kia chứ?

Thương thế cũng không quá nghiêm trọng, làm gì mà lại không nói hai lời đã đẩy cô vào phòng tắm tắm rửa chứ, lãng phí!

Nhìn không được rét run cả người, cô tuy là yêu, có điều khi hút tinh khí của con người để biến hóa, sẽ giống thật trăm phần trăm, sẽ có cảm giác biết khóc biết cười, đương nhiên cũng sẽ đau, đây là khuyết điểm cũng là ưu điểm, ngoài việc làm mình càng giống con người, cũng có thể làm cho con người chìm đắm.

Giống bây giờ..... cô lạnh sắp chết rồi!

Chuyện lấy cơ gặp mưa này không tốt, về sau không dùng nữa!

Gương yêu quay người lại, nhìn này phòng tắm hiện đại hoá này..... Có một lần cô biến thành mèo, khi đó vẫn còn tắm bằng đót củi nhé?

Hiện đại phải tắm thế nào? Cô nhìn xung quanh, nước ấm ở đâu? Cô vội nhìn một vòng căn phòng xa lạ này, bây giờ cuối cùng nên làm gì!

“Ha ha ha! Lần gần đây nhất em ra ngoài là thời đại nào?” Trong bồn tắm lớn bỗng hiện lên một người đàn ông phong lưu phóng khoáng: “Muốn anh dạy em tắm thế nào không?”

“Cút ngay đi!” Gương yêu nhú mày, liền biến trống phòng tắm.

Cô run rẩy đi vào bồn tắm lớn, nhìn vòi sen trước mắt. Cô nhận ra thứ này, liền xoay xoay xem.....

Xe đồ dừng ngoài trước biệt thự Hắc Sơn, Bành Duệ Ân vội vàng vọt đến trước cửa, bỗng mở cửa ra, như trộm chạy vào nhà, không để ý đến một thân nhếch nhác.

Tinh.. tinh.. tinh... tiếng chuông dưới cầu thang vang lên, đã là bây giờ đúng.

Vừa đúng bây giờ..... Cảm ơn trời đất! Bành Duệ Ân nằm trên mặt đất thở phò phò. Thiếu chút nữa không kịp giờ!

“Duệ Ân!” Giọng Bạch Giới Hằng bỗng truyền đến từ phía trên, cô sợ tới mức mắt như bắn ra ngoài, chỉ thấy hé ra khuôn mặt lo lắng không thôi ở phía trên.

“Oa!” Cô hoảng sợ, dưới tình thế cấp bách, một quyền liền vung qua.

Bạch Giới Hằng đón một quyền giữa mặt, đau đến lập tức ngã xuống. Bành Duệ Ân kinh hoàng ngồi dậy, mặc dù đã biết trước là anh, tuy nhiên thân kinh vận động lại luôn nhanh hơn cả suy nghĩ.

“..... Cô đúng là đồ bạo lực!” Anh nhìn không được vuốt mắt đến kêu thét, “Tôi hỏi cô hòm thuốc ở đâu!”

“Tôi vừa mới cầu được sinh mạng ở giữa sống chết, cậu có biết tự nhiên chạm vào tôi sẽ có nguy hiểm không?” Cô vẫn còn sợ hãi như cũ, nhưng vẫn đứng lên rất nhanh, “Cậu bị thương à? Muốn hòm thuốc làm gì?”

“Không, là có người bị thương.” Bạch Giới Hằng vuốt mắt, chột vật đứng lên, “Có người trú mưa ở trước cửa nhà chúng ta, như là bị thương bởi tai nạn, trên người có rất nhiều vết thương.”

“Cửa nhà chúng ta?” Bành Duệ Ân nghe vậy thì chấn động. Có người có thể đến nơi này mà không bị mất một cọng lông sao? “Người đâu?”

“Ồ—”

Bạch Giới Hằng mới chỉ đến phòng tắm tầng một, bên trong đã truyền đến tiếng vang trước—ầm! Ngay sau đó tiếng thét đề-xi-ben cao ngất truyền đến, “A—”

Anh chỉ trao đổi ánh mắt với Bành Duệ Ân một khắc, liền lần lượt chạy đi.

“Làm sao vậy?” Dưới tình thế cấp bách đẩy cửa ra, lúc này anh mới phát hiện đối phương cũng không khóa cửa.

Trong bồn tắm lớn là một người phụ nữ hoàn toàn trần trụi, cô hoảng sợ dùng hai tay ôm ngực lui ở góc, vòi hoa sen ngã trên mặt đất đang phun nước lên cửa đối diện.

Bạch Giới Hằng ngay cả tránh cũng không có cách, trực tiếp bị vòi hoa sen phun lên ướt đẫm toàn thân.

“Lạnh quá lạnh quá!” Gương yêu gấp đến độ dậm chân. Cô thật sự rất lạnh, nhưng đóng mở cũng toàn nước lạnh, ngay sau đó ở giữa bồn có nước chảy ra, nước chảy lên đầu, làm cô sợ đến mức hoa dung thất sắc!

“Đi ra ngoài!” một tay Bành Duệ Ân kéo Bạch Giới Hằng đi ra ngoài. Người ta là nữ sinh khóa thân đứng kia, đại thiếu gia còn nhìn không chớp mắt..... Không, chính là vì khóa thân, mới nhìn đến ngờ đi!

Chỉ thấy cô nhặt vòi hoa sen lên, nhìn Gương yêu chật vật, có điểm ngờ vực đi lại bên bồn tắm, chỉnh lại độ ấm vừa phải.

“Em không biết dùng nước ấm à?” Cô hoài nghi mở nước ấm, thật không ngờ cô gái này lại hoàn toàn không biết dùng.

Gương yêu không trả lời. Nếu cô biết thì sẽ đông cứng như bây giờ sao?

“Sữa tắm ở đây, bình này là dầu gội đầu, tắm xong lau người rồi mặc áo tắm, tôi sẽ tìm quần áo cho em mặc.” Bành Duệ Ân liếc cô một cái. Sao lại cảm thấy người phụ nữ này có chút quen thuộc?

Gương yêu run run gật gật đầu, cắn răng nói cảm ơn, sau khi nhìn cô đi ra ngoài, liền vội vàng đứng dưới vòi hoa sen, cảm nhận độ ấm của nước, ngay sau đó còn nghiên cứu điều chỉnh độ lạnh ấm của nước, cùng sữa tắm và dầu gội đầu. Luôn chỉ nghĩ đến bữa ăn của mình, không ngờ nháy mắt, thời đại đã hoàn toàn thay đổi.

Người bên ngoài phòng tắm bận rộn, Bành Duệ Ân đi thay quần áo trước, thuận tiện lấy ra hòm thuốc Bạch Giới Hằng muốn, anh lo lắng hỏi cô gái trong phòng tắm có bị nguy hiểm không, có cần anh đưa đến viện không.

Nhìn cô, chắc chỉ trầy da, không có thương thế gì nghiêm trọng, chờ đối phương tắm xong rồi hỏi sau, chẳng qua vừa rồi cô đi đến siêu thị, không ngờ lại bỗng có thêm một người, ngoài ý liệu.

Kết quả Gương yêu tắm hơn một giờ, cô rất yêu thích bị tắm ở hiện đại! Quá tuyệt vời! Tùy tiện mở ra là có nước ấm, đồ tắm còn có hương thơm đến mắt người.

Cho nên khi cô bước ra khỏi phòng tắm, Bành Duệ Ân đứng ngoài cửa rõ ràng lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Nhưng đó cũng chỉ là chuyện trong vòng một giây, khi cô nhìn thấy Gương yêu trong nháy mắt kia, liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cực độ.

“..... Em có khỏe không?” Bành Duệ Ân đánh giá người con gái trước mắt. Làm sao có thể, sao lại có chuyện này?

Gương yêu gật đầu, hai mắt giả bộ vô thần, “Thật xin lỗi..... Em.....”

Bành Duệ Ân tiến sát lại, Gương yêu lui về phía sau theo bản năng, nhưng chưa lui vài bước, tay Bành Duệ Ân đã phủ lên trán cô.

“Quả nhiên là vết thương ngoài da, chắc không có trở ngại đâu.” Bành Duệ Ân nhìn cô trong khoảng cách gần. Đúng là hù chết người. “Nơi này cách bệnh viện rất xa, sau khi vào đêm xe cứu thương cũng không muốn đến, muốn chạy chữa có điểm khó khăn.”

“Vâng.” Gương yêu chỉ gật đầu. Quái lạ, Bạch Giới Hằng đâu?

“Đã xảy ra chuyện gì? Chỉ có mình em à?” Thân là quản gia, cô có nghĩa vụ bảo vệ các chủ nhân.

Gương yêu run lên, lộ ra ánh mắt hoài nghi, cau mày giả bộ như cố gắng nhớ lại..... “Em không nhớ được.”

“Nhớ..... không thể nhớ?!” Bành Duệ Ân hoảng sợ.

“Thật xin lỗi, đầu em rất đau.....” Gương yêu yếu ớt rơi nước mắt, hai tay che mặt, sắm vai cô gái mất trí nhớ.

“Làm sao vậy?” Tiếng bước chân đi xuống từ trên cao, Bạch Giới Hằng xuống lầu, anh nghe thấy tiếng nói chuyện, chỉ biết vị khách kia đã ra.

Cô gái nhỏ bé đưa lưng về phía anh, Bành Duệ Ân thoát nhìn khí thế kinh người cũng nhìn về phía trước.

“Cô bắt nạt em ấy sao?” Anh lườm cô, “Nói chuyện thì phải dịu dàng hơn chứ?”

“Tôi không có!” Bành Duệ Ân nói xong lời này thì mở lớn hai mắt, vẻ mặt hung dữ.

Bạch Giới Hằng mặc kệ cô, dịu dàng đến gần Gương yêu, “Tiểu thư, em không sao chứ? Quần gia nhà tôi là di ghè đấy, em đừng để ý!”

Đến đây, đến đây! Gương yêu vui tay trong mặt không nhìn được mừng như điên, lại vẫn tỏ vẻ mảnh mai bất lực, từ từ buông hai tay.

“Không..... là tại người em không thoải mái.....” Cô ngẩng đầu lên. “Em không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra!”

A?

Bạch Giới Hằng nhìn người con gái ngẩng đầu trước mắt, đầu trống rỗng.

Hạo Lâm?

Ngũ quan kia, mái tóc kia, dáng người kia..... Thậm chí là giọng nói, đều là Hạo Lâm!

“Em..... là Hạo Lâm?” Giọng Bạch Giới Hằng run lên. Giống như một người phụ nữ có khuôn mặt như khắc mẫu đi ra, đứng rõ ràng trước mắt anh!

Anh nhìn không được vрон bàn tay to, to gán vuốt lên hai má cô.

Ấm áp, mềm mại, có thể làm cho anh cảm nhận được xúc cảm sinh mệnh—người con gái này còn sống!

“Em quên.....” Gương yêu mỉm cười thân nhiên, mắt nhắm lại, giây tiếp theo liền yếu ớt hôn mê bất tỉnh.

Cô biết, cô đã bắt được anh!

Bạn đang đọc truyện *Guong Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đây là Hạo Lâm!

Bạch Giới Hằng ngồi bên cạnh, nhìn người con gái ngủ say trên giường, từ sợi tóc đến hình thể, đều giống hệt người con gái trong trí nhớ của anh... không hề sai biệt.

Dáng vẻ khi ngủ, lông mi thật dài, da thịt trắng hồng, đôi môi mềm mại..... Anh nhắm mắt lại mở vài lần, sợ tất cả chỉ là mơ.

Nhưng mỗi một lần mở mắt, đều có thể thấy Hạo Lâm nằm trước mặt anh rõ ràng, hơn nữa cô thậm chí còn mặc bộ áo trắng mà Hạo Lâm đã mặc khi xảy ra tai nạn xe cộ.

Anh mãi mãi không quên được thân thể dưới lớp vải trắng đó, vải trắng bị rách một góc, có thể thấy máu chảy đầm đìa ở hai chân cùng với bộ áo xanh trắng nhiễm thẫm sắc đỏ kia.

Toàn thân Bạch Giới Hằng run rẩy không ngừng vì vui sướng, nhưng anh vẫn còn lý trí, cảm thấy tất cả rất khác thường. Cuộc sống ở Hắc Sơn bọn họ đều hiểu, nơi này không phải nơi bình thường, tổ tiên tương truyền rằng đây là một vùng đất kỳ quái, chỉ cần không trêu vào những hiện tượng kỳ dị, không thăm dò dị trạng, đều có thể giữ cho Bạch gia bình an vô sự.

Nhưng người con gái trước mắt đang thở, cũng có cơ thể nhiệt độ, chẳng lẽ là yêu ma trong Hắc Sơn hóa thân? Không, vô duyên vô cớ trêu chọc bọn họ làm gì? Đây là nước giếng không phạm nước sông mà! Chẳng lẽ..... Là có quý thần biết nỗi si tình của anh, cho nên để Hạo Lâm sống lại?

A! Là gương!

Anh quay đầu nhìn chiếc gương đứng ở phía sau, Từ khi mua gương này xong, anh liền thấy bóng hình Hạo Lâm, mặc trang phục như trước..... Đây là dấu hiệu! Dấu hiệu Hạo Lâm sẽ trở về!

Cảm tạ trời xanh, nhất định là như vậy! Bạch Giới Hằng cảm động muốn hôn lên đất, kích động nắm mười ngón tay lại, hai tay đặt trước trán cầu nguyện.

.....Cuối cùng có thể tỉnh lại chưa đây? Người con gái trên giường lên mở một mắt. Cô nằm mệt lắm rồi!

Lặng lẽ ngắm Bạch Giới Hằng giống như đang cầu nguyện cảm tạ gì đó, cô thật muốn cử động một chút, xương sống đã đau lắm rồi, ai biết người này lại nhìn chăm chăm cô không tha, hại cô ngay cả lên xoay người cũng không được.

Cô nhớ trước kia dù hoặc con người không có mệt như vậy mà, sớm biết thì đã chờ trong gương thêm một lát, ít nhất có thể đuổi người hoạt động gân cốt bên trong đều được.

Mặt trời chiếu lên Gương yêu, giờ có thể tỉnh rồi chứ? Cô có thể ra về cử động một chút được chưa nhỉ?

“Ừ.....” Gương yêu làm bộ như tỉnh, xoay người..... Ái, thất lung của cô—

“Hạo Lâm!” Bạch Giới Hằng vừa nghe thấy tiếng, lập tức kích động tiến lên, “Hạo Lâm, em tỉnh rồi à? Muốn uống nước không? Hay là đói bụng?”

“A?” Cô hồ nghi nhăn mày lại, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn anh, “Anh..... anh là ai?”

“Anh là Giới Hằng mà!” Anh gan dạ cầm tay cô, “Em có nhớ không? Bạch Giới Hằng!”

“Bạch, Bạch Giới Hằng?” Cô lắc lắc đầu, bối cảnh đặt ra là cô không nhớ gì cả. “Em không biết, em..... Đây là tại sao?”

“Không sao, từ từ em sẽ nhớ.” Bạch Giới điệu dàng cười với cô, vội vàng đặt gối xuống, để cô ngồi trên giường. “Muốn uống nước không? Hay ăn cơm?”

“Em không sao.....” Ăn cơm! Cô rất muốn ăn gì đó! Thời đại này không biết ăn cơm thế nào? Tuy ăn cơm với cô mà nói không hề có tác dụng bổ sung thể lực, nhưng cơm ăn vẫn rất ngon!

“Em đợi một lát, anh đi rót nước cho em uống.” Anh thủy chung si ngốc nhìn cô, dùng vài giây mới hưng phấn đi ra ngoài, “Cứ ngồi đó nhé.”

“Vâng!” Cô chớp hai mắt, tặng anh một nụ cười đẹp nhất, gật đầu.

Bạch Giới Hằng bận rộn chạy ra khỏi phòng, đồng thời còn gọi lớn tên Bành Duệ Ân.

Phù! Gương yêu vội vàng đuổi người, động tay động chân, nằm ở trên giường mới đến chết người, sao lại cứng ngắt như thế chứ! Xương sống thất lung đau không nói, tay cũng tê rần, tiếp tục như vậy, tinh lực sẽ tiêu hao rất nhanh, đợi lát phải lên hấp thu thức ăn mới.

Cô không thể để tình huống như bây giờ, nếu Bạch Giới Hằng có thể nhanh chóng đưa cô lên giường, cô có thể nhanh chóng hút cạn tinh lực của đối phương, rồi trở vào trong gương.

Vấn đề là, anh chỉ ngồi bên giường nhìn cô một đêm, sao lại không có hành động gì cả? Đây cũng là một trong thay đổi thời đại sao? Đàn ông trở nên không còn nhanh nhẹn nữa?

A..... Cô ngáp một cái. Biến thành con người thật phiền toái, luôn cảm thấy mệt mỏi.

Không biết đợi bao lâu, rốt cục nghe thấy tiếng bước chân hưng phấn dồn dập, khi Bạch Giới Hằng lại xuất hiện trong phòng, trong tay bưng một ly nước trái cây vàng óng.

Gương yêu chớp chớp hai mắt, mở mắt nhìn nước trái cây. Đồ này sao lại đẹp như thế...

“Đến đây, nước bưởi mà em thích nhất.” Bạch Giới Hằng còn tận tâm cầm thêm ống hút, “Anh đã bảo Duệ Ân làm bữa sáng.”

“Bưởi.....” Là cái gì? Đã có người rất thích uống, chắc là không tệ đâu!

Gương yêu tràn ngập mong đợi, liền mở miệng hút một ngụm lớn, đá lạnh mát..... Oa!

“Phi! Phi phi!” Cô lập tức đẩy cái ly ra. Sao lại đắng như thế! Chẳng lẽ đây là nước mướp đắng, sao lại gọi là nước bưởi?!

Cái ly bị Gương yêu đẩy như vậy, trực tiếp rơi xuống, nát tan, cũng đổ lên người Bạch Giới Hằng.

“..... Hạo Lâm?” Anh mù mờ nhìn cô, “Đó không phải nước bưởi em thích nhất à?”

“..... Đắng quá.” Cái này cô không giả vờ được! “Đồ khó uống này! Đó là mướp đắng sao? Một loại cây leo, bên trên có rất nhiều quả ấy?”

Bạch Giới Hằng nhũn mày, “Anh biết cái gì là mướp đắng, nhưng đây là bưởi mà!”

“Rất khó uống! Em không thích!” Cô miệng đầy cay đắng, ước gì nhanh uống nước đường để loại bỏ mùi vị kia. “Có nước không?” Cô khó chịu xoay người xuống giường, vội vàng lao đi tìm nước uống.

Nhìn cô lao ra khỏi phòng, như một con lóc lao xuống cầu thang, anh còn ngây ngốc đứng tại chỗ, nhất thời không thể thừa nhận.

Gương yêu đi theo tiếng động vào phòng bếp, Bành Duệ Ân kinh ngạc nhìn cô, còn cô thì cũng nhìn hệ thống trong phòng bếp không biết làm sao, tìm kiếm chung quanh.

“Tìm gì?” Duệ Ân không kiên nhẫn hỏi. Đây là địa bàn của cô, những người khác không được làm loạn!

“Nước gì đó rất khó uống, siêu đắng, em muốn uống nước đường!” Gương yêu cuống lên nói, mi tâm trên mặt nhăn cùng một chỗ.

Bành Duệ Ân lắc đầu, đẩy ghế nhựa ra, muốn để cô ngồi xuống.

Gương yêu vốn không muốn theo, nhưng cảm thấy mình không quen với mùi vị ở đây. Vẫn kiên trì ngồi xuống, Bành Duệ Ân thông dong lấy một lon coca từ trong tủ lạnh ra, đặt trước mặt cô.

“Đây, chỉ có thể uống một chút, đợi lát nữa ăn sáng.”

Cô nói rồi, toàn thân đến bên bếp tiếp tục bận rộn, lại nhìn không được lên liếc Gương yêu vài cái. Trên đời này có người giống đến thế, có chuyện khéo vậy sao? Giống dung mạo đáng người, còn giống cả quần áo?

Gương yêu trừng mắt nhìn nước trên bàn, nhìn không được nghĩ, thứ này phải uống thế nào? Sao toàn thân đều cứng như thế, mặt trên..... Phía dưới.....

“Này, em đừng có lắc thế, chờ lát nữa sẽ bắn ra đấy!” Bành Duệ Ân giật lại lon coca. Đợi một lát, ngón trỏ gạt vào, liền mở coca ra.

Khi mở phát ra tiếng ‘xì’ một cái, khiến Gương yêu không khỏi tròn tròn mắt.

Nhận coca lần nữa, Gương yêu nghi hoặc tò mò uống một ngụm nhỏ..... Lại một ngụm, woa! Ngon nhỉ!

“Hạo Lâm.....” Sau người cô, bỗng truyền đến giọng của Bạch Giới Hằng.

Cô quay đầu, vẻ mặt anh như khó hiểu, nhìn chằm chằm coca trên tay cô.

“Thứ này uống rất ngon!” Cô nở nụ cười. Siêu cấp ngon! Trước kia chưa bao giờ uống loại nào lại tê tê đầu lưỡi như thế!

Thời đại này đã cách lần ra trước kia của cô lâu như thế, có rất nhiều đồ thú vị, cô bỗng không muốn nhanh chóng về gương nữa, còn muốn ở đây làm vài trò mới vui vui...

Giống như tại sao dưới chiếc bàn kia không có củi mà vẫn cháy? Còn có bật lửa để hút thuốc lá nữa?

“Hạo Lâm không thích uống coca.” Bạch Giới Hằng lắc đầu, thật quý dị!

“Bởi vì em ấy không phải Liên Hạo Lâm.” Bành Duệ Ân tức giận tiếp lời, “Chắc cậu cũng biết, Liên Hạo Lâm đã chết rồi, thân thể thậm chí còn hoá tảng.”

Nói cách khác, chuyện mượn xác hoàn hồn cũng không có khả năng!

“Nhưng cô nhìn bộ quần áo đó, dáng vẻ này..... Em ấy nhất định là Hạo Lâm!” Anh kích động tiến nhanh tới, bỗng nhiên giữ hai vai Gương yêu, “Em là Hạo Lâm đúng không! Em phải nghĩ cho kỹ, em chính là Hạo Lâm!”

Gương yêu phân tâm, cô chỉ lo chú ý đến vật thần kỳ quanh mình, bỗng nhiên bị Bạch Giới Hằng kéo lại, cô trừng mắt nhìn, “Em là Hạo Lâm sao?” Cô thâm cười, “Thật xin lỗi, em không nhớ rõ.”

“Nhìn đi! Đúng là em ấy!” Anh xoay người, đi đến cạnh bếp ăn, “Nhất định là Hạo Lâm đã trở lại, em ấy mặc quần áo lúc đó, vì muốn trở về bên tôi!”

“Thiếu gia, như vậy mới đáng sợ! Sao cậu biết đó là thứ gì?” Bành Duệ Ân không khách khí nói thẳng, “Người chết sẽ không sống lại, cho dù có, đó cũng không phải là Liên Hạo Lâm.”

“Đây là Hắc Sơn, ông nội từng nói, chuyện gì cũng có thể xảy ra!” Bạch Giới Hằng khẳng định một mực, “Ông từng ở một ngày với bà nội đã mất, đây là sự thật!”

“Chỉ có một ngày.” Bành Duệ Ân nhấn mạnh, “Đó có thể nói là một loại kỳ tích, nhưng có thể nói là trừng phạt tàn nhẫn.”

Đây là một trong những truyền thuyết của nhà này, ông nội Bạch Giới Hằng cả đời đều ở đây, thấy và nghe nhìn rất nhiều chuyện lạ, vẫn chung sống hoà bình với nhóm yêu quái ở đây, cho đến khi một ngày nào đó, ông nhìn không được cầu xin một nguyện vọng với yêu quái: Anh muốn người vợ đã mất trở về.

Yêu quái không nói hai lời liền đáp ứng, bảo là do cảm động và ghi nhớ đối đãi của ông với bọn họ những năm gần đây.

Kết quả bà nội đã trở lại, cũng không nhớ rõ chuyện quá khứ, nhưng ông nội kích động rơi lệ, bởi vì năm xưa không đối tốt với bà, một đêm mưa to, còn để bà đến trần trên mưa rợp, sau đó bà nội một đi không trở lại nữa.

Quý ở Hắc Sơn nói bà nội đã chết, ông nội không tìm thấy thi thể, nhóm yêu quý cũng không thể tiết lộ thiên cơ, dù thế nào ông nội cũng không cho là bà không chịu nổi khổ mà chạy trốn, còn chờ bà sẽ trở về, để ông nói tiếng xin lỗi, bù đắp lại cho bà.

Cho nên ông mới hi vọng bà sống lại, chăm sóc bà thật tốt.

Nhưng không ai biết chỉ thời gian một ngày, một đêm trước bà còn đắp chăn cho ông, sáng sớm ông dậy muốn làm vài món bà thích ăn nhất, lại thấy bên người chỉ có bộ xương khô phân tán, đầu lâu vỡ vụn, thì ra năm đó bà nội mua rượu về, không may trượt chân rơi xuống núi.

Một đêm đó đúng là tâm nguyện của ông, nhưng cũng làm cho ông dấy lên hi vọng cao ngất rồi lại té thật đau, từ đó về sau ông ốm đau không dậy nổi, không đến một tháng liền từ bỏ nhân gian.

Ba nói, lời yêu quý không thể tin, cũng tuyệt đối không thể có tâm nguyện gì ở Hắc Sơn, bởi vì yêu quý sẽ thực hiện tâm nguyện của người, rồi cắn nuốt người.

Nhưng..... anh chấp nhận.

Một khắc anh thấy Hạo Lâm trong gương kia, anh đã hi vọng Hạo Lâm là thật!

“Cho dù chỉ có một ngày anh cũng bằng lòng.” Bạch Giới Hằng kiên định nhìn Bành Duệ Ân, “Nếu đêm nay Hạo Lâm hóa thành xương trắng, anh sẽ cùng chết với em ấy.”

Ngu ngốc.

Ngồi trong bếp há miệng uống côca, Gương yêu không nhịn được lẩm bầm. Chết như thế? Vậy quá lãng phí rồi? Cái người tên Liên Hạo Lâm kia không biết đã thăng thiên đi đâu, anh còn tìm chết tìm sống như vậy có ích lợi gì? Đã chết thì ở cùng nhau còn ý nghĩa gì nữa.

Lại nói, đã chết thì ở cùng nhau còn lợi ích gì nữa? Còn cùng nhau bạch đầu giai lão sao? Thật không hiểu trong đầu những người này có cái gì vậy!

Yên tâm đi, cô sẽ không hóa thành xương trắng sau đêm nay, cô muốn từ từ hấp thụ tinh khí của Bạch Giới Hằng, sau đó khoái trá sống ở thời đại này đến chán ghét mới thôi.

“Thơm quá.....” Cô đứng dậy, vòng ra phòng bếp, phá vỡ không khí căng thẳng trong phòng bếp.

“Sao, đói bụng à?” Bạch Giới Hằng vừa chuyển hướng đến cô, liền lộ ra vẻ mặt dịu dàng sẵn sàng, “Nhanh đến ăn cơm đi!”

Gương yêu đi đến bên bàn thức ăn, Bành Duệ Ân vừa bày đồ ăn, lại vừa đánh giá cô. Không đề cập đến chuyện cô gái này có phải điềm xấu hay không, xuất hiện vì Bạch Giới Hằng nản lòng hay không, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì.

Hắn là nên nói với nhị thiếu gia một chút mới đúng.

“Vậy chị tên là gì?” Gương yêu ngẩng đầu, hỏi Bành Duệ Ân.

“Bành Duệ Ân.” Cô mỉm cười, “Vậy còn em?”

Cô đột nhiên hỏi như vậy, thật là đánh cuộc với trực giác một phết, một người dù có nói dối, nếu không vào tình huống cụ thể, thật dễ dàng bị một vấn đề kích ra đáp án... nói không chừng những thứ này là đồ giả chỉnh hình qua, sản nghiệp Bạch gia cũng không nhỏ, có thể là kẻ địch của nhị thiếu gia cô ý phái người phụ nữ này đến dự đồ đại thiếu gia không chừng.

“Hạo Lâm.” Gương yêu lại lơ đãng, “Em là Liên Hạo Lâm, đúng không?” Cô chuyển hướng nhìn Bạch Giới Hằng, dịu dàng hỏi.

Từ hôm nay trở đi, cô đương nhiên là tên này, là cái tên làm Bạch Giới Hằng thần hồn điên đảo.

“Đúng, Liên Hạo Lâm.” Anh cảm kích nói, ánh mắt cơ hồ không thể dời trên người cô.

Gắp miếng trứng rán hành vào trong bát cô, anh cảm thấy đây đều là mơ.

“Em không thích ăn hành.” Liên Hạo Lâm nhìn chằm chằm trứng trong bát, cơ hồ muốn bịt mũi lại, “Em ghét mùi hành.”

“A?” Bạch Giới Hằng lại ngây ra một lúc. Hạo Lâm thích ăn hành nhất mà!

“Giúp em gắp ra, em không muốn mùi hành dính trên đĩa!” Cô dùng giọng nửa ra lệnh nói với anh. Đúng là mùi đáng sợ!

Anh nghe vậy làm theo, Bành Duệ Ân âm thầm kêu một tiếng, đưa giấm bông và bánh mì đẩy lên phía trước, Liên Hạo Lâm chợt lộ ra ánh mắt tò mò, hỏi liên tiếp đó là gì, mới bắt đầu đã gắp vào bát ăn.

“Cái này ăn rất ngon!” Cô cắn bánh mì, thích đến hai mắt sáng lên.

Chắc chắc, Liên Hạo Lâm vốn tuyệt đối không ăn đồ hộp!

Bánh Duệ Ân xoay người đi vào phòng bếp. Nếu nói là đồ giả mạo đến dụ dỗ Bạch Giới Hằng, thì cũng quá kém!

Liên Hạo Lâm thật sự là danh môn khuê tú, nói chuyện nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, da thịt trắng nõn là trời sinh lại sợ phơi nắng, bởi rất nhiều sản phẩm chống nắng mới giữ được, được nuông chiều từ bé, tuy được nuông chiều, nhưng vì đáng vẻ động lòng người, vẫn rất được hoan nghênh.

Ít nhất Bạch Giới Hằng liền thần hồn điên đảo vì cô, thậm chí sau khi cô đã qua đời một năm còn không thể tự kiềm chế.

Người trước bàn ăn tên “Liên Hạo Lâm” kia, với vẻ dịu dàng uyển chuyển hàm xúc hoàn toàn không chạm đến, nói chuyện thì đậm chọt, hơn nữa miệng lại vô cùng thẳng thắn.

Nếu muốn dụ dỗ, sẽ không làm câu thả như thế..... Cho nên, cô thật sự chỉ là một người phụ nữ mặc quần áo và đáng vẻ vừa vặn giống với Liên Hạo Lâm thôi sao?

“Lát nữa em có thể ra ngoài không?” Trên bàn cơm truyền đến tiếng vội vã của Liên Hạo Lâm.

“Ừ.....” Bạch Giới Hằng có chút ăn không ngon nói. Hạo Lâm này và người trong đáy lòng của anh kia, giống như có điểm chênh lệch. “Em muốn đi đâu?”

“Em muốn đi cướp.”

“Phịch—”

*****

Oa! Liên Hạo Lâm tròn to hai mắt, nhìn chợ nội thành rực rỡ muôn màu, tròn mắt thiếu chút nữa lăn ra ngoài.

Từ khi lên xe, cô liền như đi vào đại lục mới, lần trước cô ngồi là xe ngựa, bây giờ lại chỉ cần chìa khóa là có thể chuyển động, xe chẳng những sẽ tự động chạy, còn có thể bay nhanh trên đường như thế. Khi đến gần nội thành, cô thấy rất nhiều chiếc xe giống nhau, diện mạo phồn hoa, còn có một chiếc cột đặt ở ven đường, mặt trên còn có ba màu đỏ vàng xanh biến hóa.

Bạch Giới Hằng đưa cô đến khu phố trung tâm, Hắc Sơn ở sâu trong núi, nhưng nội thành lại vô cùng náo nhiệt, có nhà cao tầng, cũng có siêu thị và chợ truyền thống, Bánh Duệ Ân đi mua mấy thứ đồ. Anh cũng thuận tiện đưa Liên Hạo Lâm ra ngoài dạo chơi.

Nếu, cô đúng là Hạo Lâm

“Quả táo!” Liên Hạo Lâm mừng rỡ nhìn táo trên quầy, lấy một quả.

“A! Tiểu thư!” Chủ quán trở tay không kịp. Sao lại có vị tiểu thư xinh đẹp ngang nhiên thuận tay chôm “quả” chứ!

Bạch Giới Hằng vội vàng tiến lên, lấy ra tờ tiền năm trăm đồng, trực tiếp xin lỗi.

Liên Hạo Lâm đi phía trước lơ đãng, lần gần nhất cô ăn táo là ba trăm năm..... Không, lâu hơn, tư vị kia làm cô khó có thể quên, vừa thơm vừa giòn, cô xoa quả táo trên người, mở lớn miệng cắn xuống.

“Chờ một chút!” Bạch Giới Hằng bắt lấy tay cô đúng lúc, “Em định làm gì?”

“Em muốn ăn quả táo.” Cô ngây ra một lúc.

“Phải rửa qua mới có thể ăn, em muốn chết vì thuốc trừ sâu sao?” Tay anh lấy lại quả táo.

“Quả táo có độc?” Liên Hạo Lâm thở hắt vì kinh ngạc. Kệ! Có độc cô cũng cam nguyện, cô không chết được mà! Nhìn quả táo đến mồm lại bay như thế, lòng cô đau đớn một trận, ưm.....

“Thuốc trừ sâu ấy, bây giờ rau dưa hoa quả nào mà chẳng phun thuốc trừ sâu? Dùng nước rửa qua mới được ăn.” Bạch Giới Hằng nhin không được nhú mày. “Còn nữa, không được tùy tay lấy đồ của người ta, phải trả tiền.”

“Vì sao?” Cô hỏi đúng lý hợp tình.

“Bởi vì đó là ăn cắp, là phạm pháp.” Anh có điểm bất lực. Đây còn cần giải thích sao?

“Trộm đồ không được sao?” Cô nhướn mày, thật lòng hỏi.

“..... Không được, đó là không đúng.” Bạch Giới Hằng hít sâu một hơi, “Giống như cướp, đều là hành vi phạm pháp không đúng đắn.”

Phạm pháp không đúng đắn..... Liên Hạo Lâm tròn to mắt trong phút chốc. Trong thế giới của cô chưa từng có cái gì là phạm pháp không đúng đắn,

mọi người không phải đều vì ham muốn mà không từ thủ đoạn sao? Ở chỗ sâu nhất của đáy lòng là mưu kế thủ đoạn, vì đạt được mục đích chuyện gì cũng có thể làm?

Cái gì là đúng đắn? Cái gì là phạm pháp? Cô liền nhủ vậy, phát hiện từ khi cô có khái niệm sinh tồn cho đến nay, cũng không có sự phân biệt đó.

Không phải định cũng không tán thành, cô chỉ biết là có cơ hội có thể biến thành người, liền đến hấp thu nỗi buồn của con người, cho đến khi đối phương hoàn toàn biến thành xác mới thôi..... ngoài điều đó ra, không có khái niệm và tư tưởng nào khác.

Lần gần đây nhất cô biến thành con người, đó là giúp một người trộm đồ, anh luôn muốn kinh doanh lớn, từ thời thiếu niên đã hay đến kỹ viện, cho nên cô hóa thân thành người phụ nữ kia, giết dây dợ anh đi cướp, cho anh sống trong ảo tưởng, khi anh tất thờ liền hút hết tinh lực của anh, thỏa mãn trở lại trong gương.

Nhưng cướp có tiền mà, ít nhất cô biết phải có tiền mới có thể mua đồ.....

“A! Ý anh là phải dùng tiền mua tào!” về mặt Liên Hạo Lâm bưng tỉnh, “Nhưng không cướp làm sao em có thể có tiền?”

Bạch Giới Hằng nhìn đáy mắt hồn nhiên của cô. Người con gái này không phải giả ngốc, cô như là thật sự không hiểu.

Đây không thể là Hạo Lâm!

“Từ giờ trở đi, em muốn làm gì đều phải được anh đồng ý.” Anh kéo cô đến bên cạnh, “Muốn ăn gì, muốn làm gì, đều nói cho anh, sau khi anh đồng ý mới có thể làm.”

“Vì sao?” Cô còn kháng nghị.

“Bởi vì em không có tiền, nhưng anh có tiền.” Bạch Giới Hằng cố dịu dàng nói, “Anh có thể mua cho em tất cả những thứ em muốn, nhưng em phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Đúng là như dạy như đứa trẻ, người con gái này không chỉ mất trí nhớ, không có ai ngay cả những điều cơ bản trong cuộc sống cũng quên đến sạch trơn!

Cô căn bản chỉ là đứa trẻ, trong lòng hé ra như trang giấy trắng, không rõ trắng đen, không có khái niệm cơ bản, thậm chí ngay cả ô tô cũng chưa từng thấy qua?!

Bạch Giới Hằng cầm chặt tay cô. Đây không phải Hạo Lâm! Đáy lòng anh nói cho anh biết, mà cũng dễ hiểu thôi, Liên Hạo Lâm ngọt ngào thông minh dịu dàng kia, không thể biến thành đáng vẻ như thế này!

Như Duệ Ân nói, nếu là mượn xác hoàn hồn, trong thân thể này đã là linh hồn khác, nhưng Hạo Lâm đã hoá tảng tro cốt rắc xuống biển, không thể có thi thể mà hoàn hồn.

Người con gái này đến từ đâu? Vì sao cô lại kỳ lạ như vậy? Không chỉ đáng vẻ giống hệt Hạo Lâm, quan trọng là tư tưởng và quan niệm cuộc sống quái dị kia.

Anh cảm thấy mình bị buộc phải tỉnh lại, vì người yêu trong anh không có đáng vẻ này, từ cá tính, cách nói chuyện đến giọng điệu cũng không giống.

Mừng rỡ hai mươi tư giờ trước đã biến mất hầu như không còn, anh tỉnh hơn ai hết, đây không phải là Liên Hạo Lâm, nhưng.....

“A! Đó là gì!” Bàn tay nhỏ tron tay bỗng vùng vẫy, vội tiến lên phía trước như tên lửa.

“Em.....” Bạch Giới Hằng hung hăng nắm tay cô, giữ cô lại, “Anh vừa nói—”

“A.....” Liên Hạo Lâm mày nhăn mặt thành một khối, vẻ mặt vô tội đáng thương, chỉ quán đồ uống hướng mười giờ hỏi: “Cái kia là gì?”

“Chúng ta qua đường cái, anh dẫn em đi.....” Đây là đường cái lớn, ở giữa còn có đường phân cách, cô thật đúng là muốn tiến lên?

“Đường cái a?” Hai mắt tròn trong suốt của cô đảo nhanh như chớp, “Ha, muốn nhìn cái ngon đèn cầu vòng kia đúng không!”

Màu..... cầu vòng gì? “Đó là đèn xanh đèn đỏ.”

“A.....” Đáng vẻ cô như hiểu được, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, như là học sinh nghe thầy giáo giảng bài.

Đáng vẻ tươi mát động lòng người kia, đáy mắt tinh khiết như là chưa từng nhìn thấy.

Bạch Giới Hằng cười nhẹ nhàng, anh biết đây không phải Liên Hạo Lâm mà anh mong nhớ ngày đêm, trong nháy mắt đã tỉnh lại khỏi giấc mộng.

Nhưng anh không kịp có thời gian rơi vào bi thương, vì có một cô gái giống cô xuất hiện ngay trước mắt, thậm chí còn trong lòng bàn tay anh, hơn nữa còn làm cho anh không thể chuyên tâm tự hỏi chuyện bi thương này.

“Có thể đi rồi, có thể đi rồi!” Liên Hạo Lâm kinh hô thành tiếng. Vì những người đối diện đang đi nhanh, hay là cô nhìn được đèn đây!

“Đó là vạch chỉ ngang!” Bạch Giới Hằng theo bản năng lại giữ cô lại thật chặt, “Em có thể bình tĩnh hơn không? Em quá hưng phấn.”

“A?” Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh cao hơn cô nửa cái đầu, “Em đã không ra bao lâu rồi, sao có thể không hưng phấn!”

Suốt ngày đều nhốt trong gương, không biết thời gian trôi qua, hấp thụ một lần tình khí để dự trữ, vì sau khi đối tượng chết rồi, cô liền bị vài trùn lên thê thảm, đặt trong tầng ngầm đầy bụi, hoặc là trải qua chiến tranh, cho nên dù yêu lực không tồi, lại không thể tự ra ngoài.

Thật vất vả lắm mới được ông chủ hàng đồ cổ lấy ra, không có việc gì là dùng vải phủ lên, che đi thể giới duy nhất cô có thể thấy, có thể nhìn thấy chỉ có khi mở cửa hàng, nhìn vị khách muốn hình muốn vẽ, chờ đợi người có duyên... Mỗi một lần dù biến hóa thế nào, cũng luôn thành công rất nhanh.

Cô chưa từng đi qua đường lớn như thế, chưa từng có cuộc sống như thế ở các thời đại trước.

Hai mắt tỏa sáng nhìn Bạch Giới Hằng, anh bỗng nhớ ra, Hạo Lâm cũng không có đôi mắt sáng như thế.

“Thôi được rồi, nhưng phải.....”

“Đi theo em!” Liên Hạo Lâm nhin không được cản cản môi, “Anh nhiều lời quá đấy!”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Guong Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Tiểu Ân—” Trong phòng bếp truyền đến tiếng gào thét với mức đề-xi-ben cao độ, “Lò vi sóng này để ở nóc nào đây?”

“Hạo Lâm, nóc thấp thôi! Đây là việc của tôi, để tôi làm là được rồi!”

“Em không thích! Em muốn chơi! Em đã biết dùng rồi!”

“Em thả ra!”

“Em muốn dùng—”

Ngoài vài mét, trên sô pha rộng rãi, một người đàn ông với khuôn mặt u sầu dựa vào sô pha thờ dài, một người khác ôm cằm, cổ nín cười.

“Tiểu Ân..... hự hự..... Xin lỗi!” Bạch Giới Đình cuối cùng cũng bật cười, “Hai chúng ta còn chẳng dám gọi cô ấy là Tiểu Ân!”

Bạch Giới Hằng lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, “Duệ Ân chắc cũng cảm thấy vô vị, Hạo Lâm đã quán lấy cô ấy hai tuần rồi.”

“Ừm!” Bạch Giới Đình nhiu mày, “Hành động này không hề giống với Liên Hạo Lâm, cô ấy và Duệ Ân xưa nay cũng không hợp.”

“Cô ấy không phải Hạo Lâm.” Anh lại thờ dài, “Sống chung với cô ấy ở đây, em sẽ cảm thấy căng thẳng thần kinh, vừa mấy ngày hôm trước thôi, một khác không đi theo cô ấy cũng không được!”

“Thấy rõ như vậy kia à? Duệ Ân còn vội nói em mà không về là không được!”

Hai tuần trước Duệ Ân đã vội gọi điện thoại cho anh, muốn anh dù thế nào cũng phải trở về một chuyến, nói thẳng có người con gái giống hệt Liên Hạo Lâm xuất hiện, chỉ sợ anh cả sẽ vì thế mà thần hồn điên đảo.

Nhưng vài tuần trước anh đang đi công tác, sau khi trở về còn có chuyện phải làm, kéo dài tới bây giờ mới miễn cưỡng bớt chút thời gian, trở lại vùng quê âm u này.

Anh tự nhiên cũng từng gặp mặt vị Liên Hạo Lâm này rồi, ngoài bề ngoài, lại không tìm thấy một điểm giống nhau.

“Cô ấy quá băng nanh.” Bạch Giới Hằng lại thờ dài, “Làm sao anh có thể cho loại phụ nữ này là Hạo Lâm, bỏ đi bề ngoài, những thứ khác cách xa vạn dặm.”

Dư âm chưa rơi xuống, phía tây đã truyền đến giọng nói hoảng loạn, tiếng bước chân nặng nề như trâu đi, vừa nghe đã biết là Bành Duệ Ân đi đến.

“Đại thiếu gia—” Cô hồn hên lao tới, “có thể mời cậu đưa người kia đi không?”

“Duệ Ân, bình tĩnh một chút, cô tức giận như thế rất nhanh già đấy!” Bạch Giới Đình vắt chéo chân, mĩa mai nói.

“Không giúp được gì cho tôi thì có thể nín đi giùm cái được không?” Mắt lạnh đảo qua, nhìn ra lửa giận của cô tận trời.

“Cô ấy chỉ muốn học hỏi thôi, để cô ấy ở cạnh nhìn là được mà?” Bạch Giới Hằng ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng người đã đứng lên.

“Cô ấy nói muốn làm đồ ăn.” Bành Duệ Ân nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ một, “Việc này liên quan đến bữa tối của hai cậu.....”

“Anh cá!” Bạch Giới Đình lập tức nghiêm lại. Việc này rất nghiêm trọng.

Bạch Giới Hằng bắt đầu đi bước nhanh đến phòng bếp, có thể nghe thấy tiếng dầu mỡ đang bốc lên, còn có tiếng nôi lẩu, cùng với tiếng hát của Liên Hạo Lâm.

Cô hát trôi chảy bài tiếng Anh, anh cũng chú ý tới điểm này, Liên Hạo Lâm này rất quen với tiếng Anh, tiếng Pháp cũng biết một ít, với việc thưởng trà châu Âu cũng quen, chẳng qua là ở thời đại lâu lắm rồi.

Đi vào cửa phòng bếp, tay Liên Hạo Lâm bê nôi lẩu, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn chảo trước mắt, như đang đợi mỡ nóng lên, một bên đặt rau muống, xem ra cô đang tính xào rau.

Nhìn dáng vẻ của cô, Bạch Giới Hằng nhất thời cũng không làm phiền cô, chẳng qua trong đầu dần hiện lên một tầng bọt biển trắng xóa, anh sẽ phải đối mặt với bữa ăn tối của họ.

“Hơ hơ?” Liên Hạo Lâm trừng mắt nhìn mỡ đang sôi, vẻ mặt kinh ngạc, “Sao lại nhiều bọt như thế?” quải lạ, mấy ngày hôm trước khi nhìn Tiểu Ân nấu cơm, không có loại tình hình này mà!

Cô kích động nhìn rổ rau bên cạnh, bây giờ phải đợi hết bọt khí, mới có thể ném rau vào à? Hay là chính xác hơn, là chờ bọt khí bớt được một nửa thì ném vào mới không bị mất vị?

Mất thấy bọt khí ngày càng nhiều, Liên Hạo Lâm ngày càng hoảng, tim đập thình thịch, giữ lấy một bên rổ...

“Dừng tay—” Bạch Giới Hằng hét lớn một tiếng, bước dài đến đoạt thức ăn trên quý xuống.

“A?” vẻ mặt cô kinh ngạc, “Nôi đang nóng.”

“Bọt khí cũng nhiều.....” Anh tắt bếp gas đi, “Em cho thứ gì vào?”

“Dầu mà!” Cô nghiêm túc chỉ vào một chai chất lỏng trong suốt bên cạnh, “Em biết xào rau thì phải cho dầu vào trước.”

Đúng, phải đun dầu trước, nhưng dầu là bình đặt cạnh thứ cô chỉ kia! Nhưng đây cũng không thể trách cô, vì nhà bếp là “địa bàn” của Duệ Ân, nước rửa bát và dầu ăn cùng một hãng, cô dùng bình giống nhau, chỉ có duy nhất màu là khác.

“Dầu sẽ không có bọt, em vừa cho nước rửa bát vào.” Bạch Giới Hằng cố gắng dịu dàng bỏ nôi ra, “Đây ăn vô sẽ chết người đấy!”

“Rửa bát?” A! Cô từng nhìn Tiểu Ân rửa bát, đúng là có bong bóng! “Dầu có thể dùng để rửa bát?”

Cô đúng là mở mang tầm mắt! Chưa bao giờ biết dầu lại có thể lấy để rửa bát, còn có thể rửa sạch như thế!

Bạch Giới Hằng hít sâu một hơi, giữ nội tâm bình tĩnh. Vì sao cô bé này lại đều chỉ nghe một nửa? Đã nói là nước rửa bát ăn vào sẽ chết người, trong đầu cô vẫn chỉ nghĩ đến dầu.

“Trời ạ! Quý gì đây!” Giọng Bạch Giới Đình thình lình vang lên ở cửa phòng bếp, “Em muốn độc chết bọn tôi à!”

“Liên Hạo Lâm! Em cho nước rửa bát vào xào rau?!” tiếng rống giận dữ của Bành Duệ Ân truyền đến theo.

Loại thời điểm này, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Bạch Giới Hằng đưa chảo cho Bành Duệ Ân, tóm lấy Liên Hạo Lâm, tức tốc chạy ra khỏi phòng bếp—ai, phòng bếp bừa bãi, đúng là tự chuốc phiền toái!

“Liên Hạo Lâm! Từ hôm nay trở đi, tôi không cho phép em bước vào phòng bếp nửa bước!”

Đã đi đến chân cầu thang, còn có thể nghe thấy tiếng hét trong phòng bếp, vọng âm vang dội, ba ngày không dứt a.....

Bạch Giới Hằng kéo Liên Hạo Lâm không tình nguyện đi lên lầu tị nạn, bị kéo đi mà còn muốn trở về, vẫn không chịu lên.

“Em an phận đi!” Anh không kiên nhẫn kéo tay cô, “Duệ Ân đang giận, mọi người cũng không thể có ngày lành đâu!”

“Em chỉ muốn xào rau!” Cô cắn chặt môi, nói đến rất uất ức.

Hiếm khi nào được dùng lửa để nấu cơm, hơn nữa có thể nấu ra đồ ăn gì đó ngon ngon, học một chút thì sao? Thức ăn của con người ngon vô cùng, cô không có lúc nào là không muốn ăn.

“Cho em thời gian từ từ học.” Anh kéo cô về phòng, “Với bản lĩnh gà mờ của em, chỉ giỏi làm hồng chuyện. Nếu vừa rồi em thật sự dọn món ăn xuống bữa tối không phải bị hồng hết sao? Còn lãng phí thực phẩm kia.”

Liên Hạo Lâm nhếch môi, vẻ mặt uất ức đến cực điểm, khi đi vào phòng còn đá chân, đáng vẻ mặt hừng.

Đây là đáng vẻ anh chưa bao giờ thấy, cho dù biết đây không phải Liên Hạo Lâm thật sự, nhưng vì ngoại hình giống trăm phần trăm kia, anh không thể bỏ đi cái nhìn quá khứ trên người cô, có lẽ anh còn hi vọng có thể thấy nụ cười quen thuộc kia, cử chỉ cao nhã, cùng với giọng nói dịu dàng.

Nhưng cô gái này luôn cho anh cảm giác không như thế.

Cô thích nhất là dùng đôi mắt to kia lờm anh, luôn khiến cho anh cảm thấy như đang bắt nạt cô, có gì không muốn không thích, động một cái là cắn môi, nếu không thì phồng hai má lên, đứng trong góc hờn dỗi, thỉnh thoảng lại nói một câu: căn bản là anh không hề yêu em.

Nếu là trước đây, anh sẽ vội vàng biểu đạt sự chân thành với Hạo Lâm, nhưng bây giờ.....

“Hừ! Làm gì cũng không được!” Liên Hạo Lâm ngồi trên giường quả nhiên bắt đầu oán giận, “Anh căn bản không yêu em!”

Nhìn đi, lại tới nữa! Bạch Giới Hằng lắc đầu, kéo ghế dựa từ bàn trang điểm đến bên giường. Xem ra nhân cơ hội này nói chuyện cũng là hợp lý.

Liên Hạo Lâm lên ngắm anh. Bạch Giới Hằng này đúng là rất kỳ quái, rõ ràng lúc trước khóc thất thanh trước gương, nói yêu Liên Hạo Lâm kia đến chết đi sống lại, ngay cả sinh mệnh cũng không cần, nhưng từ khi cô biến thành Liên Hạo Lâm, ngoài ngày đầu tiên anh vô cùng dịu dàng với cô, che chở bên ngoài, những ngày tiếp theo đều hoàn toàn thay đổi...

Nói chuyện “tình cảm” càng ngày càng xa, ánh mắt nhìn cô cũng không còn si mê nữa, đúng là anh thường nhìn cô chăm chú, nhưng khác anh ảo ảnh trong gương kia, từ si tình biến thành đánh giá, từ săn sóc biến thành không kiên nhẫn, hơn nữa động tác một chút cũng không hề quý trọng, còn thường thô lỗ kéo cô chạy tới chạy lui.

Lạ nhất là, cô từ trong gương đi ra hơn mười ngày, nếu thật sự yêu đến phát cuồng, ít nhất cũng phải hôn chứ? Hoặc là nửa đêm sờ trên giường?

Toàn bộ đều không có! Ngay cả một cái ôm thâm tình cũng chưa, quái lạ? Liên Hạo Lâm lên nhìn mặt gương đối diện. Đây không phải là đáng vẻ người phụ nữ kia sao? Cuối cùng đã sai lầm ở đâu?

Cô không cảm thấy tình yêu thấu tận tâm can đó!

“Anh có lời muốn nói với em.” Bạch Giới Hằng lại khôi phục giọng tình cảm.

Giọng này làm cô nghe thật thoải mái, cho nên cô ngẩng đầu lên, chờ mong nhìn anh.

Bạch Giới Hằng mỉm cười. Thần thái này cũng không thể là Hạo Lâm trước đây, cô không bao giờ trực tiếp nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt chỉ nhìn thoáng qua mũi qua lông mày, đó là cách nhìn lịch sự nhất, cho dù anh đã tỏ tình, cô cũng chưa từng nhìn thẳng vào hai mắt anh.

Mà cô gái trước mắt, lại không hề kiêng kị nhìn anh, hai mắt còn tràn đầy mong đợi.

“Em không phải là Liên Hạo Lâm.”

A? Lạ rồi ?!

Cô rùng mình. Bạch Giới Hằng này chẳng lẽ có con mắt âm dương? Không, cho dù có con mắt âm dương cũng không nhất định nhận ra cô, cô là yêu, không phải quỷ!

“Em.....” Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, giả ngu đến cuối cùng a!

“Anh thật có lỗi, bởi vì đáng vẻ của em rất giống một người bạn cũ của anh..... Cho nên anh mới coi em như cô ấy.” Bạch Giới Hằng nghiêm túc nhìn cô, “Cho nên không thể là Liên Hạo Lâm.”

“Không phải anh nói em là Hạo Lâm sao?” Vì sao lại tỉnh táo như thế? Coi cô là Liên Hạo Lâm cũng không có vấn đề gì mà.

“Không! Đây là không thể.....” Anh cúi đầu, “Cô ấy đã không còn trên đời này.”

Vậy coi cô là Liên Hạo Lâm đi, không thành vấn đề, sự tồn tại của cô là để anh nhưng nhớ, mê hoặc mà! Nếu anh không yêu cô, vậy cô làm gì có cơm ăn!

Đúng vậy, mấy ngày nay không hôn không ôm, nếu anh chỉ cầm tay cô, ngay cả cơ hội hấp thu tinh khí cô cũng không có, sớm hay muộn cũng chết đói

thôi!

“Anh..... rất yêu cô ấy sao?” Liên Hạo Lâm nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay to của anh. A, đôi quá đôi quá!

“Ừ.....” Anh cười khỏ, “Yêu đến mức anh nguyện ý chết vì cô ấy.”

Thật không? Liên Hạo Lâm bỗng cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó cào, không phải cô chưa từng thấy dáng vẻ bi thương của Bạch Giới Hằng, nhưng vẻ mặt bây giờ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Không chỉ là vô cùng si mê, còn mang theo một loại bất đắc dĩ..... Một tình yêu không oán hận, nhưng lại không thể yêu mà dấy lên thê lương.

Không biết vì sao, cô lại cảm thấy thương tiếc cho người đàn ông này.

Liên Hạo Lâm khẽ cắn môi, rời khỏi giường, quỳ xuống bên cạnh Bạch Giới Hằng, dùng cách mà cô cho là xinh đẹp nhất, đủ quyến rũ nhất để mê hoặc người, ngẩng đầu nhìn người đàn ông bi thương kia.

“Em không nhớ gì cả, anh đã cứu em, lại đối tốt với em như vậy..... Chỉ cần anh muốn, em nguyện ý mãi mãi làm Liên Hạo Lâm kia.” Cô dùng hai tay đặt lên bàn tay to của anh, hấp thu nỗi buồn cuộn cuộn không dứt.

Bạch Giới Hằng bỗng rút tay về, điều này làm cho Liên Hạo Lâm hoảng sợ, anh nhẹ nhàng vuốt hai má cô, lắc lắc đầu..... Lại lắc lắc.

“Anh không thể làm thế với em, bởi vì em không phải cô ấy.” Anh lộ ra nụ cười thoải mái, “Em rõ ràng là một cô gái khác, làm sao có thể tự nhiên thay thế được?”

A? Cô bỗng rung động đáy lòng, lúc này đây đúng là có cảm giác trái tim bị một cây chùy dùng sức đánh xuống.

Cô là Gương yêu mà, có thể nhìn thấu dự vọng hoặc mong ước ở sâu trong đáy lòng con người, biến thành dáng vẻ thích hợp nhất để mê hoặc con người, nếu luận tình yêu, không ai có thể trốn được người mà cô biến thành, luôn điên cuồng hôn môi, ôm thậm chí là làm tình.

Kẻ cướp lần trước không chỉ nhìn cô trong gương đến say mê, đợi khi cô hóa thân thành người thật, lại điên cuồng không rời được cô, cô nói lời mê hoặc xui khiến bên tai anh, vì yêu điên cuồng mà anh có rất nhiều nhiệt tình và năng lượng, để cô ăn no một thời gian.

Chính là anh quá ham mê thân thể cô, tính khí tiêu hao quá nhanh, bởi vậy mà khi cướp trên đường thành công, không cẩn thận bị cô cướp lấy nụ hôn cuối cùng trên xe ngựa.

Trước khi chết còn nói một câu cuối cùng, anh vẫn gọi tên của người yêu.

Mỗi người, đều coi cô là người nhớ nhất trong đáy lòng kia, chưa từng có ai coi cô là một thân thể độc lập khác.

“Em là.....”

Cô muốn tiếp tục dụ hoặc anh, nhưng cô lại nói không ra lời. Dưới ánh mắt dịu dàng như thể của chàng trai này, cô đã không còn là người phụ nữ anh mong nhớ ngày đêm kia nữa, nhưng vì sao anh vẫn còn có thể nhìn cô như vậy?

Hù dọa! Cô bỗng thấy rõ ràng! Ánh mắt này không giống như trong gương! Bạch Giới Hằng khóc trong gương có đôi mắt thâm tình, đó là dáng vẻ tràn ngập tình yêu, nhưng bây giờ ánh mắt của anh lại dịu dàng, thậm chí còn mang theo một phần áy náy.

Trời ạ! Liên Hạo Lâm bỗng nhiên rút hai tay về, bối rối lui về phía sau, chổng giường đứng lên.

Không không không—anh thật sự coi cô là một người khác, ánh mắt kia không phải là biểu tình với người anh yêu! Toàn thân cô nhịn không được run rẩy, xoay người, lưng quay về phía Bạch Giới Hằng, đối mặt với gương—

Mấy trăm năm, lần đầu tiên, lần đầu tiên..... Cô dựa vào dáng vẻ phản ánh trong gương, rõ ràng là bất chước đúng như người đó, nhưng đã có người thấy cô!

Có người thấy cô!

“Làm sao vậy?” Bạch Giới Hằng vội đứng lên, “Em không thoải mái à? Thật xin lỗi, anh nói quá vội.....”

Đối mặt với một cô gái mất trí nhớ lại hoảng hốt, thật sự anh không nên nói nhiều như thế, nói không chừng cô đã nhận định thân phận ‘Liên Hạo Lâm’ này, cũng tính sống cuộc sống mới ở đây.

“Anh không có ý đuổi em đi, em có thể yên tâm ở lại đây, anh cũng sẽ cố hết sức giúp em tìm lại người thân hoặc thân thể của mình.” Anh vội vàng giải thích, “Anh chỉ muốn cho em biết, em không phải là người anh nói kia, không cần sống thay cô ấy.”

Không cần sống thay Liên Hạo Lâm?

Vậy cô có thể làm gì? Cô không phải vì thay người đó mà sống sao? Không làm như vậy, cô ở lại cạnh con người thế nào? Nên hấp thu tính khí thế nào,

thậm chí nhìn con người tự chịu diệt vong?

Mà hiện tại..... Dù cho Bạch Giới Hằng không say đắm cô nữa, cô vẫn có thể tiếp tục sống ở đây ư?

Gương yêu từ từ xoay người, nhìn Bạch Giới Hằng. Làm sao có thể có người như vậy, không chỉ thấy được cô, còn nguyện ý tiếp nhận cô.

“Anh..... thật là.....” Cô không có cách nào hình dung ra tâm tình của mình, phức tạp rối rắm.

Là nghi hoặc? Là khó hiểu? Hay là vui sướng vì cô không bị nhận nhầm, nhưng cô rõ ràng cũng không ghét bỏ lần muốn chạy trốn.

“Em yên tâm đi, trước khi tìm được người nhà của em, em vẫn có thể ở với anh.” Bạch Giới Hằng nghĩ đến mình phải giúp cô mạnh mẽ, “Bây giờ anh cũng đang trong kỳ nghỉ, tạm thời sẽ không rời khỏi đây.”

“Cám ơn.” Cuối cùng, cô chỉ có thể nói hai chữ này.

“Anh mới phải cảm ơn em, để anh có thể xác định việc Hạo Lâm thực đã bỏ anh mà đi là sự thật.” Hơn nữa cho dù anh chờ mong kỳ tích xảy ra, đây cũng không phải là người kia trong lòng anh.

Gương yêu không rõ những lời này có ý gì, sự xuất hiện của cô hẳn lẽ ra là để khiến anh tin tưởng Liên Hạo Lâm không chỉ còn sống, còn trở lại bên cạnh anh mới đúng.

Không bị vui lấp sâu ngược lại còn tỉnh táo, đây là một trường hợp đầu tiên cô gặp phải.

“Em không hiểu.....”

Cô thì thảo nhớ lại, lại truyền vào tai Bạch Giới Hằng. “Em không cần biết, anh biết là được rồi.” Anh nói đến thân nhiên, “Nếu đã biết em không phải Hạo Lâm, sẽ không thể coi em là cô ấy nữa..... Chúng ta đổi tên đi.”

“Tên?” Gọi Hạo Lâm được rồi, không cần đổi được không? Đây không phải là tên của người anh đề ý à?

Trong lòng Gương yêu cũng nổi lên nghi ngờ, bởi vì cô bây giờ là một người khác, bắt chước tên của Liên Hạo Lâm này, thế nhưng lại làm cô sinh ra cảm giác bị loại bỏ.

“Không thể tiếp tục gọi em là Hạo Lâm, bởi nếu vậy ngay cả anh cũng sẽ cảm thấy bất thoải mái nữa.” Hơn nữa, rõ ràng là người khác, lại gọi như cô ấy, anh chỉ cảm thấy tự gượng mình. “Gọi là gì nhỉ..... Em có ấn tượng gì với tên mình không?”

Gọi gì đây..... Gương yêu bỗng nhiên nhớ lại từ mơ hồ.....

Cô sinh ra lúc nào? Vì sao gương lại sinh ra yêu mị, cô biết chính mình từng có một cái tên, không phải gương, cũng không phải Gương yêu, mà là tên một con người—

“Anh Lạc.....” Môi hồng nhạt của cô, nhấp nháy ra hai chữ này.

“A? Anh Lạc?” Bạch Giới Hằng hồ nghi xác nhận lại, “Là ngọc thạch Anh Lạc sao?”

Cô ngẩng đầu, cũng không biết vì sao mình lại thốt ra như thế, nhưng trong đầu cô vừa hiện lên một hình ảnh—có người gọi tên này, mà cô cười quay đầu.

“Thế à?” Chính cô cũng không xác định, “Em tự nhiên nghĩ đến tên này thôi.”

“Rất đẹp! Tên này thật thích hợp với em!” Bạch Giới Hằng vui vẻ lạc quan nở nụ cười, “Chắc là em mất trí nhớ tạm thời, cho nên trong tiềm thức vẫn nhớ tên mình.”

Thật không? Anh Lạc nhăn mày. Ngay cả cô cũng không nhớ, anh nói lại nói rất tự tin.

“Cho nên em là Anh Lạc sao?” Cô bất an hỏi, cô chưa từng có một cái tên thuộc về mình, nhưng tên Anh Lạc này, lại khiến cô có cảm giác thuộc về chính cô.

“Ừ, Anh Lạc.” Bạch Giới Hằng cười dịu dàng, “Vậy thì anh cũng sẽ dần quen, cảm giác em như một người hoàn toàn mới.”

“Thật ra có thể không cần miễn cưỡng, nếu dáng vẻ của em giống hệt Liên Hạo Lâm.....”

“Em phải là chính em! Anh Lạc là Anh Lạc, Hạo Lâm là Hạo Lâm, cho dù là người sống lại, cũng khác linh hồn.” Bạch Giới Hằng nghiêm nghị nói. Hiện nay nhìn Anh Lạc, anh cảm thấy thoải mái hơn, cảm thấy cho cô một cái tên, tất cả đều trở nên hoàn toàn khác biệt.

Anh Lạc ôm lấy hai tay. Cho dù là yêu, cô cũng có được một linh hồn thuộc về mình.

Lời người đàn ông này nói thật làm người ta khó chịu, khó chịu đến mức cô không nhịn được cả người run lên, nhịn không được lệ nóng doanh tròng.

“Cám ơn anh.....” Cuối cùng, Anh Lạc có thể nói ra ba chữ này, nhưng lời ra từ đáy lòng, chân thành đến mức cô không thể tưởng tượng được.

“Đừng khách sáo, anh sẽ dùng tên Anh Lạc này giúp em tình người thân. Còn em, chỉ cần an phận ở đây là được—anh nói là an phận.” Bạch Giới Hằng cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng kia, “Anh cảm thấy chuyện mất trí nhớ này của em thật đáng sợ, căn bản không giống với người ở thời đại này.”

Ừ..... Đó là do thời đại tiến bộ quá nhanh, hoặc là thời gian trôi qua quá nhanh, đây không thể trách cô được!

“Em không biết.” Cô nhún vai, giả ngu.

“Không sao, nhưng đừng đi làm phiền Duệ Ân, cô ấy nóng tính, anh cũng không thể thắng cô ấy, em phải nhớ a!” Bạch Giới Hằng trịnh trọng cảnh cáo, “Anh liên thủ với Giới Đình cũng không nhất định sẽ thắng.....”

“Tính Tiểu Ân quá tệ, khó trách chỉ có thể làm quán gia!” Anh Lạc nhún mày. Tiểu Ân động một cái là lại nóng nảy.

“..... Những lời này làm ơn đừng để cô ấy nghe được.” Anh bắt đầu dĩ tạo hai tay thành chữ thập, “Tuyệt đối không được ra ngoài một mình, muốn ra ngoài nhất định phải có anh đi theo!”

“Biết rồi, hơn nữa còn phải dính bên cạnh anh, không được cho phép không được chạy loạn, cầm đồ phải trả tiền, hơn nữa phải nhìn đèn xanh đèn đỏ, tốt nhất tay không được rời khỏi tay anh!” Anh Lạc thuộc như lòng bàn tay ngâm nga, “Em từng nói anh thật lắm chuyện chưa?”

“.....” Bạch Giới Hằng kéo khoeo miệng, “Nói rất nhiều lần rồi.”

“Chính thế!” Anh là người nhiều chuyện nhất mà cô gặp, lại là mục tiêu kỳ quái khó chơi nhất, nhưng..... Nhưng cũng là dịu dàng nhất, lại là người đầu tiên thừa nhận sự tồn tại của cô.

“Em tưởng anh thích nhiều chuyện à? Cũng không kiểm điểm mình trước đi, em có nghe lời một lần nào không!” Anh tức giận lườm cô, “Nếu là người khác, anh căn bản không cần để ý!”

“Vây, chắc em còn phải cảm ơn anh nhì!” Anh Lạc ghéch cằm lên. Đây là logic gì!

“Đại khái em có thể đi hỏi Giới Đình, một đồng phụ nữ ước gì anh có thể nhiều lời với họ, nắm tay họ, anh rất ít khi chăm sóc người khác đấy!” anh thấy cô đúng là có phúc mà không biết hưởng.

“Thật không? Em thấy anh rất tốt với..... Liên Hạo Lâm!” Cô ngừng lại một chút, “Anh cũng có người yêu rồi, còn người phụ nữ nào chờ anh chú ý nữa chứ!”

Chắc chắn! Anh Lạc nhăn mày, dùng ánh mắt không có ý tốt đánh giá Bạch Giới Hằng.

Nói cũng phải, dáng vẻ trắng trẻo như thư sinh, ngũ quan đoan chính lại có khí chất, đúng là rất có tính chất hấp dẫn phụ nữ.

Bạch Giới Hằng không lên tiếng, chỉ nhìn cô liếc mắt một cái rồi đi qua một bên, “Anh rất có nhân phẩm.”

“Ừ..... em cũng tin thế.” Anh Lạc chân thành gật đầu, “Em trai anh cũng có dáng vẻ rất tuấn tú..... Hai người rất giống nhau, có điều hương vị lại không giống.”

“Giới Đình khí phách hơn anh nhiều, anh chỉ lãnh đạm hơn thôi.” Đối với những người phụ nữ nhưng nhớ mình, ngay cả mắt anh cũng không nhìn qua.

Mãi mãi, chỉ nhìn Hạo Lâm.

“Em biết..... nhìn anh rất giống một người.” Anh Lạc cười khanh khách lên, “Trắng trắng sạch sạch, dáng vẻ rất tuấn tú tựa như quý tộc, rất nhiều người phụ nữ đều thích anh ta!”

“A? Em nhớ ra rồi?” Bạch Giới Hằng mở lớn hai mắt.

“Chỉ là một ấn tượng.” Cô khoát tay, nụ cười không dấu được.

“Đó là ai? Em quen sao?” Nói không chừng sẽ có manh mối, có thể tìm được người thân của cô.

“Không tính là quen..... Ha ha.....” Anh Lạc cười đến vẻ xinh đẹp, còn căn môi mới có thể không để mình cười đến khoa trương, “Bọn họ luôn có khuôn mặt tươi cười đón người, ai cũng tốt!”

A A ~ trong không khí truyền đến một mùi thơm!

Bánh Duệ Ân đã nấu xong thức ăn ở tầng một, bày lên bàn, hơi nóng leo lên theo cầu thang, chạy không khỏi cái mũi nhạy bén của Anh Lạc.

“Em nhìn thấy ở đâu? Có phải ở ngã tư đường hoặc là.....”

“Nam kỹ viện đó!” Anh Lạc bỗng bật ra bốn chữ, chợt vui vẻ chạy ra cửa.

Thơm quá a! Xem ra buổi tối lại có món ngon để ăn!

“Nam—Anh Lạc!” Bạch Giới Hằng hồn hồn đuổi theo, “Em nói anh giống loại này sao?”

“Cũng rất được hoan nghênh mà!” Cô đứng cầu thang, ngoái đầu lại nhìn nhìn anh, lại là vẻ mặt đương nhiên.

Cái này gọi là rất được hoan nghênh! Nam kỹ tương đương với đẹp trai, tương đương với rất được hoan nghênh sao? Người con gái này suy nghĩ kiểu gì thế, thế này mà cũng nói được à?!

“Em chờ một chút, đây là lý luận gì!”

“Oa, thơm quá! Tiểu Ân, chị làm đồ ăn ngon ghê, hơn nữa còn không có bọt khí!”

“Bởi vì tôi không dùng nước rửa bát xào rau.”

“A? Đúng nhĩ..... Dầu này cũng có thể rửa bát nhĩ!”

“Bạch Giới Hằng! Nhanh đưa cô ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Guong Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ánh mặt trời chiếu xuống từ hướng đông, sắc hoàng kim phủ lên đám sương mù dày đặc, âm khí mạnh giữa khe núi, ngôi biệt thự gỗ kiểu Baroque và Rococo đứng sừng sững ở kia, trải qua mấy trăm năm mưa gió chiến tranh mà vẫn không ngã.

Tòa kiến trúc đơn giản ba tầng rộng rãi, được làm từ những thanh gỗ vàng nhạt, nóc nhà hình tam giác, bên tường ngoài có rất nhiều đường vân gỗ, như là tranh, lại như nghệ thuật hoa văn.

Phía trước có một sân nhà lớn đẹp đẽ, hoa cỏ cây cối tự nhiên lớn lên, không cần người chăm sóc, hay cắt cỏ dại, luôn lớn lên bên ngoài, tự tại leo lên rất cao, nhưng tuyệt nhiên không tiến vào cửa, thậm chí còn không phạm đến kết cấu nhà, đại thụ rậm rạp mấy trăm năm cắm sâu vào đất, kéo dài trùng điệp vài thước, nhưng lại không làm hại đến nền nhà.

Đó là một nơi kỳ lạ, giống như có sức mạnh gì đó đang vận động, duy trì một thế cân bằng tuyệt diệu cùng với con người.

Xoát! Tiếng quần áo dùng sức giũ ra, cô gái linh hoạt phoi lên cây sào.

Hai con điệp tinh (bướm ma) đang nhảy múa, chuyển động vòng quanh cô, còn kèm theo tiếng kêu ngạc nhiên.

“Chưa từng thấy Guorong yêu sao?” Anh Lạc tức giận nhìn chúng nó, vẫy tay, tiếng nói chán ghét.

Điệp tinh bị cô vẫy tay quấy nhiễu, sợ tới mức bay cao hơn. Hừ, các cô đứng là chưa từng thấy! Cho dù thấy, Guorong yêu cũng chỉ ở trong gương thôi!

Anh Lạc ngẩng đầu nhìn mặt trời xa xa, cô thích đắm chìm trong ánh mặt trời, cô là yêu không phải quỷ, cũng không sợ ánh mặt trời, ngược lại vô cùng thích loại cảm giác ấm áp này.

Lại lấy một bộ áo khác từ thùng, mở ra, phoi lên, đây như công việc mỗi ngày của cô, cũng là công việc đầu tiên cô lấy được trên tay Tiểu Ân cứng rắn.

“Anh Lạc!”

Trên đỉnh đầu bỗng truyền đến tiếng gọi to, cô mở mắt nhìn, nhìn lại hướng ba giờ tầng hai, bên cửa sổ lộ ra bóng hình người đàn ông thanh tú lạ tính tế kia.

“Chào buổi sáng!” Cô cười sáng lạn.

“Sao em càng ngày càng dậy sớm thế?” Bạch Giới Hằng lười biếng cười. Mới bây giờ, cô đã phoi quần áo xong rồi.

“Em muốn giặt quần áo a!” Anh Lạc nói đến nghiêm túc. Đợi lát nữa cô còn muốn quét dọn nữa!

Máy giặt đúng là phát minh quá đỉnh, ai mà lại có thể nghĩ ra ném quần áo vào, rồi rót nước giặt, tiếp theo ấn cái nút là có thể giặt sạch quần áo?

“Ừ..... Hôm nay thời tiết thật đẹp!” Anh nhìn về phương xa, “Có thể phơi chăn bông.”

“A? Được!” Cô không nói hai lời, bắt tay treo quần áo lên sào trúc, lại vọt như bay vào nhà.

Bạch Giới Hằng kinh ngạc nhìn sân nhà đã không còn người. Anh từ khi sinh ra tới nay, còn chưa từng thấy người con gái thích làm việc nhà như thế.

Quét sân không nói, nấu cơm gì đó đều muốn học, Duệ Ân ngoài miệng nói là phiền chết, lại vẫn bắt đầu từ từ dạy cô, Anh Lạc thật sự không biết gì cả, không hiểu tất cả đồ khoa học kỹ thuật gì đó, ngay cả nhìn tivi cũng ngạc nhiên.

Lúc mới bắt đầu dạy lại, anh đã cảm thấy mình không phải ở chung với một người con gái mất trí nhớ, mà là cùng một đứa trẻ lớn xác biết nói chuyện.

“Giới Hằng!” Vài giây sau, Anh Lạc đã đi đến trước phòng anh, gượng gạo mở cửa ra.

Anh xoay người lại, áo ngủ màu trắng của anh thoát nhìn có chút trong suốt.

Anh Lạc lúc này có điểm bất an. Thân thể của cô càng ngày càng khỏe, nhưng Giới Hằng lại càng ngủ càng muộn..... Bởi vì cô cần rất nhiều sức mạnh để hoạt động và giữ hình người, cho nên mỗi ngày cô càng phải hấp thu nhiều tinh khí hơn.

Cô rõ ràng cảm giác được thể lực của anh đang yếu đi, nhưng cô cũng không thể dừng hành động của mình.

Cô cố ý hút lấy sức mạnh của Tiểu Ân kia, nhưng cơ hội các cô tiếp xúc thật sự không nhiều lắm, Tiểu Ân là người nam tính hóa, là sẽ không để cô làm tiết mục của nữ sinh như nắm tay hay ôm ôm gì đó.

Nhưng trong nhà này lại không có người khác, bọn họ ít rời khỏi Hắc Sơn, duy nhất ra ngoài cũng chỉ có Tiểu Ân, nhưng Giới Hằng lại không thể cùng cô được nữa, nếu không tiếp xúc với những người khác, thì một ngày nào đó anh sẽ ngã xuống mất!

“Sao em lại thừa sức như thế?” Anh mỉm cười.

“Bởi vì có rất nhiều việc thú vị.” Cô đi đến trước mặt anh. Quả nhiên sắc mặt có điểm tái.....”Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng!” Bạch Giới Hằng khẽ vuốt trán cô, hôn lên trên.

Đây là yêu cầu của cô, cô vốn hi vọng có thể làm cho anh nhớ nhung và xúc động, cũng để tăng thời gian tiếp xúc, dùng tư thái điềm đạm đáng yêu hi vọng có thể nảy sinh ra động tác vô cùng thân thiết khác.

Cô còn nhớ khi đó cô đưa tay vòng qua người anh, ngẩng đầu lên để sóng mắt lưu chuyển, dùng giọng nói khiêu khích nói ra lời cảm ơn của cô với anh, ngay cả câu “Không có anh, em làm sao bây giờ?” cũng đều nói ra—nhưng anh chỉ mỉm cười, hôn lên trán cô.

Cái trán! Cô khiếp sợ không thôi a! Giới Hằng đúng là yêu Liên Hạo Lâm sao? Vì sao lại như Liễu Hạ Huệ không hề hành động?

Cô biến thành hình người đã được hai tháng, động tác thân mật cấp bậc cao nhất cũng chỉ là trên trán.

“Chào!” Cô lộ ra nụ cười ngọt ngào. Nhưng hôn cũng không tệ, cô cũng rất thích.

Anh Lạc trở lại bên giường anh, ôm gọn lại chăn. Loại thời tiết này phơi chăn bông đúng là không tồi, khi lần đầu tiên Tiểu Ân giúp cô phơi chăn, cô lại yêu rất yêu hương vị của ánh mặt trời kia.

“Hôm nay anh sẽ vào nội thành một chuyến, em muốn đi không?” Bạch Giới Hằng nhàn rỗi bước vào nhà tắm, dùng ngữ điệu thoải mái hỏi.

Anh biết, phía sau sẽ có bao nhiêu phản ứng!

“Đi! Em muốn đi!” Quả nhiên, Anh Lạc đã bay đến đây, “Em đảm bảo sẽ bám lấy anh, không cảm đồ linh tinh, muốn gì sẽ nói với anh!”

Đã hơn hai tháng, lúc này đúng là tiến bộ rất nhanh, nhưng cô cũng hiểu ra rất nhiều rồi!

Thứ gì cũng xem trên net và tivi, cô thật muốn vào nội thành một lần!

“Ừ.....” Bạch Giới Hằng cúi đầu liếc cô, “Còn có?”

“Không được nói bừa.” Cô nghiêm túc kéo dây khóa vô hình trên miệng lại.

“Tốt lắm.” Anh nhếch khóe miệng lên, “Đi phơi chăn đi, lại nói với Duệ Ân, để em làm bữa sáng kiểu Pháp giúp anh.”

A a a! Tâm tình của Giới Hằng hôm nay thật tốt lắm sao? Anh Lạc vui vẻ ngay cả ánh mắt cũng cong lên, học tân binh trong tivi hô to một tiếng “yes sir”, bước ba bước thành hai bước lao xuống lầu.

Bạch Giới Hằng cười nhìn bóng cô rồi đi lác đầu. Xem ra không nên để cô xem tivi thường xuyên.

Anh Lạc mừng rỡ ôm chầm lấy đi xuống tầng, Bành Duệ Ân mới lau bên ngoài một lần, thấy cô chạy nhanh xuống, dùng ngón chân cũng biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Bây giờ thiếu gia muốn cho em xuống bếp? Hay là đồng ý làm cái chuyện tôi không cho phép kia?” Cô cầm chổi, vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Em muốn giúp anh ấy phơi chăn, sau đó anh ấy nói muốn ăn bữa sáng em làm.” Nói đến đây, Anh Lạc đã cười đến toe toét, “Ăn xong bữa sáng, anh ấy sẽ đưa em vào nội thành chơi!”

Nghe âm cuối của cô cao giọng thường, chỉ sợ đề cô nói thêm câu nữa, cũng biến thành bài hát mất. Nói xong chỉ thấy cô đi nhẹ nhàng ra sân sau, Bành Duệ Ân còn lo lắng cô sẽ vì quá hưng phấn mà nhảy lên tận đám mây ý.

Từ khi cô xuất hiện đến nay đã hơn hai tháng, vẫn không tìm được manh mối gì về thân thế của cô như cũ, chuyện này Bạch Giới Hằng chưa từng nhờ qua tay người khác, Bành Duệ Ân thậm chí còn hoài nghi anh căn bản đi làm chuyện này không cần thận.

Bởi vì đó là người có vẻ ngoài như người con gái anh yêu, nếu có thể làm bạn bên cạnh lâu hơn, sao có thể dễ dàng bỏ qua? Còn nữa, nếu đưa đáng về kia của Anh Lạc lên mạng hỏi, chỉ sợ ngay cả hỏi cũng sẽ làm cho người ta không chịu nổi phiền toái này rồi.”

Cô không phủ nhận thời gian này luôn nhìn chăm chú Anh Lạc không thôi, thủy chung không hề lơ lửng với cô gái bí ẩn này, chỉ có dũng mạo của cô ta giống Liên Hạo Lâm, khiến cô có nhiều nghi ngờ và suy đoán, nhưng từ khi Anh Lạc cầm đi động đi mở tivi, cô liền cảm thấy mình lo lắng thừa, những thứ khác lại càng nói đến—

Lúc giặt quần áo biến cả phòng đầy bọt khí không nói, còn ném cả đồ hộp vào lò vi sóng làm nó nổ tung, tuy không hiểu vì sao lửa lại không cháy lan ra, nhưng lò vi sóng đã đi tong đời.

Cô nghĩ, người mà ngay cả vô tuyến cũng không biết, hẳn là có chút khoảng cách khi nhắc đến mưu mô..... khoảng cách rất lớn!

Hơn nữa, Anh Lạc căn bản không có đối tượng có thể liên lạc!

“Các người! Không được để quần áo rơi xuống đất nhé!” Anh Lạc thật vất vả phơi toàn bộ quần áo. Vừa lòng nhìn cây phơi quần áo, “Nhất là chăn của Giới Hằng, gió lớn cũng phải bảo vệ cho nó!”

Mấy con quỷ không cam lòng nhìn cô. Lại có chuyện tốt như thế, Gương yêu chạy đến nhân gian, còn nghiêm nhiên có tư thái của bà chủ biệt thự, chúng nó chỉ sống hòa bình với con người trong biệt thự thôi, Gương yêu lại không phải “con người”.

“Ta hứa sẽ làm đồ ăn cho các người ăn.” Anh Lạc đương nhiên biết đám tiểu quỷ kia oán giận cái gì, “Đ dẫn vài người vào, tùy tiện các người thưởng thức.”

Lời này vừa nói ra, không được hoan hô, ngược lại hừ thanh nổi lên bốn phía.

“Làm ơn đi, người có đúng là ở đây hơn hai tháng không đấy?”

“Ngay cả Hắc Sơn cũng không ra được, người thế dẫn loài người vào thế nào?”

“Hừ hừ hừ hừ.....” Có yêu quái nói “Mở nước có ga”.

“Này! Giới Hằng hôm nay muốn dẫn ta vào nội thành đấy, đến lúc đó ta mê hoặc vài người còn không dễ sao?” Anh Lạc bĩu môi nói. Cô tốt xấu gì cũng là Gương yêu có tu hành nha, đàn tiểu yêu này rất không hiểu thứ gì gọi tôn trọng.

Nghe vậy, nhóm yêu quý bỗng phần chấn tinh thần. Có cơ hội rời khỏi Hắc Sơn, Gương yêu muốn mê hoặc con người chính là dễ như trở bàn tay!

Chúng nó đều ngoan ngoãn đứng cạnh cây phơi quần áo, bảo đảm mỗi một bộ quần áo đều hấp thu tinh hoa mặt trời, hơn nữa gió thổi không rơi, chỉ cần Gương yêu có thể cho chúng nó đồ ăn, cho dù muốn chúng nó đang mưa giúp rút quần áo vào, cũng không là vấn đề!

“Được rồi, ta muốn đi giúp Giới Hằng làm bữa sáng!” Anh Lạc nói đến thích thú, hai má là màu hồng nhạt, sung sướng ôm thùng rỗng vào nhà.

Một đám quỷ quái yên lặng nhìn cô, không khỏi hồ nghi: Quái lạ, người đàn ông thanh tú kia hẳn là đồ ăn bậc cao, sao Gương yêu lại coi như trân bảo? Vừa không dụ hoặc cũng không thôi miên, ngược lại vui vẻ sống như con người?

“Tiểu Ân!” Anh Lạc cất đồ xong, đi thẳng vào phòng bếp, xắn tay áo lên rửa tay trước, như là Bạch Giới Hằng dạy, “Chị muốn ăn cùng Giới Hằng không?”

“Ừ.” Bành Duệ Ân gật đầu, lưu ý đến vật liệu cô cần.

Anh Lạc là người kỳ quái, rõ ràng chẳng biết gì, nhưng—lại làm như một tay đầu bếp châu Âu.

Phàm là bữa sáng kiểu Pháp, bánh ngọt, bánh kem vân vân, tất cả cô đều biết, hơn nữa tinh xảo lại có vị, tuy khẩu vị có điểm truyền thống, nhưng lại rất ngon.

Anh Lạc lơ đãng, vì mấy trăm năm trước cô từng hóa thân thành con gái của một sư phụ làm bánh kem, con gái của bà trượt chân rơi xuống sông mà chết, chết không thấy xác, bà cũng không cho rằng con gái đã chết, nhờ duyên phận mua được gương, cô lợi dụng hình dáng của con gái bà để tái sinh.

Cô mất ba tháng mới hút khô được bà mẹ, vì cô quá thích ăn, thích đến mức mình cũng kinh ngạc, thì ra đồ ăn của con người cũng làm say lòng như thế.

Bây giờ cô thật may mắn vì mình lúc trước vì tham ăn mà học tất cả tay nghề, bởi vì Giới Hằng thích ăn bánh kem, mà bây giờ lò nướng lại bị nổ, làm gì cũng không đơn giản!

Giới Hằng thích trứng rán và hồng trà kiểu Pháp, Tiểu Ân thích bánh mì và cà phê, thật ra đều rất đơn giản, nhưng Giới Hằng nói cô rán trứng rất mềm mà tron.

Hi! Cô rất yêu đáng về Giới Hằng ca ngợi cô, nhắm nháp những đồ cô làm, phát ra loại hạnh phúc tỏa sáng...

“Anh Lạc, em học cái này ở đâu?” Bành Duệ Ân luôn cố ý vô tình nhắc tới. Người ngay cả mặt mũi tên bánh cũng không nhớ, lại biết làm bánh kem!

“Quên rồi.” Anh Lạc luôn trả lời như vậy. Làm sao cô có thể nói là từ mấy trăm năm trước?

“Em đúng là không nhớ gì thật sao?” Ôm chặt hoài nghi mãnh liệt với cô lúc này.

Bởi vì lúc ấy cô tìm qua trên đường, ngoài vết xe họ đi về nhà, cũng không có dấu vết của tai nạn xe cộ. Anh Lạc đến đây thế nào? Gặp chuyện gì? Toàn bộ đều không có manh mối!

Một người sẽ không xuất hiện không có căn cứ ở đây, Hắc Sơn ngoài Bạch gia bọn họ, người bình thường căn bản có vào không có ra, cho dù gặp chuyện gì, cũng phải có dấu vết a!

“Chỉ lo lắng gì sao?” Anh Lạc bỗng quay đầu, vừa đánh trứng vừa hỏi cô.

“Tôi ngoài việc là bà quản gia, cũng có nghĩa vụ bảo vệ thiếu gia.” Bành Duệ Ân chăm chú nhìn cô, không hề nhượng bộ..

“Tôi sẽ không hại anh ấy.” Cô cười nhạt, lại đổ trứng vào chảo.

Đúng vậy, cô không muốn làm hại Giới Hằng, bởi vì anh là người đầu tiên làm cô hiểu mình là người tồn tại độc lập.

Phòng bếp tràn ngập yên lặng, Bành Duệ Ân cảnh thêm cảnh giác với câu trả lời của Anh Lạc. Ánh mắt vừa rời của cô để lộ ra cô căn bản không đơn giản!

“Đến tột cùng em là loại người nào?”

Anh Lạc nhẹ nhàng hát lên, cầm thìa gỗ từ từ lật trứng, coi lời Bành Duệ Ân là gió thoảng bên tai.

Cô là ai ư? Cô chính là Gương yêu! Cô cũng chỉ biết thế này, nhưng cô vì sao lại biến thành Gương yêu, sinh ra linh hồn khi nào? Cô lại hoàn toàn không nhớ.

Từ khi cô có ý thức kia, cô chỉ là yêu tinh không có ngũ quan, nhìn tất cả bên ngoài qua lớp gương kia, nhìn trộm chỗ sâu trong nội tâm của từng người đi đến trước gương, cứ trống rỗng như thể đến hàng vạn năm.

Cho nên nói cô mất trí nhớ, cũng là lời nói thật.

“Thật thơm.....” Bạch Giới Hằng đi từ từ vào phòng bếp, “Anh muốn ăn hai suất!”

“Em biết!” Anh Lạc ngẩng đầu, nhìn anh đi đến bên người, anh đang mở ngăn tủ trên ra, muốn lấy hai cái ly. “Em giúp anh!”

Cô lập tức xoay lửa nhỏ lại, chạy đến bên cạnh Bạch Giới Hằng, muốn lấy ly trước, giúp anh pha hồng trà, nhưng..... người phụ nữ Liên Hạo Lâm kia lùn như thế, hại cô kiễng mũi chân vẫn không với được đến tầng trên! Không, là Tiểu Ân rất cao, đồ lại để cao như thế làm gì chứ!

Bạch Giới Hằng bật cười thành tiếng, anh cầm ly trên tay, đóng ngăn tủ lại.

“Em sẽ pha hồng trà!” Anh Lạc vẫn đuổi tay ra, muốn lấy cái ly của anh.

“Hồng trà để Duệ Ân pha là được rồi.” Anh xoay người lại, mặt đối mặt với cô, “Em muốn để trứng cháy à!”

“Làm sao có thể pha tùy tiện được!” Cô nhay dựng lên. Vì sao cố ý không cho cô cầm chứ?

Đúng là anh cố ý, trêu ghẹo nhìn Anh Lạc dùng sức muốn lấy hai cái chén lại không với đến, còn làm ra vẻ tự hào về món trứng, phần cổ chấp này cũng khá giống Hạo Lâm!

Hạo Lâm..... Bạch Giới Hằng ngăn ra. Sao lại bỗng nhớ tới cô?

Cái hoảng hốt này làm Anh Lạc không từ bỏ, cô nhảy lên, bắt lấy cánh tay anh chuẩn xác, kéo lấy anh, nhưng cả người lại ngã về phía trước.

“Oa!” Cô cứ rơi như thế..... Ngã vào trong lòng anh, trong tay còn vẫn nắm cái ly không buông.

“Cẩn thận!” Bạch Giới Hằng rất dễ dàng đứng vững, đúng lúc ôm thắt lưng của cô, không để cô bời vậy mà ngã.

Nhưng đây ngược lại làm cho Anh Lạc dính sát vào người anh, sinh khí ấm áp tràn vào, cô thở hắt vì kinh ngạc, dùng sức nhắm hai mắt, chờ sinh khí chảy qua.

Không bao lâu. Cô bối rối chống tay lên tay Bạch Giới Hằng, từ từ mở mắt ra, tầm mắt từ từ nhìn lên trên... Anh chỉ cúi đầu nhìn cô, ánh mắt mang theo lo lắng, cánh tay ôm chặt người cô. Nhưng—ánh mắt của anh không phải nhìn chăm chú vào cô!

Cô lập tức liền nhận ra, cũng không phải đang nhìn Liên Hạo Lâm, mà là..... một vẻ mặt hoang mang.

“Em..... sao lại bướng bỉnh như thế?” Bạch Giới Hằng bỗng nhiên mở miệng, nháy mắt này, ánh mắt mới chính thức rơi xuống trên mặt cô.

Anh Lạc cắn cắn môi, cong miệng nói, “Em phao hồng trà mới uống ngon!”

Anh khẽ mỉm cười, giúp cô đứng vững, nụ cười khảm ở khóe miệng, có vẻ cao hứng, “Được, vậy giao cho em, nhưng trứng sắp cháy thật rồi!”

Lúc này cả hai đều không hay biết Bàn Duệ Ân đã đứng lên, vội vàng muốn đi tắt bếp, nhưng tới gần, lại không cảm thấy một tia hơi nóng nào.

A? Cô tròn tròn mắt nhìn vào chảo, đã nấu một lúc rồi, trứng trong chảo vẫn chưa đông lại? Nhưng lửa vẫn cháy ở dưới mà.

Cô vừa vươn tay, Anh Lạc lại bỗng nhiên dùng người cản cô lại nói: “Em tới rồi! Giới Hằng nói bữa sáng này em phụ trách!” Kiên quyết đẩy cô sang một bên.

Không được vài giây, Bàn Duệ Ân lại nghe thấy tiếng dầu sôi trong chảo.

Không đúng, vừa rồi có một quãng thời gian không nghe thấy tiếng dầu sôi mà..... Cô khó hiểu nhìn cái chảo. Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Anh Lạc giục cô đi lấy dụng cụ trà hộ, bản thân lại đun một ấm nước, đợi lát nữa để pha trà, thừa dịp Bàn Duệ Ân xoay người, cô lặng lẽ thờ ra một hơi. Giống như thiếu chút nữa đã bị phát hiện?

Trứng ốp lết khó nhất là phải vừa đúng, cô làm sao có thể đặt trứng bên bếp rồi đi tranh ly với Bạch Giới Hằng? Đương nhiên phải tắt bếp, còn ngọn lửa kia chỉ là ảo giác, có thể giấu được ánh mắt của con người.

Cô thông thả đặt món trứng rán lên bàn, toàn bộ tâm trí của cô bây giờ đều đặt vào việc... vừa rồi Giới Hằng nhìn cô có suy nghĩ gì?

Không phải là cảm thấy sinh khí bị hút đi chứ? Không thể, cô đã từ chối hấp thu!

Nhớ đến Liên Hạo Lâm sao? Ánh mắt đó cũng không giống a..... Giống như nhìn cô, lại như nhìn xa hơn..... Cô cắn môi theo bản năng. Thật khiến cho người ta không thoải mái, cô không thích Giới Hằng nhìn cô, lại suy nghĩ chuyện khác.

Gần như thế, cô dán trong ngực anh, anh lại suy nghĩ chuyện khác?

Cô thả làm thế thân cho Liên Hạo Lâm, ít nhất ánh mắt của anh sẽ thâm tình để cô cảm thấy mê luyến.

Bàn ăn đặt ở tiền sảnh, Anh Lạc vào bếp nhận “dặn dò”, phải lấy chiếc ô mở ra, đặt lên một khối đất trống, những tia nắng ban mai và cây xanh có lợi cho bữa ăn, là cảnh đẹp lãng mạn nhất.

Bạch Giới Hằng ngồi chờ bên ngoài, liên tục nhìn vào cửa, chỉ sợ Anh Lạc quá hưng phấn, khi bụng bàn hoặc trà đến, lại không cẩn thận ngã xuống..... Đây cũng không phải lần đầu tiên, làm cho Duệ Ân quét những mảnh vỡ đến phát điên.

Vừa rồi anh hoảng hốt, lại nhớ tới Hạo Lâm.

Đã lâu không nghĩ đến người kia, nhưng Anh Lạc vừa rồi lại làm dấy lên nỗi nhớ anh đã đi qua..... Hạo Lâm cũng là người con gái chấp nhất, cô muốn gì thì nhất định phải có!

Tùy hứng là không tránh được. Nuông chiều từ bé cũng là khó tránh khỏi. Chỉ là Hạo Lâm chấp nhất gì đó đều là ở quần áo, bao bao gì đó để hưởng một ít quyền lợi, như là bao cả nhà ăn, bao cả cửa hàng quần áo để cô lựa chọn, hoặc là muốn vài đồ trang sức, luôn bướng bỉnh không kể hết.

Nhưng, cô chưa từng “vì anh” mà chấp nhất như vậy.

Anh Lạc bừng khay từ trên hành lang đi tới, hai mắt cô rạng rỡ ánh sáng, có thể nhìn thấy cô nhảy nhót từ xa, Bạch Giới Hằng nhìn không được mỉm cười, đi lên trước mở cửa cho cô.

Khi mở cửa ra, là có thể thấy cô ngây thơ nói cảm ơn, sau đó cầm khay ra ngoài, ở trên là hồng trà, rồi mới đến thức ăn cho người khác.

Anh Lạc cơ hồ chỉ bướng bỉnh vì anh.

Vì muốn pha trà ngon cho anh uống, vì muốn chuẩn bị bữa ăn kiểu Pháp cho anh ăn, vì muốn phơi chăn cho anh, vì quét dọn phòng anh... cũng chính là vì ở đây chỉ có bọn họ, Anh Lạc mất trí nhớ cũng chỉ có anh, nhưng.....

Anh lại không thể giấu đi đáy lòng tràn ngập ấm áp cùng vui sướng kia.

Có người nguyện ý bướng bỉnh vì anh như vậy, mặc kệ là tình yêu hay là cảm kích, đều làm cho anh như gió xuân.

“Nhanh ăn đi!” Anh Lạc dọn xong bữa sáng, gọi anh.

Ánh mắt Bạch Giới Hằng đuổi theo cô, rời khỏi cửa. Mỗi lần nhìn Anh Lạc đều nhắc anh tỉnh lại, cô khác với Hạo Lâm, tuy hàng ngày anh trông khuôn mặt giống hệt đó, nhưng lại chưa từng nhớ đến người con gái đã mất kia, ngoài việc mới hoảng hốt một thoáng vừa rồi...

Cửa bịch một tiếng, để Bành Duệ Ân đang đến gần hoảng sợ. Bạch Giới Hằng này đúng là không có lương tâm, sẵn sốc mở cửa cho Anh Lạc để cô ta qua, kết quả khi cô đến gần rồi, anh lại ngoảnh mặt?!

Trong mắt cũng chỉ có Anh Lạc thôi sao? Cô không khỏi lo lắng, có thể cảm giác được Bạch Giới Hằng đối xử rất đặc biệt với Anh Lạc, nhưng cô lo lắng nhất là phần đặc biệt này.

Là vì Anh Lạc giống Liên Hạo Lâm, hay là vì cô là Anh Lạc?

Người con gái lai lịch không rõ, không nên có tình cảm a!

“Bữa sáng ngon không? Em thích nhất là cảm giác ăn đã ngoại ở bên ngoài!” Mấy trăm năm trước, lần biến hóa đó. Người mẹ kia cũng rất thích đưa con gái đến dùng cơm trên cỏ.

“Anh biết.” Bạch Giới Hằng cười nhìn cô. Cô đã nói vài lần, anh cũng biết cô vô cùng thích ánh sáng ở phía sân trước, sân sau.

Xiên một miếng trứng ốp lết thơm mềm vào miệng, anh thật sự không thể không khen, nói về loại món ăn này, Anh Lạc đúng là giỏi hơn Duệ Ân.

Anh Lạc dùng tay chống má, ánh mắt cười lên. Cô rất thích nhìn vẻ mặt Giới Hằng say mê món trứng kia, ngay cả cô cũng cảm thấy thật hạnh phúc.

Người đàn ông cô, đáng để cô làm như vậy.

Bành Duệ Ân ở bên cạnh nhìn tất cả cảnh này vào mắt. Vẻ mặt ngọt ngào của Anh Lạc như có thể nặn ra mật, chẳng lẽ..... người thay đổi không chỉ có đại thiếu gia?

“Ăn ngon không?” Lần nào cô cũng hỏi.

“Vô cùng ngon.” Lần nào anh đều trả lời hài lòng.

“Hi!” Sau đó Anh Lạc sẽ vô cùng sung sướng đứng dậy, cẩn thận rót trà cho Bạch Giới Hằng, mới bắt đầu ăn cơm của mình, “Nói rồi đó, hôm nay phải dẫn em vào nội thành.”

“Nói rồi.” Anh lại hứa hẹn “Nhưng em tuyệt đối không được chạy loạn, cũng không được nói chuyện với người lạ.”

“Người lạ?” Cô trừng mắt nhìn, “Vậy không phải ngoài anh ra, mọi người đều là người lạ à?”

“Ừ.” Bạch Giới Hằng lại gật đầu, nhưng lần này nụ cười hơi thu lại.

Bành Duệ Ân bỗng “A” một tiếng, giật mình hiểu vì sao anh muốn vào nội thành.

“Cậu muốn đến công ty?!”

Cô bỗng cất cao giọng, Anh Lạc sợ tới mức không khỏi ngăn người.

“Ừ, cũng nên đến, có rất nhiều vụ án cần xử lý.” Anh đã ở đây hai tháng, không đi không được.

“Đưa cả cô ấy?!” Bành Duệ Ân khó hiểu chỉ Anh Lạc.

“A!” Cô không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng trực giác mách bảo Tiểu Ân muốn gây trở ngại cho cô đi chơi. “Đưa em đi thì sao? Những thứ em nên học đều học hết rồi mà!”

“Đại thiếu gia, cậu có nghĩ đến mức độ nghiêm trọng của chuyện này không?” Cô vội nuốt bánh mì xuống, “Minh cậu là đủ rồi, để Anh Lạc ở lại đi.”

“Em không thích!” Anh Lạc tức giận đập bàn, “Em muốn ra ngoài! Giới Hằng đồng ý dẫn em ra ngoài rồi! Vì sao chị muốn ngăn cản em?”

“Bởi vì em đi không thích hợp! Em có biết mình muốn đi đâu không? Em—”

“Bành Duệ Ân!”

Bạch Giới Hằng bỗng lớn tiếng quát to, giọng nói nghiêm khắc này ngay cả Anh Lạc cũng giật nảy mình.

Cô từ từ quay đầu, thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh, mặt không cười, cũng không có một chút ấm áp, lạnh như băng làm cho người ta sợ hãi.

“Anh sẽ đưa Anh Lạc đi.” Anh từ từ nói từng chữ một, mỗi một chữ lại đều khiến trái tim Anh Lạc rung động, “Cô ấy không phải Liên Hạo Lâm.”

Bạn đang đọc truyện *Guang Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khi xe tiến vào bãi đỗ xe dưới đất, Anh Lạc thiếu chút nữa ngay cả thở cũng không dám thở.

Bởi vì đang chạy rất tốt trên đường cái, bỗng đi vào một con đường u tối, khiến cô có chút khản trương, sau một lát, cô liền thấy rất nhiều xe đậu tại đây.

“Bãi đỗ xe.....” Cô thì thầm nhớ kỹ từng chữ trên tấm bảng, thì ra là ý này.

“Đây là bãi đỗ xe ngầm, bên ngoài có rất nhiều nơi là không thể đỗ xe, hơn nữa xe cũng nhiều, không giống như lúc ở nhà.” Bạch Giới Hằng giải thích theo thói quen, vì Anh Lạc luôn có cả sọt câu hỏi.

“Đều ở dưới nhà cao tầng sao?” Dọc theo đường đi cô đã quan sát.

“Ừ, đúng vậy.” Anh liếc cô một cái, lộ ra nụ cười “Thông minh”.

Xe đỗ ở tầng một, cho dù tầng này đã rất nhiều xe, Bạch Giới Hằng vẫn dừng vào đúng ô kẻ, khi Anh Lạc xuống xe cũng nhìn qua. Thì ra dừng xe phải đúng vào vạch, đây chính là không gian đỗ xe của riêng anh ư!

“Anh có chỗ đỗ riêng à? Tuyệt cú mèo nha!” Cô cảm thấy đây thật tuyệt.

“Chữ tuyệt này không được dùng bừa.” Anh cầm cặp tài liệu đóng cửa xe lại, cảm thấy phải lựa chọn chương trình tivi thật cẩn thận.

“Vì sao? Mọi người đều nói như vậy mà!” Anh Lạc nhún vai, đi đến cạnh anh, muốn giúp cầm cặp tài liệu.

“Bởi vì không văn nhã, nghe không hay, cũng không thích hợp với em.” Bạch Giới Hằng nhẹ nhàng gõ vào đầu cô, “Cho dù em không phải tiểu thư khuê các, anh cũng không thích em nói chuyện như vậy.”

“À..... Anh không thích?” Cô lập tức gạt đầu, “Về sau em không nói nữa.” Cô không thích làm chuyện khiến anh phản cảm, cô muốn anh đều dùng ánh mắt như trăng rằm này nhìn cô.

Giới Hằng là nhà thiết kế nhà, công việc này cô phải mất rất nhiều thời gian và công sức mới hiểu được, ngay cả giúp người khác sắp xếp nhà cũng là một công việc, nào là sắc điệu, trang trí, đồ dùng nào hợp, sau đó còn có thể thành lập một công ty.

Vì Giới Hằng là ông chủ, cho nên mới có thể có thời gian đi chữa trị nỗi đau mắt người yêu, về nhà được hơn hai tháng, khó trách cô vẫn cảm thấy quý dị, vì sao anh không cần đi làm vẫn có cơm ăn, trong nhà còn có Tiểu Ân quản gia kia phải nuôi nữa.

“Đây là thang máy, nhà cao như thế, chúng ta không đi cầu thang, đi bằng thang máy.” Ấn nút thang máy, Bạch Giới Hằng vội vàng giáo dục, “Đó là một cái thùng kín, dùng hai dây kéo điện để đưa lên cao.”

“Ừm..... em biết rồi, ở tivi có.” Anh Lạc chắc một tiếng, giống như đang nói: anh quá coi thường em rồi!

“Ừ, em phải chuẩn bị tâm lý trước khi lên lầu, mọi người đều quen Hạo Lâm cả đấy.” Bạch Giới Hằng nghiêng người nhìn cô. Chờ đến thời điểm này mới nói, là vì anh tin năng lực thích ứng của Anh Lạc.

Anh Lạc vốn tò mò nhìn chung quanh, vừa nghe những lời này, lập tức ngậm miệng lại, hai mắt nhìn thẳng cửa màu bạc thang máy phía trước, gương ở kia, làm cô nhìn thấy vẻ ngoài của mình và Liên Hạo Lâm.

Hôm nay cô áo hồng và quần bò đơn giản, còn đi một đôi giày vải Tiểu Ân mua, hoạt động cũng rất tiện, cô thích loại nhẹ nhàng trang phục này, tuy

nhiền đầu cho Liên Hạo Lâm trước kia đều mặc âu phục, trong mắt người quen, cô vẫn là tiêu điểm như cũ.

“Cho nên Tiểu Ân mới không cho em đi!” Cô búng tỉnh nhẹ nhàng hoảng hốt.

“Ừ, anh đưa em đến quả thật không ổn, mỗi người phía trên cũng sẽ coi em là ngoại tộc, cũng có thể dùng ánh mắt khác thường nhìn anh.” Ví như sao anh lại đi tìm một người thay thế.

Anh Lạc nhếch môi. Cô có thể đoán được tình huống đó, nói không chừng còn có người sẽ coi cô là quý, cũng nhất định sẽ có người nhắc tới chuyện của Liên Hạo Lâm với cô.

Như vậy cũng sẽ khơi mào nỗi đau ở tim Giới Hằng lần nữa, anh sẽ lại nhớ về Liên Hạo Lâm, nhưng với cô mà nói, đây đều không sao cả. Bởi vì cô muốn biết về chuyện của Giới Hằng nhiều hơn, bạn bè, đồng nghiệp, hoàn cảnh cuộc sống, đáng về khi làm việc của anh, những thứ kia đều không ngăn cản được cô!

Huống chi, ở trong mắt Giới Hằng, cô là Anh Lạc, không phải Liên Hạo Lâm!

“Anh để ý sao?” Cô thật lòng nhìn anh.

Lúc này thang máy đình một tiếng mở ra, Bạch Giới Hằng chỉ nở nụ cười với cô, vươn bàn tay to ra.

Anh sớm biết rằng, Anh Lạc là người kiên cường hơn nữa không hề sợ hãi!

Cô vui vẻ cầm tay anh, trước tiên cự tuyệt hấp thu tinh khí, để anh có thể nắm bàn tay nhỏ bé của cô thật chặt, ra khỏi thang máy, nghênh hướng gió lốc.

Thật ra cô hiểu nguyên nhân Giới Hằng làm như vậy, có lẽ anh muốn hoàn toàn thoát khỏi bóng ma Liên Hạo Lâm gây cho anh.

Trong nhà đồ thuộc về Liên Hạo Lâm càng ngày càng ít, phòng vốn đầy ảnh chụp, túi giấy gần đây đều biến mất, Giới Hằng thậm chí còn nói với cô từ tuần trước, cô có thể dựa theo sở thích của mình trang trí phòng đó.

Đối với điểm ấy, đáy lòng cô cảm thấy thật vui, bởi vì lớn dần theo thời gian, mỗi khi cô soi gương, càng ngày càng chán ghét vẻ của mình!

Khi thang máy đến tầng ba mươi chín, tay Bạch Giới Hằng bỗng cầm thật chặt, trong nháy mắt Anh Lạc hiểu được ngay.

Cửa thang máy mở ra, đầu tiên ánh vào mắt là chữ “Điều lệ bên trong công ty thiết kế”, phía trước có một quầy cảm thạch, tiểu thư ở đó cầm điện thoại cười đến thoải mái, khỏe mắt thần nhiên thoáng nhìn, nháy mắt đã cúp điện thoại, nom nớp lo sợ đứng lên.

“Chủ, chủ tịch!” Mặt cô xanh mét, ngay cả khi đứng lên cũng lao đảo.

“Ừ.” Anh thần nhiên đáp, ngữ điệu lạnh lùng làm cho Anh Lạc có chút giật mình, “Bọn James ở đâu?”

“Ồ.....Ồ.....!” Tiểu thư kia vội vàng cầm lấy điện thoại, “Tôi sẽ gọi.....”

“Không được gọi.” Bạch Giới Hằng lên tiếng cảnh cáo, “Không được báo cho một ai.”

Tiểu thư kia từ từ buông điện thoại, Anh Lạc có thể nhìn thấy tay cô cầm điện thoại cũng run.

Bạch Giới Hằng xác định cô cúp điện thoại rồi, mới kéo Anh Lạc đi đến trước cửa thủy tinh, lấy thẻ ra quẹt, yên lặng đi vào.

Công ty tương đối lớn, vừa mới đi vào còn có rất nhiều...oa, Anh Lạc thầm oa vài tiếng trong lòng. Giới Hằng là ông chủ công ty lớn như vậy à? Sao lại hoàn toàn nhìn không ra anh có gái trị và khí thế như vậy? Ngược lại còn để cho em anh Bạch Giới Đình tỏ vẻ khí phách hơn.

Giới Hằng nhã nhặn thanh tú như vậy mà..... Không không không! Ngay lúc này, cô giống như không nhìn thấy dáng vẻ đó của anh nữa?

“Ha ha ha ha! Trường hợp đó không dễ! Tùy tiện qua loa một chút là được rồi!”

Tiếng cười cuồng dại truyền ra từ hướng mười một giờ, cửa đóng biểu hiện đối phương cũng không để ý bên ngoài có nghe thấy hay không, vài người ôm văn kiện đi đến cũng chẳng nhìn đường, còn nói gì đó, liền đụng vào Bạch Giới Hằng.

“Ai—” Người đàn ông ngửa đầu thâm muốn xin lỗi, lại bỗng rùng mình, “Chủ—”

“Hum!” Bạch Giới Hằng đưa ngón trỏ lên môi, muốn anh không lên tiếng.

Hai người căn bản sợ tới mức nói không ra lời, ôm chặt văn kiện đứng ở một bên, phía sau nhất thời như chìm sợ cảnh cong.

Chủ tịch sao lại bỗng xuất hiện? Chủ tịch nghe đồn bị tự kỷ kia sao lại bỗng chạy về công ty?!

“Ai dám gọi điện thoại thông báo, thì lập tức ra khỏi công ty, tiền thôi việc tôi sẽ trả.” Bạch Giới Hằng nói rất nhẹ nhàng, nhưng hai người đàn ông bên kia nghe xong lại run lên.

Tiếp theo anh nhẹ nhàng gạt đầu, hai gã nhân viên phóng đi như bay, nhắc nhở đồng nghiệp khác phải an phận giữ mình, ngoan ngoãn ngồi ở vị trí.

Anh Lạc luôn đi sau Bạch Giới Hằng không nhìn được tiến lên, lặng lẽ liếc anh một cái.

Kết quả cô không nhìn thấy Bạch Giới Hằng quen thuộc, chàng trai với nụ cười mềm mại như mây kia, giờ này khắc này anh lại giống như trời đông giá rét làm người ta sợ, anh cũng không hung ác, chỉ lạnh lùng, trên mặt xinh đẹp không có bất kỳ nét mặt nào, ánh mắt như dao như băng, nhìn tắt cả nhân viên trước mắt.

Khí thể mờ hồ bắt đầu phát ra, khác với khí phách của Bạch Giới Đình, Giới Hằng thoát nhìn như núi băng vô hại, nhưng một khi rung động sẽ phá hủy tất cả.

“Như vậy được không? Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu không phải là chuyện Giới Hằng không thích nhất à?” Trong phòng hội nghị phía trước liên tục truyền ra tiếng nói, “Hon nữa bị biết cũng không xong!”

“Làm ơn đi, Đại Phi, anh là đứa ngốc à? Chúng ta không trộm nhiều, chỉ có sai biệt một tí thôi!” James không vui lấy tay đánh lên mặt bàn. “Hon nữa anh cũng không cần phải nói về Bạch Giới Hằng nữa! Thân là chủ tịch, chẳng biết người đã chết ở chỗ nào?”

“James, anh cũng không phải không biết Hạo Lâm mất rồi.....”

“Đứng! Hạo Lâm Hạo Lâm, cái gì cũng là Liên Hạo Lâm!” James tức giận nói, “Vợ người ta chết thì anh ta tuyệt vọng cái gì? Khóc đến chết, người cô ấy yêu không phải anh ta mà!”

A? Anh Lạc run lên. Người đàn ông kia vừa nói gì?! Liên Hạo Lâm là vợ người khác?!

“Nói chuyện với anh nên có chút đức một tý, chuyện tình yêu nên nói thế nào, Giới Hằng chỉ.....” Đại Phi nhìn cửa khó chịu lắc đầu, “Hạo Lâm bỗng mắt ngoài ý muốn, dù sao anh cũng phải cho Giới Hằng..... Giới Hằng!” Anh sợ tới mức bỗng đứng lên, bởi vì bóng người kia thỉnh thoảng đứng ở cửa phòng họp, khí rét bao phủ, anh sợ tới mức nói không không hoàn chỉnh.

“Giới Hằng gì? Anh ta là chủ tịch công ty Nhất Gia, có thể vì một người phụ nữ mà bỏ mặc công việc, như là bốc hơi ý, nhiều công việc như thế chúng ta phải làm giúp anh ta, đó là thái độ của người phụ trách nên có sao?” James đưa lưng về phía cửa, xoay ghế da, “Nếu người phụ nữ của anh thì không nói, nhưng đó là người phụ nữ của người khác—”

Đại Phi liếc mình nháy mắt với James. Chẳng lẽ James không phát hiện anh đã đứng kia sao? “James.....”

“Chúng ta cũng không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, chỉ làm một chút thay đổi, khách hàng vui về chúng ta cũng có lợi nhuận, nếu không theo cách làm của Bạch Giới Hằng..... Mặt anh rút gân à?” cuối cùng James cũng chú ý tới gương mặt méo mó của Đại Phi, hồ nghi xoay ghế da—lập tức thở hắt vì kinh ngạc.

Bên trong không khí, Bạch Giới Hằng im lặng đi vào phòng họp, mà khi Anh Lạc phía sau anh xuất hiện, cả người James đều nhảy dựng lên.

“Liên Hạo Lâm?!” Tiếng gọi này mang theo hoảng sợ.

Văn phòng bên kia đã sớm bị hù chết rồi. Giống như Liên Hạo Lâm đi ra từ quan tài, trông rất sống động!

“Đây là Anh Lạc.” Bạch Giới Hằng lập tức giới thiệu, “Thật có lỗi đã quấy rầy hội nghị nhỏ của các anh.”

Trong phòng họp căn bản không ai có thể đáp lời, chỉ sự xuất hiện của anh thôi cũng đã sợ tới mức mỗi người hồn bay phách tán rồi, bây giờ lại xuất hiện một Anh Lạc..... Tất cả mọi người khỏi thể hoàn hồn luôn.

Anh Lạc cũng hết cách, trong đầu cô toàn là câu hỏi. Cô vẫn nghĩ Giới Hằng và Liên Hạo Lâm là người yêu, bọn họ yêu nhau rất nhiều, cho nên anh mới có thể—kết quả, Liên Hạo Lâm chẳng những không ở một chỗ với anh, còn là vợ người ta?!

“..... Giới Hằng.” Tình thế bất lợi nhất, James mở miệng đầu tiên.

Bạch Giới Hằng lại vươn tay, ý bảo anh đừng nói, kéo ghế ra cho Anh Lạc ngồi xuống.

Thư ký nom nóp lo sợ đứng ở cửa, ngay cả mở miệng hỏi muốn uống gì cũng không thích hợp, Bạch Giới Hằng muốn cà phê cho mình, Anh Lạc mở miệng là muốn coca.

“Cho cô ấy trà sữa.” Bạch Giới Hằng đi nhanh đến nói nhỏ, “Em không nên nhân cơ hội này uống coca.”

“Em đã không uống một tuần rồi!” Cô lên tiếng kháng nghị.

“Cứ như vậy đi.” Anh ngẩng đầu, giục thư ký rời đi, “Đóng cửa lại.”

Thư ký lĩnh mệnh đóng cửa, hai người đàn ông bên bàn tròn vẫn đứng bất động, hoàn toàn không dám nhìn về phía anh.

“Xem ra lúc tôi không ở đây, cũng đã để không gian cho hai người phát huy..... Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, là sáng ý rất thú vị!” Khi Bạch Giới Hằng nói hoàn toàn không có biểu tình, hai mắt cũng dừng trên bàn, không nhìn người.

“James nói đùa mà!” Đại Phi nói.

Anh Lạc chỉ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, cô biết Bạch Giới Hằng sẽ hy vọng cô im lặng.

“Tôi không muốn giải thích!” Sau khi James dừng vài giây, giống như bất chấp. “Nếu anh đều nghe thấy, tôi cũng không muốn giấu giếm, đó là tiếng lòng của tôi!”

Bạch Giới Hằng không hé răng, chỉ đem tầm mắt từ mặt bàn chuyển qua gương mặt James, Anh Lạc ngồi một bên lần đầu nhìn thấy người đàn ông dịu dàng như anh, nhưng lại có thể có ánh mắt sắc bén thế này.

Cô bắt đầu tự hỏi, phải chăng gương của cô chỉ có thể phản xạ ra dục vọng và mong nhớ, còn lại không thể nhìn thấu tính cách người này.

Bạch Giới Hằng cô biết chỉ là một phần của anh, là người đàn ông cười đến ấm áp kia, lo lắng chăm sóc cô, dạy dỗ cô, không phải ông chủ lạnh lùng sắc bén, để nhân viên nhìn thấy mà sợ.

“Anh là cổ đông, tôi không thể lấy đi của quyền của anh, nhưng vẫn có thể sa thải anh.” Bạch Giới Hằng liếc Đại Phi bên cạnh anh một cái, “Vụ này anh nhận lấy, lập tức thay thế vị trí của James.”

“Hừ! Được, ra vậy, mất hứng thì đuổi người, các Bạch gia các người đều thế cả!” James cười nhạt một tiếng. “Tôi xem anh có thể đuổi bao người!”

“Tôi dễ tính hơn Giới Đình rất nhiều, nếu là cậu ấy, sẽ để anh ngay cả cổ phần công ty cũng không còn.” Bạch Giới Hằng gọi lên nụ cười đầu tiên từ lúc vào công ty đến nay.

Nhưng Anh Lạc lại sợ run cả người theo bản năng. Wow, đây là nói chuyện mà như uy hiếp đó ư? Cô nhin không được khoanh hai tay. Giới Hằng là người hai mặt?

“Tùy!” Lừa giận bắt đầu cháy lan, James giận dữ, “Lời của tôi tự anh suy nghĩ cẩn thận đi, tôi chưa từng nói sai chuyện gì! Cách làm việc, nguyên tắc của anh, còn có thái độ bất cần, đã làm hại công ty rồi.”

“Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu mới làm hại công ty.” Bạch Giới Hằng khinh miệt nhìn anh, “Hai tháng này tôi vẫn liên lạc thường xuyên với thư ký Hứa, về phần Hạo Lâm là việc riêng của tôi, không tới phiên anh bình luận!”

“Việc riêng? Anh vì cô ta mà ảnh hưởng đến công việc!” James xem ra cũng không muốn dừng đề tài này, “Không nói một lời đã mất liên lạc còn không tính, còn đi tìm một người có dáng vẻ giống làm thế thân—”

Bốp! Bàn gỗ bị đánh mạnh, Anh Lạc sợ tới mức run người.

“Cô ấy là Anh Lạc!” Bạch Giới Hằng đứng lên, giọng vô cùng không vui. “Cô ấy không phải thế thân của Hạo Lâm, xin lỗi cô ấy đi!”

Anh Lạc trợn hai mắt lên. Đây là lần đầu tiên Giới Hằng tức giận! A a a, cô chưa từng thấy dáng vẻ tức giận của anh a! Lần này đến đúng là hời, có thể thấy nhiều dáng vẻ như vậy của Bạch Giới Hằng, cô ngập tràn lòng vui sướng.

“Xin lỗi!” Cô cúi đầu, nhưng lại đứng lên.

Khụ! Tức giận của Bạch Giới Hằng trong nháy mắt bị phá vỡ. Anh Lạc sao lại bỗng xen.....

“Cô có biết dáng vẻ của cô.....” James cau mày nhìn cô.

“Dáng vẻ giống hệt Liên Hạo Lâm, khuôn mặt đáng người kiểu tóc đều giống nhau? Thì sao? Tôi như thế đấy! Không nghe Giới Hằng nói sao? Tôi là Anh Lạc, không có quan hệ với Liên Hạo Lâm!” Cô dùng cằm chỉ chỉ James, “Xin lỗi!”

Bạch Giới Hằng cao hứng kéo Anh Lạc xúc động ngồi xuống. Thái độ của anh là lời lẽ chính nghĩa, nhưng dáng vẻ của cô là kiêu ngạo đùa giỡn, chỉ chọc giận James mà thôi..... Không hiểu đã học được ở đâu?

“Cô biết?” James hít một hơi, “Biết còn.....”

“Tôi ghét người khác nói tôi là vật thế thân, tôi chỉ tình cờ gặp Giới Hằng, căn bản không phải anh ấy đi tìm!” ngay sau đó Anh Lạc lại rời khỏi chỗ ngồi.

Hành động này của cô ra ngoài dự liệu của Bạch Giới Hằng, kéo cũng không kịp kéo. Cô muốn làm gì a!

Anh Lạc trực tiếp đi đến chỗ James. Hóa thành hình người cô không thể biết dục vọng của anh, bằng không anh dám nói chuyện với Giới Hằng như thế, cô nhất định phải trực tiếp hút khô anh rồi!

James kinh ngạc nhìn Anh Lạc đi về phía mình, anh lập tức cảm thấy được Anh Lạc và Liên Hạo Lâm hoàn toàn khác khí chất, cảm xúc trực tiếp mà mãnh liệt, không thể xuất hiện trong mắt Liên Hạo Lâm.

“Thật có lỗi.” Anh lập tức phun ra hai chữ này, không biết vì sao, anh lại cảm thấy sợ hãi khó hiểu với cô gái trước mắt này, đó là cảm giác cả người run lên, từ khi cô đến gần, anh lại càng thấy lạnh.

Lúc này, thư ký Hứa gõ cửa, bưng khay đi đến, James liếc Bạch Giới Hằng một cái, anh quay đầu đi, tầm mắt dừng trên người Đại Phi, mời anh ta ngồi xuống.

James phần hận bỏ ra ngoài, còn tý nữa thì làm ngã thư ký Hứa, Anh Lạc vội vàng tiến lên đỡ lấy cô, mới tránh để khay đồ đổ xuống.

“Giới Hằng.....” Đại Phi khó xử mở miệng, dù sao cũng là đồng nghiệp nhiều năm như thế.

“Anh tập trung vào dự án trên tay là được rồi, còn lại là chuyện của tôi và anh ta.” Đối mặt với Đại Phi, anh không có nghiêm túc như vậy, “Tôi biết tiến độ của các anh, cửa hàng kia cũng muốn hợp tác, anh làm sẽ ổn thôi.”

“Bản thiết kế anh xem rồi?” Đại Phi như hồ nghi, dù sao Bạch Giới Hằng biến mất đã lâu.

Chỉ thấy anh cười tự tin, lấy văn kiện từ cặp tài liệu ra, Anh Lạc nhận được vài thứ kia, đó là mấy tờ giấy anh nghiên cứu ở nhà, bên trên đều là hình khối và đường cong, sau khi giải thích, cô mới hiểu đó gọi là bản thiết kế.

“Tôi đã xem, cũng sửa chữa qua rồi.” Anh đưa bản thiết kế cho Đại Phi, “Anh xem còn chỗ nào khó hiểu không, nếu không có vấn đề gì, thì làm theo như thế đi, toàn quyền giao cho anh phụ trách.”

“A?” Đại Phi kinh hoàng, “Tất cả giao cho tôi?”

“Ừ!” Bạch Giới Hằng mỉm cười. Anh đuổi James, đương nhiên toàn bộ do anh ta phụ trách.

Đại Phi mừng rỡ nhìn bản thiết kế, Anh Lạc đang cầm chén trà sữa, cô đã sớm uống hết, một đôi mắt nhanh như chớp tò mò đảo không ngừng, phòng họp này chẳng có gì xem, cô thật muốn đi ra ngoài.

“Em muốn uống một chén nữa.” Cô nhỏ giọng nói.

“Ừ? Anh gọi thư ký.....” Khi đối mặt với cô, anh lại lộ ra nụ cười cô quen thuộc, sau đó cầm lấy điện thoại.

“Khoan—không cần!” Anh Lạc đi đến giữ tay anh, “Tự em làm.”

Sát! Dây anten cảnh giới nhất thời dựng thẳng lên, Bạch Giới Hằng hí hai mắt, đánh giá hai mắt già vờ vô tội mở to trước mắt. Tự cô làm? Đây là lần đầu cô đến đây, làm sao có thể biết phòng trà ở đâu!

Cô muốn làm gì.....

“Anh Lạc?” Anh nghiêng đầu, gọi tên cô. Không phải nói không được rồi khỏi người anh sao?

“Em đi trước, các anh từ từ nói chuyện a!” Vừa nói, cô đã đứng lên, mông cũng hướng ra cửa.

“Em.....” Bạch Giới Hằng muốn giữ chặt cô lại, nhưng cô vọt ra đến hàng mét rồi, còn lộ ra dáng vẻ thắng lợi.

Đại Phi nghi hoặc nhìn hai người, nhưng Bạch Giới Hằng không thể biểu hiện dáng vẻ lo lắng quản lý đứa trẻ, anh cố không để Đại Phi nhìn thấy vẻ mặt của anh. Đành trách cứ nhìn Anh Lạc.

Cô lại gượng cười chiến thắng, thông dong nói với Đại Phi: “Hai người từ từ tán gẫu ha!” Giả bộ làm dáng vẻ của cô gái bé nhỏ, toàn thân nhanh như chớp liền rời phòng họp.

Bạch Giới Hằng nhất thời thờ hốc vì kinh ngạc. Cô chứ nên làm ra chuyện gì kinh thiên động địa nha?

“Cô ấy đúng là khác với Liên tiểu thư.” Đại Phi nhìn cánh cửa đối diện, thản nhiên nở nụ cười.

“Ừ!” Đề tài bỗng chuyển đến Liên Hạo Lâm, Bạch Giới Hằng khó tránh khỏi căng thẳng trong lòng.

“Liên tiểu thư thật tao nhã, nói chuyện rất nhẹ nhàng, hoàn toàn là danh viện thực nữ..... Nhưng vị tiểu thư này cũng rất hoạt bát, hơn nữa cười đẹp hơn.” Đại Phi nói tự đáy lòng, “Tôi hiểu vì sao anh lại nói cô ấy không phải vật thay thế.”

“Ừ.....” Anh gật đầu, Anh Lạc và Hạo Lâm là hoàn toàn khác biệt.

“Nhưng có thể gặp được hai người giống nhau như thế, thật là hiếm.” Đây mới khiến người ta giật mình? “Hai người quen nhau thế nào?”

“Ừ, tình cờ.” Chuyện của anh và Anh Lạc, không cần nói cho người ngoài. “Đây chỉ là trùng hợp.”

“Nhưng cảm giác như ý trời cao.” Đại Phi tự đáy lòng hướng về phía Bạch Giới Hằng nở nụ cười, “Anh đã không còn phần bi thương chấp nhất kia

nữa.”

A? Bạch Giới Hằng ngần ra. Bị thương chấp nhất? Đúng vậy, cảm giác tan nát cõi lòng vì Liên Hạo Lâm đã nhạt đi, không biết vì sao, khi anh tỉnh còn nghĩ đến cô, trái tim đã không còn đau như thế.

“Chúng ta nói chuyện chính sự đi!” Anh gật đầu. Không nên đề cập việc riêng ở đây, tuy anh rất khó bình tĩnh, Anh Lạc kia lại chuồn ra, không biết muốn làm chuyện gì.....

Đại Phi lập tức chỉnh tinh thần, đây là cơ hội tốt của anh, không thể để sai lầm.

Mà Anh Lạc chuồn ra ngoài cửa, ngay từ đầu tầm mắt còn trong phạm vi nhìn thấy, nhưng đã biến mất không thấy sau một phút, nhưng thật ra cô vẫn ở tầng này, còn bị một đám nhân viên nhiệt tình mời ăn bánh ngọt, uống coca..... Xem đi, ai nói không có coca, người ta có một đồng lớn ở bên này này!

“Em là Anh Lạc? Em là họ hàng với Liên Hạo Lâm à?” Một đám nhân viên cực kỳ kinh ngạc, nếu không phải tay cô ầm ập, bọn họ thật nghĩ ban ngày ban mặt lại gặp quý.

“Không hề có quan hệ, chỉ là dáng vẻ giống nhau.” Kỳ lạ, cô đương nhiên giống dáng vẻ với Liên Hạo Lâm, bởi vì cô phản xạ bóng hình ở trái tim Giới Hằng mà.

Chỉ là bây giờ cô siêu cấp hối hận, thật ghét việc giống dáng vẻ với Liên Hạo Lâm, cho dù Giới Hằng nói các cô không giống nhau, cho dù mắt anh có thể nhận ra sự khác biệt của các cô, trong lòng cô vẫn có phản cảm không nói được.

Lần đầu tiên biến thành hình người, cô lại có chút không biết phải làm sao.

“Sao có thể giống như vậy.....” Mọi người khẽ nói nhỏ, đúng là rất kinh người, “Vậy em quen chủ tịch thế nào? Em là người ở đâu?”

“À..... Bây giờ em ở chung với Giới Hằng!” Anh Lạc nói đến việc đương nhiên, “Nhưng ngoài ý muốn của em, chuyện quá khứ đều đã quên rồi.”

“A——” Công ty truyền ra tiếng kinh hô. Ở chung?!

Phòng hội nghị cách đó không xa, Bạch Giới Hằng không nhìn được cả kinh. Nhất định là Anh Lạc, xác định cô lại gây ra chuyện, nhưng khi làm việc phải chuyên chú, nếu anh bày ra dáng vẻ bị Anh Lạc quần chân ở đây, thì quá tệ!

Anh Lạc trừng mắt nhìn, có điểm giật mình với tiếng thét chói tai trước mắt. Cô nói đã gì, sao mọi người đều như rơi cả tròng mắt ra.

“Em ở chung với chủ tịch.....” Giọng của thư ký Hứa cũng run rẩy “Trời ạ! Đã phát triển thành như vậy?”

“Phát triển?” Từ này dùng ở đây là ý gì? Nghe không hiểu.

“Chủ tịch thật nhanh tay! Liên Hạo Lâm mới đi không lâu.....” Một đám nhân viên bắt đầu xèo xèo thì thào.

“Điều này cũng tốt mà? Một người không chiếm được, thật vất vả lại chạy đi tìm một người giống.....”

“Đúng vậy, nếu không chủ tịch rất đáng thương, đợi lâu như vậy, kết quả lại.....”

Anh Lạc nghe từng chữ vào tai, đây quả nhiên là có hiểu lầm siêu cấp lớn, cô vừa nhớ lại, ảnh trong phòng cô, cơ hồ đều là mình Liên Hạo Lâm, chụp cùng Giới Hằng không nhiều lắm, hơn nữa cũng không thân thiết.

“Giới Hằng và Liên Hạo Lâm..... không phải người yêu?”

“Đương nhiên không phải! Em không biết sao?” Mọi người không hèn mà cùng nhìn cô, giống như nhìn một người phụ nữ đáng thương, “Bọn họ là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, chủ tịch thầm mến Liên Hạo Lâm rất lâu, kết quả cô ấy lấy một người có xuất thân tốt hơn chủ tịch, là tập đoàn Tiểu Khai.”

“Nói đến cũng rất quái lạ. Cô ấy chỉ cần có chuyện là tìm đến chủ tịch, muốn ngài ấy mua đồ, muốn giúp đỡ, động một cái lại làm nũng, thật sự coi chủ tịch là kẻ hầu!” Nhóm nhân viên sớm đã bất mãn vì những tổn thương của Bạch Giới Hằng. “Kết quả cô ấy lại khinh thường chủ tịch, tìm tỷ phú gả đi!”

“Sau việc đó tâm tình chủ tịch vô cùng kém, toàn thế giới đều biết ngài ấy thật lòng yêu Liên Hạo Lâm!”

“Lại càng đừng nói đến sau khi cô ấy xảy ra tai nạn, nghe nói chủ tịch là người đầu tiên chạy đến nơi, quá đau xót a!”

Đúng vậy, đau xót..... Nhớ nhiều như thế, lại là với một người phụ nữ chưa từng quay đầu lại phía sau?

Anh Lạc lẳng lẳng đứng, nghe những người khác nói nhảm, không không đáp lại, cuối cùng Liên Hạo Lâm thậm chí còn lấy người khác, nhưng có thể cướp đi trái tim Giới Hằng đến tận lúc này.

Cô nhìn thấy từ trong gương, anh chán nản, anh thảm hại, thậm chí anh còn trang trí phòng như Liên Hạo Lâm thích, vọng tưởng cô còn sống, muốn cùng sống với cô... Cho nên mới mua gương.

Bởi vì Liên Hạo Lâm thích gương cô như vậy, bởi vậy cô mới có thể gặp Giới Hằng.

Yêu một người phụ nữ không yêu mình, điều này làm sao có thể không làm người ta chua xót?

“Nhưng chủ tịch lại không yếu đuối như chúng ta tưởng tượng, nhanh như vậy đã có bạn gái.....” Có người nói như vậy, lại thăm trao đổi ánh mắt, ngôn ngữ không tiếng động tràn ngập trong không khí: tìm người con gái có dáng vẻ giống làm bạn gái mới, người gọi là Anh Lạc này thật đáng thương.

“Bạn gái?” Anh Lạc tự nhiên nhún vai, “Tôi không phải bạn gái của anh ấy!”

Một đồng ánh mắt chớp chớp nhìn cô, hoài nghi và không tin viết trên mặt. Làm ơn đi, ở cùng một chỗ còn muốn phủ nhận!

“Thật sự không phải, chúng tôi không ở cùng một chỗ.” Cô cười, “Giới Hằng chỉ giữ tôi lại mà thôi.”

Dựa theo kế hoạch vốn có của cô, bọn họ hẳn là nên ở một chỗ mới đúng, tình yêu là vấn đề riêng tư không thể thảo luận, nhưng Giới Hằng lại coi cô có thân thể và linh hồn độc lập, cho nên bọn họ không phải người yêu, không kết giao..... Vậy cô là gì?

Anh Lạc không khỏi cắn cắn môi. Em gái? Bạn bè? Quái lạ, dù là loại này, cô đều cảm thấy không thoải mái.

“Anh Lạc!” Phía sau truyền đến tiếng gọi, đến từ Bạch Giới Hằng không thể nhận được nữa.

Anh vừa lên tiếng, hiện trường nháy mắt như chim chạy loạn, như những người kia lại lập tức bận rộn, nghe điện thoại, gõ chữ, chỉ để lại mình Anh Lạc ngơ ngác đứng đó.

Cô xoay người lại, không thuận theo cong miệng. “Làm gì?”

“Em rót trà thế nào.....” Anh thấy cô nằngca trên tay, “Là ai cho em côca?”

Á? Nhân viên tặng côca cả kính. Từ khi nào thì công ty lại cấm không cho mang côca vào?!

“Em muốn uống!” Cô bướng bỉnh nói. Đây là đồ uống ngon nhất trên đời này nha!

“Em—” Muốn bắt đầu nói, nhưng trước mặt nhân viên, Bạch Giới Hằng lại nuốt xuống, “Được, em đến đây trước.”

Tay trái Anh Lạc đang cầm một lon coca đang uống tay phải còn cầm một lon hoàn toàn mới, cô phải lấy lương thực dự trữ, miễn để anh cầm.

“Thư ký Hứa, hãy tính lương thôi việc cho James.” Bạch Giới Hằng lợi dụng thời gian rảnh ra lệnh cho thư ký.

James? Anh Lạc bỗng gọi lên nụ cười, ngừng bước, toàn thân nhìn về thư ký Hứa, “Hi, xin hỏi toilet ở đâu?”

“A..... toilet à!” thư ký Hứa lập tức khách khí đứng lên. Đây là thói quen hình thành khi đối mặt với Liên Hạo Lâm, vị kia đại tiểu thư kia rất cao giá, ngay cả nhân viên của Bạch Giới Hằng cũng không thể ngồi cùng ăn với cô đâu!

Chẳng qua cô còn chưa kịp nói một chữ, mắt đã thấy Bạch Giới Hằng kéo Anh Lạc đi xa.

“Tôi đưa cô ấy đi.” Anh xoay người lại nói với thư ký, giọng có điểm khẩn trương.

“Toilet em tự đi đc mà?” Anh Lạc không nhận được đồ mặt. Đây quá khoa trương rồi!

“Màu đỏ là ký hiệu của vệ sinh nữ, em đừng đi nhầm.” Bạch Giới Hằng kéo cô đến bên người, thấp giọng, “Màu xanh là nam, màu đỏ là nữ!”

“Á.....” Oa, còn chia ra à? Trong nhà không phải đều giống nhau sao? “Em biết rồi! Anh về nhanh đi. Như vậy kỳ quá!”

Bạch Giới Hằng thật không yên lòng. Anh còn chưa dạy cô dùng vòi nước tự động thế nào, tuy có nói qua, nhưng vẫn.....

“Anh thật hung dữ, siêu đáng sợ!” Anh Lạc dùng hai tay treo ngược mắt mình lên, “Giống thế này.”

“Quá xấu.” Anh cười nhẹ, lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng kia, “Anh đều như thế với người khác.”

Cô vui vẻ cười, “Còn với em?”

“Anh sẽ không như vậy với em, “ Anh mon trón tóc cô, “Em là đặc biệt.”

Anh Lạc cười toe toét, đi nhanh hơn, hướng hành lang phòng vệ sinh nữ.

Bạch Giới Hằng nhìn bóng dáng của cô, nhẹ nhàng thở dài. Đối với Anh Lạc, làm sao anh có thể hung dữ?

Khu văn phòng lại nổi lên sóng to gió lớn, bởi vì phản ứng và động tác vừa rồi của Bạch Giới Hằng, quả thật là che chở, như một chút đều không yên

lòng vì Anh Lạc.

Đây cũng khó trách, mọi người đều hướng đến một lý do. Liên Hạo Lâm bỏ mình vì tai nạn, làm sao Bạch Giới Hằng có thể bỏ qua Anh Lạc người có đáng về giống đây?

Anh đi về, lập tức cảm nhận được ánh mắt của mọi người, cũng đoán ra những người rảnh rỗi này nghĩ gì, nhưng sự thật tuyệt đối không phải như bọn họ nghĩ, anh chỉ sợ Anh Lạc làm nhà vệ sinh nữ loạn lên, núi Hắc Sơn sẽ nổ tung mất.

Kỳ thực, Anh Lạc vào nhà vệ sinh nữ xong, cũng không làm chuyện gây rối.

Sau khi cô xác định bốn bề vắng lặng, gọi lên nụ cười yêu mỵ, tay chạm vào gương, sau đó đầu ngón tay xuyên qua mặt thủy tinh trong suốt, cả người chui vào gương.

Cô nhìn nhà vệ sinh nữ qua lớp kính. Với thời gian có hạn của cô, nếu cô ở trong này lâu, Giới Hằng nhất định sẽ lo lắng không thôi bên ngoài.

James ở đâu? Chỗ của anh—nhất định cũng phải có gương chứ?

Bạn đang đọc truyện *Guoguo Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Cô gái hít một mắt lại, tay nhắm ngay thùng rác phurong xa, một, hai, ba—vút, côca ném thành đường cong vào thùng rác, ghi bàn thành công!

Cô toét miệng, vui vẻ trở lại, muốn mở một lon nữa.

“Em uống nhiều rồi.” Bành Duệ Ân ra tay ôm lấy lon côca trên bàn đi.

“A, vì sao?” Anh Lạc không nhìn được nhảy dựng lên, “Giới Hằng còn chưa trở về mà!”

“Em uống nữa, bữa tối ăn sẽ không vào.” Bành Duệ Ân căn bản không để ý đến cô, “Hơn nữa nếu thiếu gia biết tôi cho em uống đến ba lon, người bị mắng sẽ là tôi.”

“Em sẽ không ăn!” Ăn đồ ăn của loài người cũng không ăn no mà.

Ai! Anh Lạc cục cựa người. Năng lượng của cô sắp cạn rồi, thân thể càng ngày càng mệt, nếu không nhanh “ăn” sẽ không xong a!

Ba ngày trước hấp thu tinh lực của James, anh đúng là một con mồi tốt, dự vọng của anh tràn đầy, ý đồ độc chiếm công ty thiết kế của Giới Hằng, cho nên cô để anh thấy ảo giác trong gương: trao quyền, con dấu, còn có đáng về anh ngồi trong văn phòng chủ tịch.

Người hám lợi đen tối thật dễ bị mê hoặc, tuy không phải xuyên qua gương của cô nên cô không thể biến hình, nhưng chỉ vậy cũng đủ làm James mất đi lý trí, anh nâng chiếc gương nhỏ trên bàn điện cuồng ngắm tỉ mỉ, cô liền thuận lợi hấp thụ sinh lực của anh.

Không thể hút khô, là vì cô hứa với nhóm quý Hắc Sơn, nên mang món quà về cho họ, cho nên cô tạo ra ảo giác để anh đến Hắc Sơn nói chuyện công ty, hơn nữa còn giữ bí mật cho anh lên đi vào.

Đó là chuyện ba ngày trước, James cũng không thuận lợi vào đây, cô nhún nhún vai, nhưng nhóm quý giúp cô phơi quần áo cũng rất chịu khó.

Anh Lạc gọi lên nụ cười nhìn như vô hại. Vừa đúng ba ngày, cô hấp thu sinh lực, nhóm quái Hắc Sơn cũng nhận được người mình muốn, quan trọng nhất là, giúp Giới Hằng giải quyết tên đáng ghét.

Nhưng..... cô rời gương cũng đã lâu rồi.

Rời gương càng lâu, càng cần lượng tinh khí lớn duy trì hình người, nhưng cô càng ngày càng không muốn hấp thụ từ trên người Giới Hằng. Để mình càng suy yếu đi.

Vì sao lại như vậy? Rõ ràng nhiều cơ hội như vậy, mỗi lần cô lại đều cự tuyệt sinh khí chảy vào theo bản năng.

Cô..... không muốn làm hại Giới Hằng, hoàn toàn không hu vọng anh vì cô mà bước tới cái chết!

“Giới Hằng thật là chậm!” Anh Lạc cuộn mình ở ghế, nhìn đồng hồ trên tường, đã tám giờ rồi. “Sáng sớm anh ấy đã ra ngoài mà!”

“Công ty có việc gấp!” Bành Duệ Ân lơ đãng nói, “Hơn nữa cậu ấy còn phải đi vào quỹ đạo, dù sao cậu ấy cũng làm ông chủ công ty.”

“Ừ.” Cô biết, cầm dựa vào đầu gối gật đầu.

“Thật hiếm khi em không đi cùng?” Bành Duệ Ân cời tạp dề, cố ý hỏi.

“Ừ..... Hôm nay hơi mệt.” Trên thực tế là mỗi lần đi ra ngoài đều tiêu hao rất nhiều thể lực, nếu đợi ở nhà, cô rảnh còn có thể về trong gương nghỉ ngơi, giảm bớt hao tổn tinh khí.

“Hại tôi tưởng em cãi nhau với thiếu gia.” Hai người kia như tình nhân như hình với bóng, cũng không ai phát hiện sao?

“Cãi nhau? Bọn em sẽ không cãi nhau a!” Anh Lạc không nghe ra ý trong lời của cô, “Giới Hằng rất tốt với em..... à, Tiểu Ân, chị có biết trong công ty anh ấy rất đáng sợ không?”

“Sao? Em thấy rồi à?” Bành Duệ Ân nhếch mày, “Đàn ông Bạch gia đều không thân thiện.”

“Thật không?” Cô hoàn toàn không dám tin, bởi vì cô từng gặp Bạch Giới Đình, anh cũng rất tốt với cô mà! “Nhưng Giới Hằng chưa bao giờ có sắc mặt đỏ với em.”

“Đó là bởi vì——” Vốn muốn nói ra, lại bỗng nghẹn lại.

Nhưng hành động này, cũng đã làm cho Anh Lạc hiểu rõ, cô từ từ ngẩng đầu, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, trong lòng cười mấy tiếng rồi mở miệng, “Bởi vì em giống Liên Hạo Lâm?”

Bành Duệ Ân bất đắc dĩ mếu máo, “Đây là hiệu ứng, em không tránh được.”

“Giới Hằng biết em không phải!”

“Chúng ta đều biết em không phải, nhưng..... em quá giống, tự nhiên sẽ không thể có cách nhìn khác về em!” Cô ăn ngay nói thật, cũng không quanh co lòng vòng.

Anh Lạc hít sâu một hơi, tâm tình của cô càng ngày càng nóng nảy, rõ ràng biết mình không phải vật thể thân của Liên Hạo Lâm, nhưng gần đây nghe mọi người mở miệng ngậm miệng đều nói vì cô giống Liên Hạo Lâm, cho nên Giới Hằng mới đối khác với cô như thế, lửa giận không khỏi bốc lên.

Buồn bực trong ngực, không thể ném đi!

“Em phải cảm ơn diện mạo này đây, ít nhất để thiếu gia tiếp nhận em, nếu không.....” Bành Duệ Ân lạnh lùng cười. “Chắc là ngay hôm sau cậu ta đã đưa em đến đồn cảnh sát rồi, làm sao có thể bao ăn bao ơ!”

Á! Anh Lạc đảo mắt châu vòng vo. Sau khi chứng kiến thái độ của Giới Hằng với “người ngoài” xong, cô vô cùng tin tưởng lời Tiểu Ân.

Hai người đàn ông Bạch gia, một là quý công tử lạnh như băng, một là quân vương khí phách cuồng vọng. Thật không biết làm sao lại dạy ra, không ai hiểu cái gì gọi là khách khí và quý trọng, so sánh ra, Giới Hằng đương nhiên khách khí dịu dàng hơn, nhưng đây chỉ giới hạn trong mặt ngoài.

Ra lệnh lạnh như băng, giọng bình thản, con mắt không liếc người ta một cái, cô cảm thấy lực sát thương loại này so với Bạch Giới Đình còn hung bạo hơn, hơn nữa lại khó nắm bắt.

Cho nên nếu không phải dáng vẻ của cô giống hệt Liên Hạo Lâm, không thể nào có khả năng được cơ hội ở lại bên cạnh anh....

Này, đợi chút, nhầm rồi! Cô vốn vì妒 hoặc Giới Hằng, mới hóa thân thành dáng vẻ của Liên Hạo Lâm mà?

Chắc, kết quả bây giờ lại làm mình rơi vào mò mịt, thật đáng ghét!

“Ha ha..... Đúng là làm phiền em.”

Cửa bỗng truyền đến tiếng cười, tiếng cười của người phụ nữ, làm cho Anh Lạc nhìn lại.

Ngay cả Bành Duệ Ân cũng nhíu mày. Không phải là tên Bạch Giới Đình kia đưa phụ nữ về đây qua đêm chứ? Cô đi lại cạnh Anh Lạc, khẽ ép đầu muốn cô ngồi lại. Chuyện này nên để quản gia ra tay loại bỏ.

Duyệt Ân còn chưa đi tới cửa, liền thấy bên ngoài có nhiều xe, hai bóng hình đi đến phòng, đi đằng trước là bóng người phụ nữ không nhìn rõ, phía sau là Bạch Giới Hằng, anh đi đến kéo bạn gái lại, cô nhìn thấy người đến, lập tức nhíu mày.

“Là La tiểu thư à!” Bành Duệ Ân ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“À, Bành quản gia.”

Cười đến rục, rục rồi đến mức cô cảm thấy liếc mắt một cái cũng không thoải mái.

“Sao lại bỗng đại giá quang lâm vậy?” Những lời này Bành Duệ Ân nói với thiếu gia ở phía sau cô.

Bạch Giới Hằng khẽ nhủ mày, vừa muốn mở miệng nói, kết quả cô gái tóc dài trước mắt lại xoay người lại, mỉm cười nhìn anh.

“Là tôi ầm ĩ muốn Giới Hằng đưa tôi đến, gần đây tôi có triển lãm tranh, rất muốn vẽ một căn phòng cổ.” La Nhã Văn nói lên ngọt lời mềm giọng, “Tôi sớm nghe nói nhà của Giới Hằng là biệt thự đặc biệt, cho nên muốn anh ấy đưa tôi đến đây một đêm, ngày mai sẽ vẽ tranh.”

“Thì ra là.....” Bành Duệ Ân ngấm dụng cụ vẽ tranh trên tay La Nhã Văn, nhưng kỳ thực lại chẳng chút quan tâm, vòng qua cô nhận lấy đồ trên tay Bạch Giới Hằng, đương nhiên đó cũng là của La Nhã Văn. “Sao lại không gọi về trước. Tôi sẽ đi chỉnh trang phòng khách.” Cô nói từng chữ một, ánh mắt không ngừng ý bảo, anh làm như vậy là đặt Anh Lạc ở đâu!

“Điện thoại của tôi hết pin.....” Anh nói cũng rất nhỏ.

Tiếng dép lê của Anh Lạc từ nhà ăn đi ra, cô đã sớm chú ý đến vị khách này. Dừng ánh mắt hoài nghi nhìn cô, mà La Nhã Văn vừa đặt đồ lên bàn, xoay người, liền đối mặt với cô.

“A!” La Nhã Văn thét thất thanh, lao đảo về phía sau hai bước, trực tiếp ôm lấy Bạch Giới Hằng, “Hạo, Hạo Lâm?!”

Anh Lạc nhủ mày. Coi cô là quý cũng chẳng sao, nhưng động tác cô ta chuyển sang ôm Giới Hằng cũng quá rõ ràng, hai tay đều ôm chặt, mặt cũng dán vào trong ngực anh!

Cô nắm chặt hai đám, đi thẳng đến chỗ hai người, một lòng thầm muốn cho người phụ nữ kia một quả đám.

“Cô ấy là Anh Lạc, không phải Liên Hạo Lâm” Anh vừa nói, vừa xấu hổ gạt tay cô ra, “Họ chỉ có dáng vẻ rất giống mà thôi.”

La Nhã Văn kinh hãi gan dạ nhìn Anh Lạc, thấy cô dùng ánh mắt địch ý nhìn mình, điều này làm cho cô khản trương không thôi, liền dựa vào người Bạch Giới Hằng.

“Ăn chưa?” Bành Duệ Ân vội vàng mở miệng. Không khí này thật đáng sợ! “Tôi vừa nấu bữa tối xong, có thể cùng ăn.”

“A..... Giới Hằng cũng chưa ăn đâu! Tôi định mời ăn cơm, nhưng anh ấy lại không chịu.” giây tiếp theo La Nhã Văn liền khoác tay Bạch Giới Hằng, “Thì ra là vì về nhà có tay nghề của Bành quân gia!”

Anh ngấm Anh Lạc một cái, bởi vì anh đồng ý với Anh Lạc về nhà cùng ăn cơm.

Ánh mắt cô như phun lửa, bỗng tiến lên, thỉnh thoảng đẩy La Nhã Văn ra.

“Oa!” La Nhã Văn bị lực lớn đẩy ra, trực tiếp ngã xuống sofa, đối với hành vi thỉnh thoảng thô bạo này, hoàn toàn bất ngờ.

“Về cái gì! Giới Hằng là để cô có thể tùy tiện về à? Cô cũng chẳng phải người nào của anh ấy cả!” Anh Lạc kéo Bạch Giới Hằng lại, “Cô ấy là ai!”

Anh căn bản không đáp lời, chỉ kinh ngạc mở lớn hai mắt nhìn hành động ngoài ý muốn của cô, Bành Duệ Ân thì khẽ nhíu mày, ai cũng không ngờ tình huống sẽ lập tức trở nên gay cấn như vậy.

Anh Lạc căn bản không hiểu cái gọi là đạo lý đối nhân xử thế, tuy trải qua dạy dỗ rất nhiều, so với từ đầu trưởng thành không ít, nhưng có rất nhiều chuyện cô vẫn không thể phân biệt đúng sai, giao tiếp với người khác cũng ít.

Phía sau, Bành Duệ Ân không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, ung dung nhìn Bạch Giới Hằng kinh ngạc. “Nghiệp chướng của ai người đầy gánh.” Cô ném xuống một câu như vậy, lập tức cười với La Nhã Văn ngã trên ghế sofa, “Tôi đi chuẩn bị phòng khách.”

Ai bảo Bạch Giới Hằng không gọi về trước, Anh Lạc sao có thể biết phong hoa tuyết nguyệt bên cạnh anh.

“Giới Hằng? Đây là—” La Nhã Văn nhíu chặt mày, lập tức hờn dỗi đứng lên, “Ai ui, đau quá đi!”

“Anh Lạc?” Anh kinh ngạc, nhưng lại nở nụ cười, “Làm sao em có thể làm như vậy?”

“Không được sao?” Cô nhủ mày, lại hỏi đương nhiên.

“Ừ..... Đây là hành vi không lễ phép.” Bạch Giới Hằng hoàn toàn không có ý trách Anh Lạc, bởi vì anh biết cô không hiểu, chỉ phản ứng dựa vào bản năng mà thôi.

Cô ghét La Nhã Văn, điều này anh hiểu được.

“Giới Hằng!” La Nhã Văn trên sofa bắt đầu khóc.

“Đợi lát nữa nhờ Duệ Ân giúp em xem có bị thương không.” Anh kéo Anh Lạc đi đến cầu thang, “Anh và Anh Lạc phải nói chuyện, em đối có thể ăn trước.”

“A? Bạch Giới Hằng!”

Mặc kệ La Nhã Văn phía sau buồn bực kêu to, Bạch Giới Hằng đã kéo Anh Lạc lên cầu thang, cô vừa đi còn vừa quay đầu lườm xéo người phụ nữ phía dưới. Cô rất ít khi tức giận như vậy, vài trăm năm cũng không!

Một đường đến phòng của cô, cô tức giận bấu cái miệng nhỏ nhắn, cam đoan có thể treo mười cân thịt lợn lên.

“Em làm sao vậy?” Bạch Giới Hằng đóng cửa lại liền hỏi.

“Cô ta là ai? Anh ngoài Liên Hạo Lâm ra bên ngoài còn có bạn gái khác?”

“Cô ấy không phải, cô ấy là con gái khách hàng, là một họa sĩ, muốn vẽ phòng này mới đến.” Trên thực tế, anh căn bản là ép buộc, Lão La đích thân ra tay, muốn anh nể mặt mũi, lại nói La Nhã Văn chỉ muốn vẽ tranh, anh cũng không thể cự tuyệt.

“Thật không?” Anh Lạc không tin.

“Em đừng nhúng tay vào, không được làm hành động không lễ phép thô lỗ đó nữa, những việc khác để anh.” Anh xem như dụ giọng cảnh báo.

Cô nhếch môi quay đầu, “Em không thích cô ta ôm anh.”

Bạch Giới Hằng có chút kinh ngạc nhìn cô. Anh Lạc tức giận đến dựng mi tròn mắt, trong đôi mắt sáng ngời ngập tràn tức giận, lại khiến anh dâng lên cảm giác vui sướng.

“Anh đâu có để cô ta ôm” Anh cúi đầu, để cô giận đến phòng má quay mặt lại.

Anh Lạc chớp mắt mấy cái, khi tròn mắt vẫn xinh đẹp như trước, “Em không thích cô ta kéo tay anh!”

“Anh không cho cô ta kéo.” Anh cười khẽ vuốt mái tóc dài của cô, “Anh hứa không để cô ta chạm vào một sợi lông tơ của anh.”

Cô không vì thế thoải mái cười to, cảm nhận được bàn tay đang chạm vào tóc cô, mỗi lần cô chỉ muốn quay mặt lại vùi vào lòng anh, nhưng mỗi lần cô đều nghĩ... đây chỉ là động tác của Giới Hằng với Liên Hạo Lâm.

“Nói rồi đấy!” Cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt sáng vẫn là tức giận.

“Anh sẽ cố, em yên tâm” Bạch Giới Hằng cảm thấy mình rất giống ông chồng thê trung thành với vợ..... Oái? Đây là so sánh kiểu gì? Bản thân anh không nhìn được cười khẽ.

Sau khi giải thích tất cả, anh kéo Anh Lạc xuống tầng ăn cơm, cô lại cáu gắt nói không muốn ăn, muốn chờ trong phòng, anh biết cô đang tức giận, nhưng không ăn cơm sao được?

“Anh vì em mới vội vã trở về, nếu không, anh đã ăn cơm với La Nhã Văn trong nội thành rồi.” Anh nói đến uất ức, còn thở dài, “Rõ ràng là muốn cùng ăn cơm.....”

A..... Anh Lạc cắn môi nhìn Bạch Giới Hằng, chỉ thấy vẻ mặt anh bất đắc dĩ xoay người sang chỗ khác, giống như vô cùng ủy khuất, tiếng thở dài không ngừng, hai vai sụp xuống, chỉ bóng dáng thôi cũng khiến cô cảm thấy thật bất khoan a a a!

“Được rồi, em đi xuống ăn là được!” Cô vội tiến lên, “Nói rồi, cùng đi ăn thôi!”

Bạch Giới Hằng thâm nộ nụ cười thắng lợi dưới đáy lòng, lại dùng ánh mắt dịu dàng đến cực điểm nhìn cô, “Thật không? Em đi xuống cũng không được tức giận nhé!”

“Không biết.” Cô mím miệng, nhưng khóe miệng lại xuất hiện ý cười, “Nhưng anh không được để cô ta chạm vào.”

Bạch Giới Hằng nhìn cười không được, cười ôm lấy cô, nói “Được!”, anh lại hôn thật sâu lên trán cô.

Anh Lạc không chống cự nổi ham muốn của thân thể, cô khát vọng hấp thu tinh lực khổng lồ, thậm chí mở hai tay ra, vòng qua anh.

Cô rất đói..... Còn cần rất nhiều tinh lực, mới có thể đủ để cô chống đỡ được một đoạn thời gian.

Bạch Giới Hằng không quá kinh ngạc, anh hôn lên trán Anh Lạc theo bản năng, nhưng đây là một loại yêu thương mà thôi, đại biểu là anh thích Anh Lạc, mà cô ôm lại anh, lại khiến trái tim anh đập nhanh hơn.

Bên cạnh anh có rất nhiều người phụ nữ lượn quanh, họ muốn tiếp cận anh, muốn nhận được sự yêu thương của anh, nhưng anh chỉ nhìn Liên Hạo Lâm, nhìn một người phụ nữ chưa bao giờ thuộc về anh.

Anh vẫn biết, Hạo Lâm không có tình yêu với anh, chỉ cùng lớn từ nhỏ mà thôi, cũng biết Hạo Lâm luôn lợi dụng tình yêu của anh, lấy cái mình cần.

Nhưng anh tình nguyện, bởi vì anh rất tin vào kết quả, sẽ có một ngày Hạo Lâm sẽ yêu anh.

Không phải chuyện gì cứ kéo dài là có thể thành công, không ai nói cho anh sự thật tàn khốc này, khi Hạo Lâm gả đi, anh cảm thấy tan nát cõi lòng, khi cô xảy ra tai nạn bỏ mình, anh cảm thấy trời sụp đất nứt.

Đời người đã không có ý nghĩa, anh chuyển nhà trọ nội thành, trở lại vùng quê âm u này, bố trí một căn phòng qua con mắt của Hạo Lâm, muốn về chỗ cũ trước đây từng cùng chơi đùa, muốn coi như cô còn sống.....

Tại mặt gương cổ kia thấy ảo ảnh của Hạo Lâm, anh cảm thấy dù cô là yêu là quỷ cũng chẳng sao, dù sao lòng anh sớm đã mất đi theo Hạo Lâm, không còn có hi vọng sống trên đời này nữa... Vốn, anh nghĩ như vậy.

Cam chịu, cho đến khi sinh mệnh ngưng hẳn hoặc một ngày nào đó tỉnh ra đến mới thôi.

Trước khi Anh Lạc xuất hiện, anh suy sút đến ngay cả mình cũng muốn mất bản thân.

Anh Lạc xuất hiện, đã cứu vớt anh.

Không chỉ dùng dáng ngoài của cô, còn dùng tính tình đến cổ quái của cô, quan điểm khác biệt, ân cần với anh, bám lấy anh, thậm chí chỉ nhìn về anh.

Anh lần đầu tiên hiểu được, thì ra đây là vui sướng phát ra từ nội tâm, không chỉ đơn phương vì người nào đó, khi hai bên trao đổi tình cảm, cảm giác lúc đó mới là ngọt ngào nhất.

Anh chú ý đến Anh Lạc, nhìn cô say mê học tập, chấp nhất, bướng bỉnh, ngay cả không rõ thị phi phán đoán bừa lên cũng rất đáng yêu, dùng khuôn mặt giống hệt Hạo Lâm nhưng đáng vẻ và tư thái lại không giống, anh cảm thấy cô là người hoàn toàn mới, căn bản không có loại mê hoặc.

Hơn nữa, cô sẽ vui lòng cho anh nụ cười rạng rỡ.

Tranh làm chuyện nhà, tranh vào bếp, thích làm món ăn kiểu Pháp cho anh ăn. Càng thích nếm thử bữa ăn Trung quốc mà cô không hiểu, khiến toàn bộ căn nhà long trời lở đất, nơi nơi đều là tiếng rống của Duệ Ân.

Nhưng quá náo nhiệt a..... Anh chưa bao giờ biết Hắc Sơn có thể náo nhiệt như vậy, nữ sinh giống Hạo Lâm kia mờ to mắt mong đợi nhìn anh ăn, bánh pút-đinh kiểu Anh, Boston hoặc là tất cả món bánh ngọt khác, khi anh bị tư vị ngọt ngào kia cuốn trôi, cô lại cong mắt lên đầy dụ hoặc.

Thì ra coi trọng một người, làm cho người ta rồi bời đến thế, như là bay trên mây.

Từ đêm mưa kia, Anh Lạc xuất hiện ở cửa. Tất cả đều bắt đầu thay đổi. Anh không sa ngã nữa, màn trời rách như khép lại, lòng không còn đau đớn như ban đầu.

Anh thậm chí còn hỏi mình, đến tốt cùng là vì thật lòng yêu Hạo Lâm, hay là vì không chiếm được tình yêu nên mới vậy?

Bây giờ trong lòng là cô bé sống sờ sờ, mềm mại lại triu mến kia, cô không phải tuyết người anh từng nghĩ đến, nhưng bây giờ trong cuộc sống của anh chỉ có cô, cũng chỉ có thể có cô.

Hôn trên trán xuống, Bạch Giới Hằng giữ khuôn mặt khéo léo của Anh Lạc, hôn lên tóc mai của cô, hai má cô, nâng ngẩng đầu nhìn anh với hai mắt có điểm say mê, có chút không rõ tiêu cự, có chút.....

A..... Anh Lạc nhắm hai mắt lại. Quá nhiều sinh khí, sao lại làm người ta thỏa mãn như vậy.....

Vì được ăn mà thỏa mãn cô nở nụ cười tuyệt đẹp, môi hồng mở ra, Bạch Giới Hằng không thể dời tầm mắt, anh không biết bắt đầu từ lúc nào, đã mơ ước cánh môi mềm mại ngon miệng kia—mơ ước Anh Lạc, không phải Liên Hạo Lâm đau khổ yêu nhiều năm

Mềm nhẹ nâng cằm của cô lên, anh cúi đầu..... A! Anh bỗng nhiên cảm thấy trước mắt đen kịt, thế lực như bị rút xuống, trọng tâm cả người không vững đổ xuống một bên, đè lên vai Anh Lạc.

Hách! Va chạm này khiến Anh Lạc tỉnh lại, cô bị sức nặng của người trước mắt làm lảo đảo về phía sau.

Giới Hằng! Chết rồi! Cô vội vàng thu tay lại, ngăn sinh khí chảy vào, hơn nữa chống thân thể của Bạch Giới Hằng, chỉ thấy sắc mặt anh tái nhợt, chân mày nhíu chặt, thoát nhìn vô cùng không thoải mái..... Vớ vẩn! Cô ăn đến quên mình như vậy, anh đương nhiên sẽ không thoải mái a!

“Giới Hằng, Giới Hằng.....” Anh Lạc bối rối đỡ anh ngồi lên giường, “Anh có khỏe không?”

Trời ạ, đừng nói với cô, cô nhất thời không không chế được hút khò anh rồi nha!

“Phù.....” Anh ngã về phía sau, “Đầu anh bỗng rất choáng.....”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Cô sợ tới mức không dám nhìn mặt anh, mà cô lại vì hấp thu sinh khí, đầu ngón tay đến sắc mặt đều hồng đến động lòng người.

“Xin lỗi cái gì?” Bạch Giới Hằng yếu ớt mở một con mắt, “Không liên qua đến em, nhất định là hôm nay anh chưa ăn cơm nên mới như vậy.....”

Bữa trưa nay anh cũng không ăn, James bỗng mất tích, người nhà anh chạy tới công ty làm loạn, bởi vì sau khi anh rời công ty thì không về nhà nữa.

Anh Lạc hít vào. Là lỗi của cô, là cô!

“Đừng lo, chỉ là hạ đường huyết, anh đi ăn cơm là được rồi.” Bạch Giới Hằng muốn ngồi dậy, lại phát hiện ngay cả sức để động người cũng không có.

“Anh nằm đi, em, em đi lấy cơm cho anh ăn!” Đứng, con người chỉ cần ăn cơm sẽ khôi phục thể lực!

Anh vội vàng giữ chặt cô, cô bé này chỉ nhanh nhẩu. “Đừng làm ồn, khách còn ở dưới.”

“Khách gì.....” Nhắc tới La Nhã Văn, Anh Lạc trợn mắt lại.

“Dù sao đó cũng là con gái của khách hành quan trọng, trên thương trường có quy tắc của thương trường.” Anh khó chịu hít sâu một hơi, “Đờ anh đứng lên được không?”

Anh Lạc nghe vậy, vội vàng ngồi xuống giường, cẩn thận đỡ Bạch Giới Hằng ngồi dậy. Lòng cô tràn ngập áy náy, mấy trăm năm lần đầu tiên vì hút sinh khí của con người mà cảm thấy lòng đau như cắt, cô không thể phạm sai lầm nữa, tiếp theo chẳng may mà hại chết Giới Hằng, cô sẽ sống không bằng chết!

“Anh nghỉ một chút là được rồi.” Nói là nói như thế, nhưng ngay cả chính anh cũng cảm thấy kỳ quái, vì sao bỗng yếu như thế.

“Thật xin lỗi.....” Anh Lạc vẫn xin lỗi.

“Đã nói không liên quan đến em” Anh yêu thương xoa đầu cô, nhẹ nhàng ôm cô, đáng tiếc không khí vừa rồi rất không tệ. “Đội lát nữa xuống nhà, phải lịch sự với Nhã Văn.”

“..... Ừ.” Đây là tiếng nói không tình nguyện.

“Ôm anh dậy.”

“A?”

“Cô ấy thích anh, đây là ưu thế của anh.” Đây cũng là một trong các điều kiện có thể lợi dụng.

“Vậy anh cũng thích cô ta?” Anh Lạc lập tức đẩy anh ra. Ôm gì mà ôm!

“Thích vì làm ăn.” Ai ui, ai ui..... Bạch Giới Hằng thật vất vả chống lên giường, không để mình ngã xuống.

“Nhưng anh lại cười với cô ta.” Cô dùng ngón cái và ngón trỏ làm một đường cong trên môi mình. “Cười đến thế, anh ở công ty điều lạnh băng với người khác.”

“Cho nên đó là nụ cười nghề nghiệp.” Bạch Giới Hằng cười khẽ thành tiếng, anh không nghĩ cũng biết Anh Lạc nghĩ gì, “Không giống như cười với em mà!”

“Em?” Anh Lạc ngây ra một lúc. Giới Hằng cười với cô có vẻ, có vẻ..... Khụ!

Anh nhân cơ hội kéo tay cô qua, kéo cô đến trước mặt, hai gò má hồng lộ vẻ đẹp hiếm có.

“Em là đặc biệt, có thể thấy nụ cười dịu dàng của anh cũng chỉ có em.”

Anh nói vô cùng chân thành, âm điệu khơi lên từng trận sóng trong đáy lòng Anh Lạc.

Làm sao bây giờ..... Cô, một chút cũng không muốn rời khỏi Giới Hằng, không muốn mất đi cái nhìn chăm chú như vậy, cũng không muốn mất đi bàn tay to ấm áp này, không muốn trở lại trong gương!

“Thiếu, gia, ăn, cơm!” Dưới lầu truyền đến tiếng gọi, từng chữ Bành Duệ Ân nói đều mang theo sát khí.

“Phải nhanh xuống thôi.” Ngay cả Anh Lạc cũng hiểu ra, “Tiểu Ân sắp giết người.”

Không biết là vì đồ ăn nóng nửa ngày mà không có người ăn, hay là bởi vì để cô và La Nhã Văn chung một chỗ.

“Anh đi thay quần áo đã, em đi xuống trước đi—” Anh cố hết sức đứng lên, vừa nói vừa chỉ vào cô—

“Phải lịch sự, không được đẩy cô ta, không được mắng chửi người, em coi như cô ta không tồn tại là được rồi.” Anh Lạc lẩm bẩm. Chi biết dạy cô!

Bạch Giới Hằng nhân cơ hội cúi người xuống, hôn lên môi của cô. “Tủi thân cho em.”

A? Đầu Anh Lạc bỗng rỗng rỗng, nhìn anh xẹt qua cạnh cô, đi ra ngoài cửa, đến trước phòng mình.

Vừa rồi là gì? Cô từ từ chạm tay vào môi mình. Giới Hằng vừa mới hôn cô sao?

A a a a! Anh hôn cô! Cuối cùng cũng đợi được một ngày này!

Anh Lạc mừng rỡ che miệng lại, sợ mình sẽ thét chói tai thành tiếng, cô khoái trá nhảy trong phòng. Tổng cộng sáu mươi tám ngày, Giới Hằng cuối cùng cũng hôn cô!

Ngay từ đầu đã chờ cái hôn này thật vất vả, bởi vì rõ ràng cô biến thành người anh yêu, kết quả chẳng những không gục, còn chỉ nắm tay và hôn trán cô.

Cô từng hoài nghi nỗ lực của mình không đủ, nhưng bây giờ cuối cùng cũng—Anh Lạc muốn thét chói tai. Giới Hằng hôn cô, có nghĩa..... Anh thích cô! Thích—

Hung phấn nhảy nhót, khi cô liếc mắt về gương, nụ cười bỗng cứng đờ.

Đợi chút, cô cao hứng cái gì? Đây vốn là kế hoạch dự hoặc, để Giới Hằng thích cô là bình thường, nhưng bây giờ không phải vì con mồi si mê mà cô vui sướng, mà là hi vọng nhận được một cái hôn từ tận đáy lòng!

Cô là Gương yêu mà, cuối cùng có một ngày sẽ không thể duy trì hình người, sau đó.....

Không! Anh Lạc suy sụp quỵ xuống. Cô không hi vọng ngày nào đó sẽ đến, cô thật tình muốn được Giới Hằng yêu, bởi vì anh là người đầu tiên mà Gương yêu yêu thật lòng!

Sau đó thì sao? Cô có thể làm sao bây giờ? Muốn mãi mãi cùng sống một chỗ với Giới Hằng sao?

Cô sẽ không già cũng không chết, cho dù không hấp thụ tinh khí của Giới Hằng cũng phải tìm con mồi khác, muốn ở chung thời gian dài với anh, nhất định phải hút sức mạnh của những người khác, nhưng Giới Hằng sẽ già đi, còn cô? Sao có thể giải thích về ngoài mãi mãi không già đây?

Anh Lạc run run. Cuối cùng cô đang làm gì..... Cô đang phạm phải sai lầm không thể bù đắp!

Yêu và người, có thể sống chung sao?

Cô nhìn mình trong gương. Chết tiệt, vì sao cô lại là yêu!

“Em điên rồi sao?! Hay là yêu quái ở đây làm ảnh hưởng đến em, vì sao người lại thiếu suy nghĩ như thế?”

“Là các người đã ảnh hưởng đến tôi!”

A? Tiếng nói và hình ảnh vỡ tan bỗng xông vào đầu Anh Lạc... Không, là hình ảnh trong gương xuất hiện trước mắt, dù chỉ vài giây, nhưng cô vẫn thấy!

Anh Lạc kích động bỏ nhào đến trước gương. Vừa rồi là gì? Vì sao lại có quần áo thời xưa, lại có một đôi nam nữ đang khắc khẩu bên trong? Bọn họ ở..... Cô giật mình nhìn ra cửa, sau đó bối rối đứng lên, phóng ra bên ngoài.

Cô lao ra ngoài phòng, đi vào hành lang nhỏ, đi nhanh xuống lầu—

“Tôi không muốn hâm cơm lần thứ ha.” Bàn Duệ Ân từ nhà ăn đi ra cầu thang, tức giận nhìn cô.

Anh Lạc mở to mắt nhìn cái tủ dưới cầu thang—trong gương phản xạ đôi nam nữ kia, chính là khắc khẩu ở dưới cầu thang này!

Chính là dưới cầu thang này.

Anh Lạc khó hiểu nhìn chiếc cầu thang mộc cổ này, làm sao cô có thể nhận nhầm? Cô sống ở đây cũng không hề ít!

Bạch Giới Hằng từ từ đi xuống, Anh cảm thấy tay chân như nhũn ra, chỉ sợ không chỉ là hạ đường huyết, mà là bị cảm.

“Ăn cơm.” Anh đứng trên cầu thang, cười yếu ớt với Anh Lạc.

Cô ngẩng đầu, không cười tươi như anh muốn, mà là hoảng sợ.

Vì sao? Vì sao trong gương lại chiếu ra hình ảnh đó? Vì sao lại chiếu ra chuyện từng xảy ra trong tòa biệt thự này?

Vì sao..... Ngay cả trong đầu cô cũng có hình ảnh vỡ vụn ấy?

Bạn đang đọc truyện *Gương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Hôm nay thời tiết nắng ráo làm người ta chán ghét, Anh Lạc nhường mảy, nhìn người phụ nữ khó coi trước mắt, cả người không thoải mái. Xoay người liền bưng khay ngồi xuống cầu thang, ăn bánh bao ngay tại chỗ.

“Phơi nắng không nóng à?” Bành Duệ Ân đi xuống cầu thang, cũng nhìn tình hình ở sân trước, “Làm sao không vào?” Cô đi được hai bước, dừng lại, không nhìn được “Nhòm”, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng người ngồi trên cầu thang. “Em.... ngồi đây ăn á?”

“Cô ta chiếm vị trí ăn sáng yêu thích của em rồi.” Anh Lạc vừa nói, vừa dùng sức cắn một miếng bánh bao.

“A..... Thật không?” Nhìn về phía trước, xuyên qua cửa thấy La Nhã Văn vừa vặn đang uống nước cùng Bạch Giới Hằng, “Tôi thấy là chiếm mất thiếu gia thì đúng hơn!”

“Cô ta sẽ ở đây mấy ngày? Ngày hôm nay, còn kéo Giới Hằng giúp cô ta bê dụng cụ vẽ tranh rồi rót nước!” cô lại nhét một cái bánh bao vào miệng.

“Uống sữa đi, coi chừng nghẹn.” Bành Duệ Ân dù khúc mắc giữa họ, nhưng không khí buồn bức trong phòng làm cô không chịu nổi, “Tôi muốn ra ngoài, tự em pha đi.”

Anh Lạc vội vàng uống một hớp sữa lớn, “Chị muốn đi đâu? Mấy giờ về?”

“Đừng ra về ước gì tôi không cần về như thế, nếu em động vào đồ ở nhà này, phải đảm bảo trước khi tôi trở về phải để vật vào chỗ cũ!” Cô tỏ ra nghiêm túc, “Trước bây giờ tôi sẽ về nhà.”

“Xi, tưởng chị không muốn về nhà nữa?” Dù đi đâu, Tiểu Ân nhất định đều phải về nhà trước bây giờ, thật mất mặt!

Bành Duệ Ân ngăn ra, không giống như mĩa mai bình thường, nhưng lại cười khổ, “Đây chính nhà của tôi.... Tôi không có chỗ khác để đi.”

“A?” Anh Lạc kinh ngạc nhìn cô. Làm sao bây giờ? Cô như nói sai gì đó.

“Em không biết sao? Đời này tôi cũng chỉ có thể ở lại đây, mỗi đêm đều phải về trước bây giờ.” Bành Duệ Ân trầm thờ dài, “Cô bé lọ lem cũng tốt hơn tôi.” Tốt xấu gì người ta cũng về lúc mười hai giờ.

Cô đang muốn hỏi vì sao, chỉ thấy Tiểu Ân đã cầm túi da, đi ra ngoài.

“Thiếu gia, cậu nóng không? Đi vào nhà nghỉ ngơi đi, cậu ở đó cũng có giúp được gì.” Bành Duệ Ân vừa ra khỏi cửa liền hét to, còn cầm một chiếc bàn đi qua bên cạnh La Nhã Văn, “La tiểu thư, bên này có bàn, cô có thể đặt dụng cụ vẽ tranh và nước lên đây, như vậy thuận tay hơn!”

A ha! Anh Lạc lén nhìn. Thế thì La Nhã Văn không thể viện cớ để Bạch Giới Hằng bê dụng cụ vẽ được nữa rồi! Tiểu Ân Ân làm tốt lắm! Cô biết các cô đã là đồng minh!

Sắc mặt La Nhã Văn lúc xanh lúc trắng, giống như đang trách Bành Duệ Ân làm hỏng chuyện tốt của cô, Bạch Giới Hằng thì cảm ơn trời đất tiêu sái tiến vào, mồ hôi đầy người, anh vừa thấy Anh Lạc, chợt lộ ra nụ cười thoải mái.

“Vui về nhỉ, mặt trời giữa trưa đi ra sân phơi nắng!” Cô ở trên hai ba bậc, liền ghé vào tay vịn gỗ, đứng cao hơn Bạch Giới Hằng một chút.

“Anh vốn cũng tính vào đây chứ, hai ngày bị hành hạ, ngay cả phác thảo cô ấy cũng chưa làm xong.” Anh lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, nói về đề tài vô vị.

“Nếu cô ấy vẽ không tốt, phải đợi bao lâu đây?” Anh Lạc bĩu môi. La Nhã Văn ở thêm một ngày, cô lại không thể tự tại được!

“Em ghen nhiều quá.” Bạch Giới Hằng lặng lẽ tiến lên từng bước, ghé đầu qua lan can.

“Ghen?” Cô lén hạ giọng, “Dù sao em cũng ghét việc cô ta vòng vòng bên cạnh anh, độ nhẫn nại của em có hạn thôi nhé!”

“À?” Anh bỗng nhiên vuốt mặt cô, “Em có vẻ căn bản không có tính nhẫn nại nhỉ?”

Anh Lạc có điểm giạt mình với việc bị vuốt má, sinh khí vội chạy vào, chuyên tâm cảm nhận làm cô xấu hổ thẹn thùng.

Là ảo giác của cô sao? Sao lại cảm thấy Giới Hằng từ sau đêm đó, hai ngày nay số lần chạm vào cô càng nhiều hơn.

“Nói thật, anh muốn để Nhã Văn ở đây thêm vài ngày.....” Anh dùng ngữ điệu nghiêm túc nói, “Thật ra là cô ấy rất thích anh, cha cô ấy cũng có ý hỏi hai người có muốn qua lại không.....”

“Qua lại?!” Anh Lạc hít một hơi, tròn to mắt, “Anh và cô ta?!”

“Là anh nói.....”

“Em cảm!” Cô hồn hèn gạt tay anh, “Em không thích anh—”

Cô giận đến không chú ý đến Bạch Giới Hằng đang mỉm cười, cũng không lưu ý đến anh lại tiến lên, lúc này đã ôm lấy phía sau cô, trực tiếp đưa môi cô đến trước mặt mình.

Anh thích dáng vẻ cô ghen vì anh, xinh đẹp mê người, làm cho anh muốn cắn một miếng.

Một giây trước Anh Lạc còn đang âm ỉ, giây tiếp theo môi liền dán vào mềm mại, khiến cô trở tay không kịp, đầu óc cũng căn bản không thể phản ứng. Cô chỉ biết lúc này đây Giới Hằng làm thời gian dừng lại, lâu hơn lúc trước, hơn nữa..... Cũng càng nhiệt tình hơn.

Bắt đầu mềm nhẹ mút môi cô. Cô khẽ run, nhưng cô biết mình cũng khát vọng tình cảm như vậy, cô khẽ kiễng chân, muốn thân thiết hơn với Bạch Giới Hằng, để hôn sâu hơn.

Đầu lưỡi linh hoạt chui vào miệng anh đào nhỏ, cô rõ ràng hít vào, tiếp theo lại nhiệt tình dây dưa, tay vịn lan can không biết đã để sau gáy anh tự lúc nào, nụ hôn dần được phóng thích, nhiệt tình thiêu đốt lẫn nhau.

Anh Lạc không hề e thẹn, nhiệt tình đáp lại, cô từng biến thành người yêu của rất nhiều người, từng lấy thân phận đó sống cùng họ, nhưng chưa một lần nào, cô có cảm giác mãnh liệt đến choáng váng này, như là phát ra từ tình yêu chân thành với người đàn ông này.

Cô luôn chỉ lo hấp thu sinh khí, đối với những thứ khác chẳng quan tâm, nhiệt tình, lưu luyến, chấp nhất gì đó, cũng không ảnh hưởng đến cô.

Bởi vì cô là Gương yêu, cô là yêu quái không có khả năng động tâm—theo lý thuyết không có khả năng á!

Nhưng bây giờ cô lại có ý cảm thụ nụ hôn dài lưu luyến này, cô dùng thân thể và giác quan không thể hình dung cảm giác thỏa mãn kia, cô thích Giới Hằng như thế, thích đến mức như mất đi ý thức.

Giờ khắc này, cô thầm nghĩ có được anh, muốn nụ hôn của anh, trái tim của anh, ngay cả ánh mắt của anh cũng chỉ có thể đặt trên người cô!

Leng keng! Tiếng đồ rơi xuống trước cửa hành lang, La Nhã Văn đi vào lập tức nhìn thấy hai người đang hôn nhau trên cầu thang, sợ tới mức dụng cụ vẽ tranh trên tay, đều rơi xuống đất, cô quả thật không thể nào tin được dù đã tận mắt nhìn.

Bạch Giới Hằng và người thể thân của Liên Hạo Lâm kia?!

Tiếng vang này phá vỡ nụ hôn của đôi nam nữ, Anh Lạc giật hồn nhìn bên trái, quả nhiên là La Nhã Văn đang ghen hòng trấn trời đứng đó.

“Hai người.....” Cô xấu hổ tròn mắt nhìn bọn họ, “Giới Hằng, không phải anh nói bây giờ anh không có người phụ nữ nào sao?”

Ừ? Anh Lạc lại chu miệng lên.

Hai mắt Bạch Giới Hằng vẫn dừng ở cánh môi ướt át ngọt ngào của cô không rời. Đúng là làm mất vui!

Anh quay đầu, giống như dáng vẻ của quý công tử thường ngày, khoe miệng lại có chút khinh thường, “Bây giờ thì có.”

“Thật quá đáng! Anh rõ ràng biết là em thích anh..... Hơn nữa, vì anh không chiếm được Liên Hạo Lâm, còn tìm một người có dáng vẻ giống để thay thế.....” Về mặt La Nhã Văn cau lại, nửa ngày không thể nghĩ ra từ thích hợp, “Thật ghê tởm!”

“Chú ý từ ngữ của cô, La Nhã Văn tiểu thư!” tức giận của Bạch Giới Hằng bị khơi mào. Anh bắt đầu ghét người khác nói Anh Lạc là thể thân! Hơn nữa từ thật ghê tởm là ý gì? Là nói anh? Nói Anh Lạc? Hay là nói tình cảm nảy sinh ra giữa hai người họ.

Bàn tay nhỏ bé bỗng khoát lên vai anh, Anh Lạc tròn tròn mắt hạnh nháy mắt với anh, nhẹ nhàng lắc đầu, lại đẩy anh về sau, bản thân đi xuống cầu thang, đến chỗ La Nhã Văn.

Ghê tởm? Người phụ nữ này có biết mình đang nói gì hay không?

Trải qua năm tháng dài đến không đếm nổi, cô thật vất vả mới có cảm giác trở thành con người, thật vất vả mới được yêu, bây giờ người phụ nữ không thuận mắt này dám nói cô ghê tởm..... Cô ta chắc là chưa biết ghê tởm thực sự là gì rồi?

“Anh Lạc!” Bạch Giới Hằng thấp giọng gọi, không phải vì ngăn cản cô, mà là nhắc nhở cô phải giữ về lịch sự.

“Cô định làm gì..... Muốn đánh nhau à?” La Nhã Văn nói không đầy đủ, giọng khẽ run, liếc mình lui về phía sau, lại vẫn uy hiếp.

Anh Lạc cuối cùng cũng đi đến trước mặt cô, cười lên.

Nụ cười yêu mị kia, làm cho La Nhã Văn lạnh cả người, cô có loại dự cảm bất an, cảm thấy vẻ mặt vừa rồi của Anh Lạc, như không phải Anh Lạc, cũng không phải Liên Hạo Lâm—

Nháy mắt, Anh Lạc lại bỗng nắm hai tay cô. “Đúng là có lỗi, tôi thích Giới Hằng.” Cô đưa lưng về phía Bạch Giới Hằng, thầm nói.

Cô đối bụng.

Bởi vì cô yêu Giới Hằng, cho nên cô không muốn lại làm hại anh, thà rằng mình bị đối, mạo hiểm mất đi hình người, cũng không muốn hấp thụ một phần tình lực của anh.

Đây là yêu, cô vừa mới hiểu được qua nụ hôn kia, đây là tình yêu cuồng loạn của những người mà cô đã nhìn trộm nhiều năm từ trong gương đó.

Sinh khí nhanh chóng tiến vào thân thể Anh Lạc, cô căn bản không để ý đến sắc mặt La Nhã Văn có tái đi hay không, cũng không để ý con mồi bắt đầu văng đầu hoa mắt, tứ chi rét run, cô chỉ biết là mình sẽ đứng chùng mực, sẽ làm con mồi giữ lại mạng mà chạy về nhà.

Chân La Nhã Văn nhũn ra mà quỳ xuống đất, cô ăn cũng no được bảy tám phần, buông hai tay ra, lui về sau hai bước.

“Sáng nay Tiểu Ân vừa mới lau hành lang, mực của cô làm bẩn nhà, cô ấy sẽ tức giận.” Anh Lạc đi đến kệ cạnh ghế sofa, lấy ra hai khăn lau, “Nhớ phải lau sạch rồi mới về nhà.”

La Nhã Văn căn bản nói không ra lời, toàn thân cô run rẩy, tay chân không khỏi vô lực, hơn nữa toàn thân mềm ra như không đỡ nổi thân người.

Đây là gì?

Vì sao Anh Lạc kia chỉ cầm tay cô, cô lại như vậy?

Bạch Giới Hằng cũng không nhìn rõ. Anh chỉ nhìn thấy Anh Lạc vô cùng lịch sự nói chuyện với La Nhã Văn, không vài giây sau, La Nhã Văn lại xụi lơ?

Anh Lạc lúc này quay người lại, thần thanh khí爽 mặt mày hớn hớn đi thẳng đến chỗ anh, sắc mặt hồng nhuận, hơi thẹn thùng, nhưng lại to gan lao vào lòng anh, hai tay ôm chặt lấy anh. “Em thích anh!” Cô nói trực tiếp lại thẳng thắn.

Anh không nhận được nở nụ cười yêu thương, “Anh cũng vậy.” Anh hôn lên tóc cô, không có lời nói dối, trái tim anh đập nhanh hơn là vì Anh Lạc.

Đây khác hoàn toàn với Hạo Lâm, ánh mắt của anh chỉ đuổi theo Hạo Lâm, nhưng trái tim sẽ không đập như thế vì cô ấy, anh sẽ vì cô mà cười, nhưng lại không có cảm giác này, vô cùng vui sướng.

Tình cảm đơn phương không được đáp lại, thì không thể gọi là hạnh phúc.

“Giới Hằng.” Anh Lạc bỗng kiễ mũi chân, dán lên má anh mở miệng, “Em muốn anh.”

Bạch Giới Hằng kinh ngạc mở lớn hai mắt, từ từ cúi đầu nhìn cô, đáy mắt là dục vọng cuộn cuộn, gương mặt luôn ấm áp lúc này lại căng ra.

Có phải cô nói sai không? Thời cơ không đúng? Quá sớm để vào giai đoạn này? Đúng vậy, cô cũng vừa mới phát hiện mình thích Giới Hằng mà thôi, có thể anh.....

“A!” Anh Lạc còn chưa kịp nói xong, anh đã nhanh chóng ôm lấy cô.

Cô sợ tới mức vội ôm lấy cổ anh để không rơi xuống, mà Bạch Giới Hằng ôm rồi nở nụ cười xấu xa, ôm cô đi lên cầu thang.

“A? Cái đó.....” Cô có điểm bối rối, sao lại cảm thấy.....

Bạch Giới Hằng chỉ lo cười với cô, đi từng bước một lên thang gỗ, nhưng đi được một nửa lại vô cùng lịch sự không quên quay đầu nhìn La Nhã Văn đang run rẩy ngồi dưới đất.

“La tiểu thư, tôi còn ‘có việc’, thật có lỗi, không thể đi cùng cô.” Giọng anh mang theo ý cười, “Trong tủ lạnh còn có đồ ăn, đối thì tự lấy nhé.”

La Nhã Văn nói không nên lời, cô nhìn bóng dáng Bạch Giới Hằng, trong lòng cho dù có trăm ngàn oán khí, cũng không đánh nổi sợ hãi từ đáy lòng.

Vì sao cả đứng cô cũng không làm nổi!

Người trên cầu thang đã không thấy đâu nữa, tiếng bước chân đã đến lầu hai, nhưng cũng không đi về phòng Anh Lạc, mà đi đến phòng phía tây của Bạch Giới Hằng.

“Khoan..... Cái kia..... em thấy có hơi nhanh.....” Anh Lạc đỏ hết cả mặt lên. Không thể nào? Cô giống như không có ý kia. “Không phải anh có việc cần làm à?”

“Đang chuẩn bị bắt đầu làm việc.” Anh cười đến tà ác.

Cô không nhận được hoài nghi, đây là Bạch Giới Hằng cô quen sao?

“Thật kỳ lạ! Bình thường anh cũng đối với người khác như thế sao?”

Bạch Giới Hằng không trả lời, anh đã đi vào trong phòng, chân sau nhấc lên, liền đóng cửa phòng lại.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, trái tim cô lại đập vô cùng lớn! Cô ôm lấy cổ anh nhìn phía sau! Đóng cửa..... Ai da!

“Bình thường anh đều lạnh lùng với người khác, không phải em cũng biết sao?” Vừa nói, Bạch Giới Hằng trực tiếp đi đến giường, đặt cô xuống giường.

Anh Lạc nằm lên giường mềm mại thì càng khấn trương, cô vội vã muốn ngồi dậy, nhưng anh lại càng nhẹ đè lên.

A..... Thật khó tưởng tượng, cô lại khấn trương vì chuyện này?

Cho dù mỗi lần đều biến thành một thân thể khác, nhưng lại không mất đi trí nhớ, làm người yêu của người khác nhiều lần như thế, tim cô cũng chưa từng đập nhanh như vậy!

Đây là bởi vì..... thích thật sự?

“Bây giờ anh chẳng lạnh chút nào...” Đối mặt với Bạch Giới Hằng gần dán lên mặt cô, Anh Lạc lại không biết làm thế nào.

“Bởi vì em là đặc biệt!” Cả người anh đều đè lên thân thể cô, bàn tay to phủ lên tóc mai của cô, ngón tay vuốt ve khuôn mặt tròn mềm của cô, “Nụ cười của anh chỉ vì em, sự xấu xa của anh cũng chỉ với em.”

“A.....” Cô nhú mày. Trước là một câu nói, nhưng mặt sau.....

Cô chưa kịp nói gì, bởi vì đã bị nụ hôn nhiệt tình đánh lại.

Không chỉ có câu nói kia của Anh Lạc làm gọi lên dục vọng của anh, trên thực tế, anh có lẽ khát vọng có được cô hơn ai hết.

Hai tay Bạch Giới Hằng nhanh nhẹn cởi quần bò của cô, Anh Lạc đã thuận tay cởi áo của anh, triền miên hôn nồng nhiệt không ngừng, nụ hôn của anh di chuyển từ môi xuống cổ, sau khi cởi áo của cô, nhìn thấy thân thể tuyết trắng xinh đẹp làm người ta phải nín thở.

Anh ngừng hôn, nhìn không rời mắt thân hình trắng nõn của cô, cho đến khi thấy mặt cô đỏ ửng, muốn lấy chăn che lại.

“Làm gì?” Anh cầm tay cô, “Cho tới bây giờ anh không ngờ, người đáng để anh chờ lại xuất hiện.”

Anh Lạc nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc. Những lời này, thật ra là cô nên nói mới đúng.

Áo quần lẩn lộn, bọn họ chỉ nghe thấy lời yêu thương ní non và tiếng thở dốc, xa xa như có tiếng động cơ, chỉ có Anh Lạc nghe thấy. La Nhã Văn không đủ sức rời đi là không sáng suốt, nhờ lái xe xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

Yêu mà ở Hắc Sơn cũng đều đói khát, cô gái hoạt sắc sinh hương là thượng phẩm, ngoài mùi nước hoa gay mũi, những thứ khác đều là đồ ăn của chúng.

Cô rời đi từ đây, nhờ xảy ra chuyện thì sao? Có ảnh hưởng đến Giới Hằng không?

Anh Lạc rất muốn chuyên tâm tự hỏi, nhưng Bạch Giới Hằng làm cho cô không thể duy trì lý trí, mặt cô nhẹ giãn ra, chiếc lưới giáo hoạt lại xâm nhập vào miệng, nhìn anh như vô hại, nhưng kỹ thuật hôn lại làm cho cô say mê.

Trong đầu cô chỉ chứa được Giới Hằng, những thứ khác đều không tiến vào được, Gương yêu, quý quái, nguy cơ hoặc là thân thể của cô, đều không trong phạm vi lo lắng.

Cô muốn Giới Hằng, như anh muốn cô.

“A.....”

Nháy mắt hai cơ thể kết hợp, cô cảm thấy như có thứ gì phóng ra.

Không chỉ là nhiệt tình của cô, tình yêu cuộn cuộn không ngừng, còn có một thứ gì đó bị giấu trong gương mờ ra... Cô biết, bởi vì đó là bản thể của cô, khi cô thừa nhận tình yêu liền cảm nhận được.

“Anh Lạc.....” Ôm người cô, Bạch Giới Hằng thì thầm nói bên tai cô, “Đừng bỏ anh.”

Hai mắt sương mù của cô nhìn không rõ trần nhà, lại từ từ nhìn anh. Đây là vấn đề khó khăn nhất, cô thậm chí không kịp suy nghĩ, làm thế nào có thể trả lời anh đây?

Cô chỉ hôn anh, cảm nhận tình cảm của anh, sau đó giao trái tim và linh hồn cho anh.

Cô, muốn mãi mãi không rời anh..... Nhưng muốn thì sao?

Cao trào bị cuốn đi, Anh Lạc bị tình yêu vây quanh, cho dù đi về phía chân trời, cho dù cuối cùng sẽ ngã xuống đất, cô biết mình sẽ rơi vào vòng tay đó.

Sát! Hình ảnh tan vỡ lại hiện ra trong đầu cô như một thước phim.

“Em đừng miễn cưỡng! Anh và cô ấy không giống như em tưởng đâu!”

“Gạt người! Em đã nghĩ anh yêu em..... Anh không thể.....”

“Câm miệng! Tôi chịu đủ rồi! Tôi sẽ đi cùng cô ấy!”

“Em không cho phép! Chết cũng không cho phép!”

“Anh Lạc—”

Hù dọa!

Anh Lạc mở mắt ra, cô mở to hai mắt nhìn ánh hoàng kim bên trong, ánh chiều tà tràn vào cửa sổ, rơi lên căn phòng.

Cô đối diện cửa, lưng dán vào người Bạch Giới Hằng, cánh tay anh ôm chặt cô, thở đều đều nhẹ nhàng.

Có gì đó tồn tại trong gương từ rất lâu mà cô không biết, nhưng gần đây bị mờ ra, cô như nghe thấy có người gọi tên cô, tên kia là cô nói ra theo bản năng.

Anh Lạc, đúng là tên của cô sao? Gương yêu vì sao lại có tên? Vì sao trong hình ảnh nát tan đó, lại có khúc mắc yêu hận đáng sợ?

Tình yêu mãnh liệt và hận ý, cô có thể cảm nhận được tình cảm dao động đáng sợ kia, không nhìn rõ bóng người, bối cảnh lại giống tám phần gian phòng này, như là ở dưới cầu thang.

Cô bất an kéo cánh tay trên người, hi vọng Bạch Giới Hằng có thể ôm cô chặt hơn.

Hạnh phúc như là mộng, cô thật hi vọng mãi mãi đừng tỉnh, đừng đối mặt với sự thật đó.

“Ừm.....” Tay bị kéo làm Bạch Giới Hằng tỉnh, anh lười biếng ngửi mùi tóc, ôm chặt lấy cô.

Trái tim Anh Lạc như được lấp đầy, từ từ xoay người, đối mặt với khuôn mặt tuần tú kia, lại hôn triền miên.

“Em ngủ dậy thật đẹp!” Anh nói tự đáy lòng, bởi vì Anh Lạc đang ngấm mình tắm trong ánh trời chiều.

“Những lời này hôm nay anh đã nói vài lần rồi.” Cô mỉm cười thỏa mãn, “Giống như kẹo đường.”

“Không có cách, ngoài những lời này ra, anh không tìm thấy từ khác để hình dung về em.....” Anh nhú mày, “Hành động thì anh có rất nhiều cách.....”

“Sắc quý!” Anh Lạc đẩy anh, không nhìn được đỏ mặt, “Cửa có khóa không, lỡ mà Tiểu Ân đi lên thì làm sao?”

“Cô ấy chưa về.” Duệ Ân ra ngoài một chuyến, bình thường đều về ở khách cuối cùng.

Còn chưa về..... Hi, như vậy có thể yên tâm một chút ha?

Cô vươn tay sáng bóng, Bạch Giới Hằng cũng vươn tay ra, hai tay mười ngón giao nhau, tất cả đều không nói lời nào.

“Chúng ta còn có rất nhiều chuyện chưa biết về nhau... phát triển như thế có quá nhanh không?” Cô dựa vào ngực anh, nhìn hai tay họ đan thật chặt.

“Anh gọi là Bạch Giới Hằng, năm nay hai mươi bảy tuổi, là ông chủ công ty thiết kế, bình thường lạnh lùng nghiêm khắc với người ngoài, đối với phụ nữ lại càng không ân cần.....” Anh trêu đùa tự giới thiệu, lại bỗng ngừng lại một chút.

Vài giây này như dài đến hàng giờ, ngay cả Anh Lạc cũng có chút bất an, cô ngẩng đầu nhìn anh, đáng vẻ anh lại có chút đắm chìm.

“Giới Hằng?” Cô xoay người gọi.

Vài giây sau Bạch Giới Hằng mới đưa mắt nhìn cô, gạt một lọn tóc xoắn của cô ra, lộ ra nụ cười phức tạp, giây tiếp theo, mở miệng nhắc đến cái tên làm cô cảm thấy chói tai.

“Từ nhỏ chỉ thích một người con gái tên là Liên Hạo Lâm, biết rõ cô ấy không nhìn mình, chỉ lợi dụng sự ái mộ của anh với cô ấy, nhưng vẫn ngốc đến cam tâm tình nguyện..... Ngốc đến mức sau khi cô ấy đã mất, lại vẫn nghĩ về cô ấy.” Anh dừng một chút, còn nói: “Sau đó, trời cao lại thiên vị anh như thế, cho anh một hi vọng khác.”

Tay nâng lên mặt Anh Lạc, anh lại hôn lại hôn.

“Trời cao đưa em đến cho anh, để anh thoát ra khỏi đau khổ, để anh cảm nhận từng sự khác biệt của em và Hạo Lâm mà yêu em.” Bạch Giới Hằng vừa

nói, lại hôn lên mắt cô: “Giống dung mạo là khảo nghiệm cho anh, kết quả anh lại yêu người phụ nữ có dung nhan giống đó lần nữa, nhưng lúc này còn là yêu tính cách bên trong.”

Cười vì anh, khóc vì anh, không lùi bước vì anh.

Có thể nói anh có chủ nghĩa sô vanh, có một người làm nhiều chuyện vì mình như thế, vui mừng giận hờn vì mình, đây chẳng phải là căn cứ cho tình yêu sao?

Anh, cũng nguyện ý làm việc này vì Anh Lạc, vì cô làm bất kỳ chuyện gì!

Anh Lạc mỉm cười. Đây là lời tỏ tình thành thật nhất, bình thản nhất, nhưng cũng làm lòng cô rung động thật sâu.

Bởi vì Bạch Giới Hằng thấy Anh Lạc, yêu Anh Lạc, đối tượng tỏ tình cũng là Anh Lạc.

Cô cúi đầu, ôm lấy cổ anh. Di chuyển trên người anh, hôn nóng bỏng trên miên, đây là ngôn ngữ không cần đáp lại, cô thích dùng hành động để chứng minh.

“Tiểu Ân không thể về nhanh như thế đúng không?” Cô cười khẽ hỏi.

“Ân? Không đâu.....” Bạch Giới Hằng thả lỏng thân mình, “Tùy em muốn thế nào, anh là vị vua nhân từ!”

“Tùy em hả?” Hi hi.

“Tùy!” Vẻ mặt anh như công lý hào hùng.

Anh Lạc được thỏa mãn và hạnh phúc rót ngập trái tim, cô nhìn hai mắt của chàng trai tuấn mỹ, thật ra trong lòng cô cũng chỉ có một nguyện vọng.

“Em muốn mãi mãi ở cạnh anh.” Giọng cô như muối, nói theo cảm tính.

“Ừ?” Bạch Giới Hằng không nghe rõ ràng, trợn mắt hồ nghi.

Lắc lắc đầu, Anh Lạc lại ngậm đôi môi muốn đặt câu hỏi của anh.

Anh không cần nghe rõ, bởi vì nguyện vọng đó không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Guong Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

La Nhã Văn quả nhiên mất tích!

Vì Bạch Giới Hằng chỉ cần về Hắc Sơn là mất liên lạc, cho nên thư ký Hứa đánh fax mấy chục tờ giấy mới tìm được anh, đương nhiên vì anh và Anh Lạc ở cùng một chỗ mấy ngày đầu anh em em, không có thời gian đến phòng sách nhận fax, là Bành Duệ Ân nghe thấy tiếng điện thoại, mới đến phòng sách trên tầng, thấy rơi ra rất nhiều bản fax.

Sau bốn ngày xảy ra chuyện, Bạch Giới Hằng mới có mặt, Anh Lạc nói muốn đi cùng. Cô biết vấn đề xảy ra ở đâu, cũng biết người nhà La Nhã Văn có thể sẽ áp bức Giới Hằng..... Đương nhiên, ở bốn ngày cùng Giới Hằng, thể lực của cô đã giảm xuống, nếu có thể tiếp xúc với nhiều người, cô có thể nhân cơ hội đó mà ăn no nê.

Trước kia đều thừa dịp trên miên trên giường mà ăn “com”, bây giờ không thể được, cô không muốn làm hại đến một sợi lông tơ của Giới Hằng.

Mới bốn ngày bọn họ đã hạnh phúc đến sắp hòa tan, Giới Hằng thậm chí nói muốn đưa cô ra nước ngoài, hơn nữa cô biết tiếng Anh, khiến anh yên tâm rất nhiều.

Cho đến khi Tiểu Ân kêu la bên ngoài, mới biết chuyện La Nhã Văn mất tích.

Bọn họ vội lái xa ra khỏi Hắc Sơn, dưới lầu công ty tất cả đều là xe cảnh sát, Bạch Giới Hằng vừa thấy xe cảnh sát liền nhú chặt mày, gương mặt lạnh băng, vẻ mặt chán ghét xe cảnh sát sẽ làm ảnh hưởng đến danh dự của công ty.

Ra khỏi thang máy, nữ nhân viên đứng quầy liên khẩn trương xông lên nói, lão La và cảnh sát đều ở bên trong, nhân viên cũng có người bị gọi ra nói chuyện, mọi người đều nói tình hình thực tế, lần cuối cùng thấy La Nhã Văn là ở đây, hơn nữa cô còn đi theo chủ tịch.

Chuyện này lại cuốn ra chuyện James mất tích, sau khi rời công ty, anh liền mất bóng dáng, cảnh sát điều tra từ camera dọc đường, cuối cùng là xe anh đến hướng Hắc Sơn rồi mất bóng dáng.

Nhắc tới Hắc Sơn, cảnh sát âm thầm trao đổi thần sắc. Đó là vùng núi quý dị thần bí, tọa lạc ngoài nội thành, cũng không phải một ngọn núi, mà là một khu vực trong núi.

Giới hạn thế nào không ai biết, chỉ biết ở đó quanh năm có sương mù, chỉ cần đi vào sẽ lập tức quay đầu, trừ phi thật sự muốn vào Hắc Sơn. Không thì cũng vào dễ ra khó.

Vụ án người đến Hắc Sơn rồi mất tích nhiều không kể hết, quả thật là một rừng cây, cảnh ra đến điều tra cũng phải cẩn thận, nhiều máy ghi hình cũng không quay được, mãi mãi chỉ có sương mù dày đặc bao phủ.

Cũng bởi vậy, đối với sự mất tích của James, cảnh sát cho rằng lành ít dữ nhiều, chỉ sợ tám chín phần là không thể giải quyết.

Chuyện này mới qua chưa được vài ngày, bây giờ lại có vụ này, mất tích ở Hắc Sơn là thiên kim đời thứ ba của chính thương.

“Bạch Giới Hằng!” Vừa vào công ty, lão La liền hồn hển chạy đến, “Cậu nói đi, Nhã Văn đã xảy ra chuyện gì?!”

Đối mặt với trận chiến ồn ào, anh vững như Thái Sơn. “Lão La, xin hãy tin tôi cũng nóng ruột như ông, nhưng thật là tôi không biết Nhã Văn đã đi đâu.”

“Nói hươu nói vượn! Rõ ràng nó đi cùng cậu!” Tự mình giao phó, sao ông có thể quên! “Tôi còn dặn cậu phải chăm sóc nó thật tốt, nhưng cậu lại...”

“Đã mấy tuổi rồi mà còn cần chăm sóc? Cô ấy có chân có xe, muốn đi thì đi, chúng tôi có thể giữ được sao?” Anh Lạc phía sau Bạch Giới Hằng bỗng dựng lên tiếng. “Ngăn cô ấy à? Hay là trời cô ấy lại?”

Bạch Giới Hằng ai một tiếng dưới đáy lòng, vội vàng xoay người lại muốn ngăn cô đừng tranh cãi, nhưng không còn kịp rồi.

Mắt Lão La lộ ra hung quang nhìn phía sau anh, lại đông lại—Liên Hạo Lâm?

“Em ra ngoài chờ anh.” Anh thấp giọng.

“Em không đi.” Anh Lạc ôm chặt tay anh. Thời khắc chiến tranh này, làm sao cô có thể bỏ lại mình anh.

“Đây là..... Không thể là tiểu thư Liên gia!” Lão La thu lại khí thế vài phần, khẽ kinh ngạc.

“Tôi là Anh Lạc, đáng vẻ giống hệt Liên Hạo Lâm, không có quan hệ huyết thống cũng không phải thể thân của cô ấy.” Cô tự giới thiệu khá đầy đủ, “Bây giờ là người phụ nữ của Giới Hằng.”

Câu cuối cùng kia xem như lời tuyên ngôn, nhóm nhân viên văn phòng hung hăng thờ hốc vì kinh ngạc tạo thành một tiếng kêu khổng lồ, mọi người người xem ta ta xem người. Quả nhiên “ở chung” lúc trước là thật! Chủ tịch đúng là ở chung một chỗ với Liên Hạo Lâm thứ hai kia!

“Cậu thật..... Bạch Giới Hằng! Cậu có người phụ nữ khác còn mời Nhã Văn đến nhà cậu!” Lão La không nén nổi tức giận.

“Lão La, đây là hiểu lầm rồi? Không phải tôi mời Nhã Văn đến, là tự cô ấy muốn tới, hơn nữa chính ông ép tôi phải tiếp cô ấy.” Anh cười lạnh một tiếng, ai cũng nghe rõ ràng, “Tôi nghĩ cô ấy chỉ đến để vẽ tranh, nhà của tôi là người mẫu, tôi và bạn gái tôi không hề liên quan đến việc kia.”

“Cậu—” Lão La như tăng huyết áp.

Anh Lạc đánh giá ông. Tinh lực tràn đầy, ăn một chút, đỡ phải để ông ta kiêu ngạo như thế.

Nghĩ rồi cô lập tức hành động, chủ động tiến đỡ Lão La. “Lão La, chúng ta làm người cần phải quan tâm đến bản thân, trước dù tôi có quan hệ với Giới Hằng, La tiểu thư đúng là tự rời đi, một tiếng cũng không nói đã lái xe đi, khi tôi và Giới Hằng phát hiện ra còn sợ đến nhảy dựng lên!”

Đây là sự thật, là Bạch Giới Hằng bị dọa đến nhảy dựng. Chiều hôm đó bọn họ triền miên xong, xuống tầng muốn ăn bánh ngọt chờ Bánh Duệ Ân trở về, lại phát hiện sân trước lộn xộn, không thấy xe của La Nhã Văn, còn phải lau khô hành lang, miễn cho việc Tiêu Ân về lại la bọn họ.

Bạch Giới Hằng gửi tin nhắn cho La Nhã Văn, nói xin lỗi với cô vì tất cả, nếu có chút tiếp đãi không chu toàn, xin thứ lỗi.

Anh Lạc đương nhiên biết cô rời đi, ngay cả tiếng cười kỳ quái đuổi theo cũng thu cả vào tai.

Lão La không cự tuyệt việc cô đỡ, anh có vẻ vô cùng kinh ngạc. Ông quen Liên Hạo Lâm, đối mặt với khuôn mặt giống như chết sống lại này, vẫn có chút khiếp sợ.

Cô đang hấp thu tinh khí, dù sao đều là người, nam nữ già trẻ không khác gì, cô chỉ muốn cho vị Lão La này im lặng mà thôi.

“Minh Nhã Văn tự đi khỏi nhà hai người..... không nói gì cả?” Rất nhanh ông đã cảm thấy thân thể không khỏe, để Anh Lạc dìu ngồi xuống.

“Không nói bất kỳ chuyện gì.” Bạch Giới Hằng ăn ngay nói thật. “Nhưng..... có thể là bị tức giận nên mới rời đi.”

Anh Lạc buông tay Lão La ra, đứng dậy, cảnh sát lập tức chú ý đến lời nói của Bạch Giới Hằng, tiến lên hỏi anh cái gọi là bị tức giận là ý gì.

Sau đó, anh mời mọi người vào phòng họp, không quấy rầy nhân viên làm việc.

Mọi người cùng di chuyển, nhân viên đưa côca lần trước lại lên đưa cho Anh Lạc một lon côca, cô cao hứng quyết định không hấp thu sinh khí của anh.

“Anh Lạc, La đại tiểu thư kia đúng là tự đi à?” thư ký Hứa kéo cô qua, thật muốn biết bí mật.

“Đúng mà! Chẳng lẽ tôi và Giới Hằng lại giết rồi chôn cô ta sao?” Anh Lạc mỉm cười, tự động cầm lấy đồ ăn đưa đến. “Cô ấy thấy tôi và Giới Hằng hôn nhau, liền điên lên nói vậy, chúng tôi không để ý đến cô ta đi lên tầng, không sau bao lâu cô ấy liền đi.”

Mượn tay thư ký Hứa, cô thuận lợi hút ít sinh khí của người thứ hai, vì người này trẻ tuổi, cô ăn có vẻ hơi quá, mãi cho đến khi thư ký Hứa choáng đầu, cô mới ngừng lại.

Chờ khi cô đi vào phòng họp, Bạch Giới Hằng cũng nói về việc La Nhã Văn thẹn quá hóa giận kia.

“Nhã Văn vô cùng tức giận, thậm chí còn nói lời làm tổn thương Anh Lạc, nhưng chúng tôi vẫn nhịn.” Anh nhìn Anh Lạc đứng ở cửa, ánh mắt ngập tràn nhu tình, “Biết mọi người coi cô ấy là người thay thế cho Hạo Lâm, nhưng Anh Lạc không để ý, tôi cũng không nói gì.” Anh nhẹ nhàng nghiêng đầu, tỏ vẻ bên cạnh anh để chỗ trống cho cô.

“Tôi để ý cũng vô dụng, ngày thường tôi chỉ thế này.” Anh Lạc nói đến thản nhiên, “Tôi nghĩ La tiểu thư có thể thích Giới Hằng, mới tức giận như vậy?”

Mặt Lão La lúc xanh lúc trắng. Toàn thế giới đều biết Nhã Văn thích Bạch Giới Hằng, cũng như mọi người biết Bạch Giới Hằng yêu Liên Hạo Lâm! Ông cũng hiểu, cho nên liền đưa ra yêu cầu qua lại, khi đó Bạch Giới Hằng cũng không từ chối họ!

Kết quả, bây giờ tự dung đưa ra một người bạn gái, còn có gương mặt như người chết?

“Cho nên, La Nhã Văn đi khi nào, hai người cũng không rõ à?” Cảnh sát ghi chép điều tra.

“Không biết, tôi và Anh Lạc ở tầng trên, cô ấy ở tầng dưới.” Khi Bạch Giới Hằng nói những lời này, không nhận được liếc Anh Lạc một cái. Bọn họ ngày đó “rất bận”!

Điều này làm cho Anh Lạc không nhận được đồ bùng mặt, cô không e dè lộ ra nụ cười thẹn thùng, đáng vẻ kia làm cho người ở đây nhìn đến đều không nhận được mặt đỏ tim đập, giống như bọn họ đã làm gì trên lầu, toàn thế giới đều biết.

Lão La giận lên. Bạch Giới Hằng rõ ràng biết Nhã Văn rất có cảm tình với anh, lại còn làm thương tổn nó như thế? Hôn người khác trước mặt cháu gái, sao lại không làm nó tổn thương chứ? Sau đó lại cùng đi lên lầu, đẩy làm cháu gái bảo bối làm sao mà chịu nổi? Đương nhiên sẽ tức giận rồi đi!

“Đây đều là lỗi của cậu! Cậu làm nó tổn thương, mới hại nó không nói một tiếng đã rồi đi!”

Bạch Giới Hằng thản nhiên nhìn Lão La, thành khẩn vuốt râu hỏ, “Tôi biết tâm tình Lão La bây giờ đang lo lắng, nhưng chuyện cũng đã rồi. Nhã Văn đã hai mươi sáu, dù sao cũng là người trưởng thành, đúng như Anh Lạc nói, cô ấy đi hay ở tôi không thể ép. Hơn nữa chuyện này xảy ra sau khi cô ấy đi, vốn chẳng liên quan đến tôi.”

Trên thực tế với việc La Nhã Văn không nói một chữ đã đi, anh chỉ cảm thấy có điểm thất lễ và không chu toàn.

“Cô ấy nhất định là vừa khóc vừa lái xe, nói không chừng vì thế mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn!”

“Nếu Lão La muốn trách tội tôi và Anh Lạc yêu nhau, tôi đây không còn lời nào để nói.” Nói đến cùng, chính là đang trách anh và Anh Lạc kết giao.

Anh không hứa hẹn với La Nhã Văn, ngày đó cũng chỉ vì ép buộc mà đáp ứng, từ đầu tới cuối không nhắc đến việc qua lại, La Nhã Văn chỉ nói cần vẽ vì triển lãm tranh, Lão La vừa dấm vừa xoa muốn anh đáp ứng, lúc trước thậm chí chỉ nói một đêm, hôm sau phác thảo chưa xong, kết quả còn thêm một ngày.

Anh không rõ yêu một người tại sao lại cần phải xin phép gia đình họ, vì sao lại phải tránh đối phương?

Thích chính là thích, đó là lúc nào cũng chỉ muốn nhìn đối phương, ôm đối phương, hôn đối phương mãnh liệt, không cần vì ai mà kìm nén.

Bàn tay dưới bàn đi đến chỗ Anh Lạc, cô cảm nhận được, lập tức nắm lấy tay anh, đây là ngôn ngữ không lời, giống như đang nói: yên tâm, đã có anh.

“Vậy thì La tiểu thư sau khi rời Hắc Sơn thì mất liên lạc..... Bạch tiên sinh, chúng tôi cần đến nhà anh thu thập chứng cứ, có tiện không?”

“Không thành vấn đề.” Anh không có gì để giấu giếm.

“Còn..... Một chuyện khác, James tiên sinh vẫn không liên lạc với anh à?” Cảnh sát nói ra một vụ án khác.

Nhắc tới James, Bạch Giới Hằng cảm thấy kỳ lạ. “Không có.”

Đã cãi nhau, giải tán là chuyện cần thiết, anh không phản đối rằng hợp tác mười mấy năm vẫn không hòa hợp được, nhưng không có nghĩa là hi vọng đối phương gặp chuyện không may, Bọn họ có thể không cần nhau, nhưng vẫn hi vọng người kia khỏe mạnh.

Cho nên muốn James gặp chuyện không may? Anh chưa từng nghĩ như vậy.

“Có thể anh ấy muốn đi tìm anh, cũng không nói gì với anh trước đó sao?”

“Không, ngày đó chúng tôi cãi nhau, tôi sa thải anh ấy.” Bạch Giới Hằng nhắc lại, “Tôi đã nói anh ấy rời công ty lại rồi, hoàn toàn không nói muốn đến tìm tôi.”

“Trên đường cũng không gặp anh ta!” Anh Lạc vội chen vào, “Ngày đó tôi và Giới Hằng đi lúc sáu giờ, chạy về thẳng nhà, Tiểu Ân..... quản gia cũng không nói có ai đến.”

“Hừ! Hai người là tình nhân, có thể làm bằng chứng giả!” Lão La bây giờ đã nắm chắc trọng điểm của hai vị án mắt tích, dù sao đều có liên quan đến Bạch Giới Hằng.

Anh Lạc gọi lên nụ cười thần bí, nhún vai, “Lão La có biết, nơi ở của Giới Hằng người bình thường sẽ không muốn đến?”

Hả? Ông nhủ mày, cảnh sát bên cạnh cũng hiểu câu cô nói.

“Cho nên tôi đề nghị nếu muốn điều tra, tốt nhất nên nhân lúc trời còn sáng.” Lời của Anh Lạc, vài người hiểu chuyện biết. “Một khi trời tối.....”

“Chúng ta xuất phát bây giờ!” Cảnh sát lập tức hành động, hoàn toàn không chần chờ.

Bạch Giới Hằng gật đầu đáp ứng. Bọn họ không giấu gì cả, nhưng cũng gọi về cho Duệ Ân, tốt nhất nên báo cho cô chuyện này ổn. Kết quả Anh Lạc một tay lấy di động ra, cô muốn tự gọi, cầm di động nhanh như chớp bấm số.

“Tiểu Ân ~ em nói với chị nhé, đội lát nữa cảnh sát muốn đi tìm bằng chứng..... Hết cách rồi, là chuyện của La Nhã Văn.” Cô vừa nói, vừa để máy ra xa, Tiểu Ân bắt đầu rít gào bên kia.

Vì tìm chứng cứ cũng có nghĩa sẽ lục tung nhà lên...

Anh Lạc cố ý nói rất lớn tiếng, để cảnh sát nghe được, để ngừa nói cô thông đồng, trên thực tế cô mượn có đi ra ngoài, là vì còn chưa ăn no.

Quả nhiên, cô vừa đi ra bị một đồng nhân viên đi theo tò mò, cô mượn cơ hội ăn no nê, mỗi người hút một chút, nháy mắt đã tinh lực dồi dào! Điều này làm cho cô đứng là thật muốn đến đây làm qua lại vài lần là ăn no, nếu sống cuộc sống như con người, cần bản cô chẳng phải lo đến chuyện đồ ăn nữa!

Lúc này, trong lòng cô có điểm hưng phấn. Nếu nói như vậy, nói không chừng có thể cùng Giới Hằng sống một chỗ..... Không, không đúng! Cô đã quên chuyện mình bắt từ.

Cô là yêu à!

“Không được đưa coca cho cô ấy nữa.” phía sau lưng Anh Lạc truyền đến tiếng cảnh cáo.

“Mượn rồi, em đã có!” Cô thừa nhận cô đã lên uống đến lon thứ ba rồi. “Anh không thể không cho em uống!”

“Không được, loại này không phải đồ tốt.” Bạch Giới Hằng nhíu mày cảnh cáo, nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, đầu ngón tay lộ ra màu hồng nhạt, lại khoác tay anh, ném ra ánh mắt đáng thương.

Nóng quá.

Bạch Giới Hằng chú ý tới tình trạng của cô. Vì sao Anh Lạc có đôi khi bỗng đỏ mặt, đầu ngón tay chuyển thành màu hồng, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng cao lên?

Bắt đầu, anh nghĩ đến đáng về thẹn thùng của cô khi đó, nhưng..... Bây giờ có gì mà thẹn thùng?

Ngày đó cô và La Nhã Văn nói chuyện xong, lúc xoay người cũng lộ ra gương mặt đỏ, khi nhào vào lòng anh nhiệt độ cơ thể cũng rất cao, mãi cho đến khi vành tay và tóc mai hai người chạm nhau, giằng co một thời gian, nhiệt độ mới từ từ giảm đi.

Mà có lúc cô lại không hề nóng, nhiệt độ cơ thể còn thấp hơn anh, rõ ràng là mùa hè, ôm cô lại như có cảm giác vào đông, ngay cả khi xúc động, nhiệt độ cơ thể cũng chưa từng cao như thế.

Bạch Giới Hằng cầm bàn tay mềm lên xem, đánh giá đầu ngón tay. Đúng là đỏ bừng như vừa ngâm nước nóng.

“Làm gì.....” Anh Lạc khần trương rút tay ra, “Em muốn uống coca!”

“Một tuần hai lon.” Đây là hạn lớn nhất. Bạch Giới Hằng vừa nói, vừa ôm cô. Bây giờ nhiệt độ cơ thể quả nhiên rất cao!

Vừa rồi nắm tay trong phòng họp nhiệt độ còn không cao như thế... Không đúng, từ khi đi đến đây, thân thể của cô còn rất lạnh!

“Tôi muốn đi! Gì thì tôi cũng..... muốn đi!” Một bên truyền đến giọng của Lão La, người bên cạnh đang đỡ ông, vì thân thể ông không khỏe, ngay cả đi cũng khó khăn.

Khi ông đi vào, còn có thể nổi giận đùng đùng bước đi như bay mà, làm sao bỗng yếu đi như thế? Loại bỗng yếu đi này như anh đã từng trải qua, ngày đó khi không nhận được muốn hôn Anh Lạc, cũng từng xảy ra cảm giác này... Ngày ấy La Nhã Văn quỳ xuống đất, có phải cũng vì như thế không?

Bạch Giới Hằng nhủ chặt mày, có chuyện gì đó làm cho anh cảm thấy không tầm thường.

Anh và Giới Đình đều lớn lên ở Hắc Sơn, chuyện không tầm thường cũng có thể mơ hồ phát hiện, mà chuyện này, không tầm thường—bao gồm cả Anh Lạc.

“Anh Lạc.” Anh nhân cơ hội ôm cô chặt hơn, “Em nói thật đi, em gặp chuyện gì kỳ lạ ở trong nhà sao?”

“Hả?” Anh Lạc cầm hai lon coca trong lòng, không hiểu vấn đề của anh, “Chuyện kỳ quái gì?”

“Nghe được thanh âm kỳ quái, nhìn thấy vài bóng dáng..... Hay có thấy quái nhân?”

Ách? Ý Giới Hằng là..... quý hoặc yêu quái sao? Làm ơn đi, toàn bộ nơi nơi đều có, căn bản là tràn đầy, nếu không phải cô dọn quang bên trong, chỉ sợ đã sớm chật như nêm cối rồi!

“Không có, làm sao vậy?” Cô cười thân nhiên.

“Gặp thì phải nói với anh.” Anh hôn má cô, không hề kiêng kị.

Anh Lạc gật đầu. Cô phải nói thế nào? Trên thực tế, anh đang ôm một trong số đó.

Khi về phải hỏi cẩn thận về yêu quái ở Hắc Sơn, có phải La Nhã Văn bị ăn sạch rồi không? Sau đó cô phải học thêm ở nơi này, có cách để cô có thể hoàn toàn giống như con người, dần dần già đi không.

Vậy thì, có lẽ cô có thể sống cùng Giới Hằng.

“Làm sao vậy?” Chú ý đến thân hình căng cứng của cô, Bạch Giới Hằng thân thiết hỏi.

“A? Không có!” Cô dựa đầu vào vai anh, ngáp tiếng cười.

Cô đang cố gắng vì tương lai của bọn họ, vì sinh tồn của mình mà cố gắng.

*****

Sau một phen lặn lội, cuối cùng cảnh sát cũng lục soát xong, hơn nửa tốc độ cực nhanh, liều mạng xong trước khi mặt trời xuống núi, Anh Lạc còn để Bạch Giới Hằng tiễn họ ra ngoài, không có một cảnh sát nào cự tuyệt.

Lão La không thể đến, nghe nói người bỗng không thoải mái, phải đi nằm viện.

Cô nghe xong lè lưỡi. Người già nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Thừa dịp Bành Duệ Ân vừa oán giận vừa sửa sang lại phòng ở, Anh Lạc không giúp còn nhanh như chớp trở lại trên lầu, đóng cửa lại, triệu hồi quý quái gần đó hiện thân.

“Ăn hết rồi.” Một nữ quý khô gầy nghiêm túc gật đầu, “Thậm chí còn chưa đi đến ngọn núi thứ hai.”

“Xe đâu?”

“Bị ma cây (thụ tinh) chôn rồi, đằng đó có một cái cây đa mê xe.” Nhện tinh bắn tơ đu dây, treo lên. “Lần trước chiếc lexus kia làm nó vui muốn chết.”

lexus, xe của James.

“Được rồi,” Đều bị Hắc Sơn ăn, cô cũng không thể làm gì, “Dù sao, chắc sẽ không động đến Giới Hằng bên này.”

“Không có khả năng, không có khả năng!” Đây là một đồng quý cùng hô lớn, “Bạch gia không có việc gì, Hắc Sơn bảo vệ Bạch gia bình an!”

Đúng đúng đúng, có quy định gì đó là được rồi, cho dù xảy ra chuyện, Hắc Sơn cũng sẽ làm cho chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.

“Tôi muốn hỏi quái lớn nhất ở đây là ai, hoặc là người có sức mạnh lớn nhất?” Anh Lạc tiếp theo đưa ra yêu cầu.

Cô muốn biết, cách cùng sống với Giới Hằng

“Son Tra thụ tinh á!” Máy con quỷ gỗ khô suy nghĩ, “Chính là đại thụ sau hậu viện kia, như mấy trăm năm đã không thấy nó động, gọi thử đi!”

Son Tra thụ? Anh Lạc nhớ lại. Sân sau kia cô quen đến không thể hơn được nữa, sao lại không gặp thụ tinh lợi hại từ xưa chứ? Chắc, cô phải tìm cẩn thận lại xem.

“Gương yêu, chừng nào thì cô phải về trong gương ấy?”

“Còn sớm.” Cô nghe thấy tiếng động cơ đang đến đây, Giới Hằng đã về!

“Nhưng cô chỉ rời gương có hạn thôi đúng không?”

Anh Lạc nhảy dựng lên, chợt nghe thấy lời quỷ dị của nhện tinh, cô khó hiểu lập tức quay lại, nhìn con nhện lung lay giữa không trung, “Có ý gì?”

“Đã bao lâu cô không soi gương rồi? Gương của mình.”

Cô mở to hai mắt nhìn, lập tức nhìn về chiếc gương bị che trong góc phòng, cô chạy nhanh đến, vén tấm màn lên...

Trong gương, không chiếu lên dáng vẻ của cô, mà là một bóng người phụ nữ trong suốt, như một bức tượng búp bê, trên mặt, không có ngũ quan!

“A a.....” Cô khó hiểu nhìn mình trong gương. Mặt đâu? Mặt của cô sao lại biến mất? “Vì sao.....”

“Cô là Gương yêu mà, không có gương thì sao sống sót?” Nhện tinh ngược lại còn mỉm cười, “Cô không biết quy tắc sao?”

“Tôi không biết.....” Anh Lạc không nhận được phát run, vì cô chưa từng rời khỏi gương lâu như thế.

Xe dừng lại, cô nghe thấy tiếng đóng cửa xe, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc bước trên hành lang..... Chắc! Cô vội vàng phủ vải lại, cô phải..... phải về trong gương một chuyến!

Cầm phải biết chuyện gì đã xảy ra mới được!

“Anh Lạc đâu?”

Dưới lầu truyền đến giọng nói, cô hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc của mình xong, mở cửa rồi đi xuống.

Cô đang cố gắng, cố gắng tìm một con đường để sống cùng Giới Hằng..... Trời cao làm ơn giúp cô, nhất định phải giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này.

Cô là Gương yêu, nhưng cô vẫn có tình yêu trong trái tim!

“Đưa họ đi rồi sao?” Cô hoạt bát xuống lầu, miễn cưỡng mỉm cười.

“Ừ, đúng là phiền toái.” Anh thở dài, có vẻ phiền lòng.

“Đừng mất vui vì bọn họ.” Cô đi lên trước ôm thắt lưng anh, lại vùi vào trong ngực anh, “Tất cả đều không có việc gì!” Cho dù mất tất cả cố gắng, cô cũng không muốn Giới Hằng phiền muộn.

“Này, đừng có bắn chớp trước mặt tôi!” Bành Duệ Ân tức giận, “Buổi tối ăn fastfood, tôi phải sửa lại bên này!”

“A! Em sẽ xuống bếp!” Anh Lạc lập tức nhảy lên, giơ tay lên cao.

Bành Duệ Ân nhú mày, ngay cả câu cũng không nói, Bạch Giới Hằng chỉ biết đáp án là—tuyệt, đối, không, thể!

“Em đến em đến đây!”

Anh Lạc mừng rỡ đi vào phòng bếp, Bành Duệ Ân bước xa một cái tiến lên ngăn cô, cản lại đường. “Đừng nghĩ có thể tùy tiện chạm vào phòng bếp của tôi.” Nhìn cô như một đại tỷ hắc đạo, “Chờ tôi, tôi nấu!”

Khur! Bây giờ không phải là vấn đề Anh Lạc sẽ coi nước rửa bát là dầu, cô đã không còn quá mức như thế, có điều lại chuyển sang đập vỡ nồi cháo và nhiều hơn thế nữa.

“Duệ Ân, để tôi.”

Anh Lạc đang dây dưa với Bành Duệ Ân ngay ra một lúc, hai người phụ nữ kinh ngạc quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang xắn tay áo, toàn thân tỏa ra ánh sáng.

“Giới Hằng?” Anh Lạc cũng choáng váng.

“Tôi làm bữa tối, cô cứ dọn nhà trước đi.” Bạch Giới Hằng nhiệt tình nói, còn thông dong đi vào nhà bếp.

“Được.” Bành Duệ Ân cũng nói dứt khoát, không muốn dây dưa với Anh Lạc nữa.

A? Anh Lạc nhìn bóng dáng cao lớn đi vào phòng bếp. Không thể nào? Đây là đùa cô à?

Cô đi theo vào, thấy Bạch Giới Hằng cầm lấy tạp dề trên tường, mở ra, lại mặc vào.

“Anh Lạc.” Anh đưa lưng về phía cô, trong tay cầm hai sợi dây.

“À!” Cô ngoan ngoãn tiến lên, buộc lại cho anh.

“Em làm trợ thủ.” Anh cười yêu thương với cô, lại không quên tranh thủ một chút.

“Thật hay giả!” Anh Lạc khó hiểu nhú mày, “Anh nấu cơm? Em còn đến à!”

Bạch Giới Hằng nhú mày, xoay người lại nhìn Bành Duệ Ân đang làm việc ở phòng khách, vội vàng kéo Anh Lạc qua, nói bên lỗ tai: “Anh nấu ngon hơn Duệ Ân.”

“A?!” Cô quả thật không thể tin được. Rất không công bằng mà? Có gì mà Giới Hằng không biết! “Ngay cả sở trường duy nhất của em anh cũng giỏi?”

“Sở trường?” Cô còn dám nói!

“Em thích làm cho anh ăn thôi!” Cô cáu lên. Thứ duy nhất có vẻ là sở trường thôi!

Bạch Giới Hằng cười nhìn cô, tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh. “Anh cũng thích mà!”

“Gi?” Anh Lạc căn bản không nghe, uể oải không thôi.

“Anh cũng muốn nấu canh, nấu cơm cho em ăn, cũng muốn nhìn thấy đáng vẻ hạnh phúc khi ăn của em, đến lượt anh cảm thấy hạnh phúc.” Anh quay đầu, dùng gương mặt tuấn mỹ nói.

Biểu tình chỉ có cười nhạt, nhưng Anh Lạc lại nhìn ra tình cảm sâu đậm ở đáy mắt anh.

Cô từng nhìn thấy vẻ mặt kia, đó là khi ở trong gương, nhìn vẻ mặt Giới Hằng si mê vì Liên Hạo Lâm.

Nhưng, anh bây giờ là nhìn cô! Là nhìn Anh Lạc!

Không nói hai lời, Anh Lạc bỗng xông lên phía trước, ôm chặt lấy anh từ sau. “Em yêu anh.” Cô rầu rĩ nói, cơ hồ muốn khóc.

Làm con người thật tốt, có người nhìn, có người trân trọng, còn có người nguyện ý làm cơm cho cô ăn, vì thích đáng vẻ cô ăn.

Cô rất muốn trở thành con người, không muốn làm Gương yêu.

“Anh cũng yêu em.” Anh xoay người lại, nâng khuôn mặt ấm áp đỏ bừng của cô lên, lại đắc ý nở nụ cười. Anh Lạc vui mừng muốn khóc vì tình cảm của anh, đây càng làm anh động lòng.

Môi kề nhau, hôn Anh Lạc, trái tim Bạch Giới Hằng tràn ra dục vọng vô hạn, muốn ôm cô lên giường, muốn mỗi ngày mở mắt đều thấy cô, muốn bảo vệ cô, muốn sống cùng cô.

Anh Lạc cảm thấy mình như say, say trong biển tình yêu, choáng váng vui sướng mãi mãi sẽ không tỉnh, cả đời lơ lửng cũng không muốn rơi xuống đất.

Cô đã sai rồi, chọn động tâm, động tình, tiếp theo nên chọn cuộc sống mới thế nào đây?

“Này! Hai người muốn mấy giờ ăn đó hả!”

Hù dọa! Cô dâu mới lập tức được tách ra. Thật muốn đi đập bóng đèn!

“Tôi lập tức làm ngay.” Bạch Giới Hằng vội vàng lấy nguyên liệu vừa tìm được trong tủ lạnh ra.

“.....” Tim Anh Lạc đập thật nhanh, đến tủ bắt lấy nấm trước, “Oa a, cuối cùng ai là quản gia ai là chủ nhân vậy?”

Bạch Giới Hằng cầm bắp cải đi rửa trước, nhìn thoáng qua cô, hai người không nhìn được nhìn nhau cười.....

“Hừm!”

Bạn đang đọc truyện *Guang Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Cô nhìn thấy được.

Từ trong quá khứ, nơi tự nhiên hỗn loạn, tràn ngập linh khí và âm lực, nơi này có yêu quý ma tinh quái, thậm chí là thần, đều có thể tự do qua lại, cũng là nơi duy nhất liên hệ với nhân giới.

Đây là nơi sai lầm hỗn loạn, bởi vậy sinh ra không gian này, trong đây điều gì cũng có thể, cái gì cũng tồn tại, cũng có thể sẽ biến mất.

Có một cô gái, cô yêu một người, nghĩ có thể cùng đối phương bạch đầu giai lão, cuộc sống trôi qua không buồn lo, chung sống hoà bình với yêu ma quỷ quái trên ngọn núi Hắc Sơn này, nhưng có một ngày, sau khi xuất hiện một cô gái khác, tất cả đều thay đổi.

Nghi kỵ, nghi ngờ, ghen tuông, phần nộ, phát điên, cãi vã, một vài việc nhỏ có thể nhắc lên sóng to gió lớn, bịa đặt hiểu lầm xảy ra từng giây, đến cuối cùng không còn phân biệt được đúng sai nữa—sau đó, một thân chủ ác độc mở ra, cô gái bị đẩy vào chiếc gương đứng trong phòng.

Chiếc gương bầu dục, đơn giản mà thanh nhã.

Ký ức thống khổ bị phủ bụi, thân là người lại bị phong ấn, ở Hắc Sơn mà chuyện gì cũng có thể xảy ra, cô gái không cam tâm đã khiến cô biến thành một vật chất không có ngũ quan, Gương yêu.

Đây như hình ảnh trong mộng, khi cô mở mắt ra, lệ vẫn còn đầy mi.

Là mộng, hay là quá khứ? Ngay cả chính cô cũng không biết.

*****

Cả một ngày Anh Lạc đều không yên lòng.

Bạch Giới Hằng nhìn vào đáy mắt. Cô không khỏi có chút đăm chiêu, hơn nữa sắc mặt không tốt, mang theo u buồn, anh do dự có nên hỏi hay không, nhưng công việc của anh rất nhiều, không có cách bận tâm đến cô đang giam mình trong phòng khách.

Anh Lạc chán nản ngồi trên ghế, nhốt mình vào trong phòng. Hôm nay cô đi theo đến công ty, là vì dự án của công ty Giới Hằng kéo dài, anh phải tự mình ra trận, lại vì cảnh sát thỉnh thoảng lại đến âm ỉ, lão La đến ngày ngày, vợ James vài ngày lại đến làm loạn.

Cả công ty là không khí ngột ngạt, Giới Hằng không thể nhìn được nữa. Trực tiếp đến công ty đuổi tất cả đi.

Vốn Tiểu Ân cũng muốn đến giúp, có người hung dữ cũng là chuyện tốt, kết quả lại gặp mưa cả đêm, ra ngoài dự liệu của Bạch Giới Hằng, Tiểu Ân đành phải đi lo bên kia trước.

Cô hẳn là cũng có thể giúp chút việc, trên thực tế, cô còn có thể mang một đồng quỷ quái đến nơi đó, nhưng bây giờ cô chẳng còn tâm tư nào.

Vì cô phải về trong gương một chuyến.

Trở lại trong gương sẽ làm cô thoải mái rất nhiều, áp lực thân mình ngay tức thì giảm bớt, cô có thể bay lượn ở trong gương, có thể khua múa, mới biết được thì ra làm con người là khổ sở như thế.

Cô chưa bao giờ rời gương lâu như vậy, vì trong cuộc sống cũng không có nơi đáng giá để cô lưu luyến, nhưng bây giờ lại khác... Cô muốn ở lại, đợi bên cạnh Giới Hằng, sinh khí đồ ăn không là vấn đề. Nhưng phải thường xuyên về gương một chuyến.

Mỗi một trăm ngày, phải về gương bốn mươi tám giờ, mới có thể bỏ độc tố nhân giới: áp lực, ưu phiền, bận rộn, nghi kỵ..... mỗi một loại cảm xúc đều là đủ để tổn thương yêu.

Đây là chuyện làm cô kinh ngạc, cô chưa bao giờ rời khỏi gương lâu như thế, ngay cả đoạn thời gian biến thành con gái của đầu bếp kia, cũng chỉ có ba tháng, cho nên chưa bao giờ biết Gương yêu và gương sống dựa vào nhau, càng không biết ở nhân giới càng lâu thì yêu càng bị tổn hại.

Sau đó cô lại phát hiện mình chẳng biết chút gì, trở lại trong gương phát hiện mảnh vỡ, mới biết được thì ra trong gương có phong ấn, trong khoảnh khắc lại bị mở ra, cho nên cảm nhận khi cô và Giới Hằng triền miên cũng không sai, đúng là cô đã cảm nhận được tiếng động trong gương.

Phong ấn kia, là quá khứ xa xôi, là phong ấn về ký ức thuộc về cô.

Cô đã quên mình là ai, cũng không nhớ khi nào thì thành yêu, tu luyện bao lâu, duyên cớ gì làm cô trở thành Gương yêu, thậm chí ngay cả nguồn gốc của

mặt kính hình bầu dục này cũng không biết.

Kết quả phong ấn kia đã che giấu quá khứ, vì dần dần vỡ ra, cho nên mới xuất hiện hình ảnh vụn nát trong đầu cô, cô nhặt từng mảnh nhỏ lên, lại không thể ghép lại. Tất cả vừa mơ hồ lại rõ ràng, thứ duy nhất cô có thể xác định là mình là Anh Lạc.

Cô hẳn nên nhớ được gì đó, cô nhớ trong mộng từng bị thương đến phát điên, nhưng khi tỉnh lại không nhớ rõ.

Điều cô phiền não bây giờ là mỗi một trăm ngày bốn tám giờ, cô nên biến mất thế nào? Nói thế nào với Giới Hằng?

Còn có phong ấn đau xót kia, nếu như trong ký ức vỡ vụn kia, người bị đẩy vào trong gương là cô..... Vậy cô từng là con người, là có người hại cô!

Hại cô biến thành yêu quái, hại cô bị phong ấn trong gương, hại cô sống trần trụi khắp nơi, thậm chí hại cô không thể toàn tâm toàn ý theo đuổi hạnh phúc của bản thân!

“Anh Lạc!” thư ký Hứa ló đầu vào tìm hiểu, trên thực tế cô có gõ cửa, nhưng Anh Lạc quá chuyên tâm vào thế giới trong đầu mình. “Hello, Anh Lạc?”

Anh Lạc dán mặt lên bàn, đầu óc cô rất loạn, đây đều là nguyên nhân làm thân thể cô thêm mệt mỏi, khi làm Gương yêu cũng không có nhiều chuyện phiền não như thế.

Sát!

Tiếng bọt khí quen thuộc truyền đến, Anh Lạc lập tức hoàn hồn, cô nhảy khỏi bàn đứng dậy. Vừa rồi mà tiếng mở côca.

Quay đầu nhìn lại cửa, thư ký Hứa đang mỉm cười mở một lon côca ra.

“Anh—Lạc!” Cô vui mừng nhảy dựng lên, đi đến cửa, “Đừng để Giới Hằng thấy?” Tuần này đã đủ hạn mức rồi.

“Không, tôi giấu trong tủ hồ sơ.” thư ký Hứa vội vàng đưa côca cho cô. Mức độ Anh Lạc thích uống côca này vô cùng kinh người, toàn công ty đều biết. “Em có khỏe không? Sao không ở chung với chủ tịch?”

“Anh ấy đang bận, em cũng có chuyện phải làm.” Cô cong miệng. Trong đầu cô có rất nhiều việc.

“Lo lắng cho chủ tịch sao? Yên tâm đi, cảnh sát đã loại chủ tịch khỏi diện tình nghi, La tiểu thư và James đều thuộc loại mất tích.” thư ký Hứa mở hồ sơ trong tay ra, “Chủ tịch muốn tôi nhờ em xác nhận..... một ít tiến trình.”

Anh Lạc ngẩng ra một lúc, “Tiến trình?”

“Ừ, tôi xem rồi..... lớp học máy tính, học lái xe, còn có nấu nướng.” trong tay thư ký Hứa là tờ giấy A4 sắp xếp lịch dày đặc, “Tôi muốn biết em thích xếp lịch tập trung, hay là rải rác ra?”

Hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì. Anh Lạc vội vàng cầm lấy tờ lịch kia lại xem. . . Oa, lớp lái xe, lớp máy tính và lớp nấu ăn, mỗi lớp đều học vào thời gian ban ngày.

“Đây là Giới Hằng muốn em học?!” Sao cô lại không nghe nói?

“Ừ, trên thực tế còn có lớp tiếng Anh và chương trình học liên quan, nhưng chủ tịch nói muốn em học từ từ.” thư ký Hứa lại thật hâm mộ, “Thoạt nhìn chủ tịch rất đề tâm đến em đấy, đây là muốn bồi dưỡng cho em.”

Hả? Thật không?

Sao lại cảm thấy là đề cô lái xe đi lại ở Hắc Sơn, hoặc là hi vọng mọi người có thể ăn đồ ăn an toàn, còn có thể tự sử dụng máy tính. . . Đợi chút, ý này chẳng lẽ là muốn cô tự lập?!

“Anh ấy có nói gì với chị không? Ví dụ như nói với em thế nào.....” Anh Lạc khẩn trương cầm tay cô hỏi.

“Hơ..... chỉ hi vọng em nhiều học một chút chẳng?” thư ký Hứa bị cô hù dọa, “Anh Lạc, muốn tôi nói à, tôi cảm thấy chủ tịch muốn để em đến công ty làm đấy!”

Nhìn phía sau một chương trình học, toàn bộ đều liên quan đến việc kinh doanh của công ty không nói, còn có một chồng sách đang chờ cô đọc kia!

Đến công ty làm? Anh Lạc nghe vậy, hai mắt sáng lên. Đây có nghĩa là Giới Hằng có ý giữ cô bên cạnh, về công lẫn về tư.

Hey! Cô vui mừng lấy tay che mặt, hai má đỏ hồng không ngăn được nụ cười. Vì thế mà mới muốn cô học nhiều một chút. Sao lại không thành thật chứ, cô vì anh, tuyệt đối sẽ học thật tốt!

Đây là hạnh phúc kỳ tích, một ngàn năm cô mới chỉ gặp chuyện này một lần.

Hù dọa! Anh Lạc lại bỗng bị một tảng đá lớn trong đầu đè lên. Mỗi một ngàn năm. . . Đúng, cô quên mất đi gọi Sơn tra thụ tinh, cô làm sao có thể cùng

già đi với Giới Hằng? Cô không cần dùng thân phận bạn không già ở bên cạnh anh, sớm hay muộn sẽ bị phát hiện bí mật!

Cô lắc lắc đầu, muốn để tâm tình màu phấn hồng của mình trầm xuống, vội vàng mở miệng uống côca, giảm bớt cảm xúc kích động xuống.

“Tôi còn có việc, thật có lỗi.”

Giọng nói của Bạch Giới Hằng bỗng truyền đến từ bên trái, thư ký Hứa lập tức ra hiệu cho Anh Lạc “hủy thi diệt tích”, cô cũng rất phối hợp xử lý một hồi, chuẩn xác ném vào thùng rác trong góc.

“Tôi nói với cậu, Nhã Văn không có tin tức một ngày, tôi sẽ đến đây quán lấy cậu một ngày!” Lão La vẫn mui cười phản kháng mạnh.

Bóng hình xuất hiện ở bên cạnh thư ký Hứa, Bạch Giới Hằng đẩy cửa ra, “Anh Lạc, chúng ta phải đi.”

“Ừ!” Cô mỉm cười, giọng Lão La vẫn cần nhen liên miên.

“Lên lịch chưa?” Anh thấp giọng hỏi thư ký Hứa.

Thư ký Hứa nhẹ lắc tay, tỏ vẻ Anh Lạc vẫn chưa quyết định.

Cô chạy đến trước mặt anh, ánh mắt đầy tình yêu, hoàn toàn không nhìn La lão đang găm giữ, nũng nịu nói: “Anh quyết định là được rồi.”

“Tự em quyết định, về sau phải tự xử lý cuộc sống của mình.” Bạch Giới Hằng nhẹ nhàng cúi đầu xuống, “Hôm nay hay ngày mai nói với thư ký Hứa đây?”

“Ừ!” Cô bĩu môi. Đúng là, nếu cô muốn bắt đầu cuộc sống cùng một con người lần nữa, thì phải tự sinh hoạt như người bình thường.

“Đi thôi, anh đưa em đi ăn cơm.” Nói rồi, anh kéo Anh Lạc đi lại chỗ cửa.

La lão vẫn đứng một bên la hét như cũ, “Bạch Giới Hằng, tôi cảnh cáo cậu.....”

Đuôi mắt Anh Lạc khẽ lườm ông một cái, thỉnh thoảng cầm cổ tay ông. “La lão, cảnh sát đã xác định chúng tôi không liên quan rồi, vì sao ông lại cố chấp như thế? Tìm một người để trách tội đúng là rất dễ nhưng chúng tôi đúng là không biết La tiểu thư đi về phía nào.”

Bạch Giới Hằng cũng quay người lại, nhìn cô mỉm cười, sau đó La lão bỗng không đứng nổi nữa, ngã xuống một bên.

“Ai!” thư ký Hứa nhanh tay, vội vàng đỡ lấy La lão, Anh Lạc cũng tiến lên giúp đỡ, đỡ ông xuống ngồi trên ghế.

Mọi người không nhìn được người một câu ta một lời, nói ông tuổi lớn rồi mà còn cố chấp như vậy, hẳn là nên giục cảnh sát, chứ không phải đến đây làm loạn a!

Bạch Giới Hằng không nói chuyện nhiều, anh mà nhiều lời là tạo cơ hội cho La lão tức giận, nhưng anh vẫn chú ý đến ánh mắt tái đi và mồ hôi lạnh của lão La, còn có đầu ngón tay đỏ hồng của Anh Lạc.

Anh duỗi tay, cô xoay người lại mỉm cười, sung sướng đi đến.

Độ ẩm lại cao hơn vừa rồi.

Hai người vào thang máy, Bạch Giới Hằng cầm chặt tay cô, nhìn qua mặt cô. Hai má quả nhiên lộ ra điểm hồng nhạt, mà vài phút trước không có.

Anh Lạc ngọt ngào nhìn anh. Giới Hằng làm gì lại nhìn cô chăm chú như thế!

Cửa thang máy đóng lại, anh lập tức khom người, hôn trộm một cái.

“Hi.....” Cô cười đến ngượng ngùng mang theo hưng phấn. Hôn nhiều mấy cũng chẳng sao!

“Em quên lau miệng.” Bạch Giới Hằng khom người bình tĩnh nói cảm tưởng sau khi hôn trộm.

Hả? Ai? A—Anh Lạc quay đầu qua. Chết rồi, đều dính dính, tất cả đều là vết côca!

“Em chỉ uống một lon.” Cô than thở, “Tại sao không thể uống chứ? Em uống nhiều cũng không sao mà!”

“Không tốt cho dạ dày và xương.” Anh nhìn cô qua gương ở thang máy, “Hơn nữa đợi lát nữa sẽ ăn cơm không ngon.”

“Không đâu! Em không sợ đau dạ dày và đau xương, hơn nữa em không ăn những thứ kia cũng được!” Anh Lạc vội vỗ ngực cam đoan, cô không phải con người, đồ ăn này làm sao có thể làm hại cô?

Thứ duy nhất có thể làm hại cô là mặt trái của tình cảm và áp lực cuộc sống, cô chỉ cần trốn về gương bốn tám tiếng là có thể giải độc... Ngẫm lại, cô đi ra đã gần một trăm ngày, lần trước về gương chỉ có vài giờ, độc tố vẫn còn, sắp tới cô nhất định phải trở lại một tiếng.

Bạch Giới Hằng không nói. Cô cho là anh không để ý?

Mãi mãi sẽ không ăn no, không uống nước cũng không mỏi mệt, Anh Lạc khác người thường, ba tháng ở chung, sao anh lại không biết chứ.

Vì vụ án mất tích, anh cũng ủy thác cho cảnh sát điều tra vài vụ mất tích khác, cũng không có tin liên quan đến thân thể của Anh Lạc; Trên thực tế ngày Anh Lạc xuất hiện, không có xe nào đi về Hắc Sơn, điều tra cũng không tìm được dấu vết tai nạn gì trên núi.

Anh Lạc vẫn là một bí ẩn.

Nhìn gương ở cửa thang máy, anh lại nhớ đến trước khi họ gặp nhau, hình ảnh trong gương bầu dục kia.

Mãi cho đến khi xe đi khỏi bãi đỗ xe, Bạch Giới Hằng đều im lặng, Anh Lạc lại lơ đãng, vì anh đang suy nghĩ ít lời, cô cũng không quen làm phiền anh.

“Trưa nay chúng ta sẽ ăn gì?” Từ khi anh đưa cô ra ngoài, cô đã nghĩ đến việc ăn nhiều món mới, đồ ăn đã biến thành ham mê của cô.

“Đến một chỗ trước.” Anh liếc cô một cái, mái tóc xoăn mềm mại nhẹ lay động.

Ba tháng, tóc cô như không hề dài ra.

Nhìn Bạch Giới Hằng nói đến thần bí, Anh Lạc lập tức hưng phấn. Đây có nghĩa là kinh hi vô cùng! Cô thích nhất là kinh hi, trên thực tế khắp nơi đều là ngạc nhiên, cho dù ở một trăm ngày rồi, vẫn còn rất nhiều nơi cô chưa đi đến.

Cô không hỏi cũng không đoán, chỉ chờ mong kinh ngạc vui mừng rơi xuống.

Kết quả xe đi được năm phút, đi đến trước mộ tòa nhà lớn, thoát nhìn cao vài chục tầng, so với công ty của Bạch Giới Hằng còn kinh người hơn, Anh Lạc vừa nhìn vừa wow, sau đó xe lại đi vào bãi đỗ xe dưới đất lần nữa.

Theo thường lệ trước khi vào thang máy thì phải quẹt thẻ, nơi này còn nghiêm khắc hơn, còn phải dùng chìa khóa, cùng phối hợp, thang máy mới hoạt động, khi thang máy đi đến tầng năm mươi, đèn sáng rực lên, Anh Lạc biết mình đã đi lên tầng cao nhất.

Cô cầm tay Bạch Giới Hằng càng thêm sức, anh biết cô đang khẩn trương lại vui mừng.

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra, ánh vào mi mắt không phải là quầy hàng hay hành lang, mà là một chiếc bình phong.

“Há?” Cô đứng trong thang máy, không dám bước ra.

Bạch Giới Hằng mỉm cười, giật nhẹ tay cô, kéo ra bên ngoài.

Cạnh bình phong có một tủ giày, Anh Lạc tính thay giày theo thường lệ, nhưng Bạch Giới Hằng nói tạm thời không cần, bọn họ cùng đi lên nền nhà cảm thạch màu xám, giày gót thấy và giày da cũng gõ lên tiếng trong trẻo ở trên.

Vòng ra sau bình phong, là một phòng khác rộng, sô pha xa hoa, bàn trà và đèn thủy tinh rực rỡ rủ xuống—đây đúng là một căn phòng ồ!

“Oa!” Cô hoảng sợ, trở lại nhìn thang máy, lại nhìn người này, “Ra khỏi thang máy là nhà!”

“Ừ, thế nào?”

“Thật thần kỳ nhỉ! Nhờ người khác đi lên thì sao……” Không đúng, phải có chìa khóa và thẻ mới có thể đi lên, “Có người ở nhà thế này à?”

“Đúng là nơi này.” Anh cười khê.

Anh Lạc đi dạo nơi lộng lẫy này như thăm dò, phòng khách này rộng như phòng lớn biệt thự ở Hắc Sơn vậy, ghế sô pha khí phái xa hoa, bàn trà gỗ thô cũng khá có giá trị, sắp xếp bồn hoa đều lịch sự tao nhã, hơn nữa đèn thủy tinh trên cây thông Noel còn lóe ra ánh sáng làm mắt người ta lóa lên.

Sô pha đặt trên thảm, Anh Lạc còi giày bước lên, lòng mềm mại thật thoải mái, Bạch Giới Hằng để cô thử ngồi sô pha, cô vui vẻ ngã cả người vào, co giãn đàn hồi, chỉ thiếu bên trên không có gối.

Lại đi vào trong, tổng cộng có bốn phòng, mỗi một phòng đều rộng mà thoải mái, đồ gia đình đầy đủ mọi thứ, quả thật chính là khu nhà cao cấp trong TV!

“Thích phòng nào nhất?” Anh làm bộ bình thản hỏi.

“Phòng màu trắng kia!” Anh Lạc đi đến đó lâu nhất, “Từ màu sắc đến bày biện trang trí em đều thích, đơn giản lại tiện lợi!”

Bạch Giới Hằng không nhịn được cười tự tin, “Phòng màu trắng là phòng của em.”

“Của em? Tốt a……” Đợi chút, gì vậy! Cô giật mình xoay người lại, “Đó là phòng của em?”

“Ừ.” Anh cười đến thần bí, cố ý không nói, đi đến cửa sổ ngoài ban công.

“Đợi chút..... Giới Hằng!” Đây là ý gì? Nếu phòng kia là của cô..... “Đây là đâu?”

“Nhà.” Anh đi lên ban công, vươn tay gọi cô, “Nhà của chúng ta.”

Của chúng ta..... Anh Lạc nhất thời không thể phản ứng, cô chỉ biết đáp ứng anh vươn tay ra, cùng đứng trên ban công, rộng đến mức có thể bày thêm ghế nằm, bàn vuông nhỏ để ăn cơm ngoài trời.

“Anh không thể ngày nào cũng mất vài giờ để lái xe đi làm, lúc trước cũng ở trong nội thành, anh nghĩ... Cuộc sống nên bước vào quỹ đạo.” Bạch Giới Hằng cúi đầu nhìn cô, “Là em làm anh có động lực một lần nữa, cho anh giấc mơ và hi vọng mới, mà anh... muốn đi tiếp cùng em.”

A a a a! Cô từng xem trong phim thần tượng rồi, cầu hôn! Đây là cầu hôn nhĩ!

Mắt Anh Lạc mở còn to hơn cả chuông đồng, ngay cả nhắm cũng không dám.

Sau một lúc lâu Bạch Giới Hằng chỉ cảm thấy mình bị nhìn chăm chăm, không nhịn được nở nụ cười, “Hello! Chắc em nên đáp lại chứ.”

“Đây.....” Cô nên nói gì? Nói.....

“Anh xếp cho em vài chương trình học rồi, em nên đuổi kịp thời đại, sau đó có thể theo anh đến công ty, anh sẽ sắp xếp một công việc theo năng lực của em” Anh anh giọng, “Cho nên... em nguyện ý cùng ở đây với anh chứ?”

“Em—” Ở đây?! Anh Lạc ngậy ra một lúc, “Đây? Vậy, vậy Hắc Sơn làm sao bây giờ?”

Gương của cô!

“Đó chỉ là tạm thời, về sau chúng ta sẽ ở đây..... Nếu em đồng ý.”

“Em, em đương nhiên đồng ý! Em chỉ muốn ở cạnh anh!” Cô gấp đến độ gạt đầu thật mạnh, “Anh không biết vì muốn ở chung với anh, dù em phải hi sinh tất cả cũng đáng!”

Cho dù không cần yêu lực, cho dù trở thành người sống có giới hạn, cô đều nguyện ý!

“Đừng nói nặng như thế!” Anh đau lòng ôm cô, hôn lên tóc cô, “Em có tâm ý như vậy anh cũng rất cảm động.”

Anh Lạc dang hai tay ra, dùng sức ôm chặt lấy anh. Cô sẽ vì Giới Hằng mà đánh cược tất cả, dù có gian nan hiểm trở, cô vẫn liều mạng phá bỏ!

“Em muốn đem gương kia đến đây.”

Người đàn ông cô ôm không lập tức đáp lại, chỉ vuốt mái tóc dài của cô, “Phòng đã có kính, gắn trên tủ quần áo rồi.”

“Không, em muốn gương kia!” Anh Lạc có vẻ kích động, nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Em..... em rất thích.”

Bạch Giới Hằng nhìn cô, khóe miệng mười lăm độ thoát nhìn không có ý cười, “Anh đã nhờ Duệ Ân đưa gương bán lại cho tiệm đồ cổ.”

Cái gì? Bán lại?! Cô mở lớn hai mắt, hét rầm lên, “Không—sao anh có thể bán đi!”

Trời ạ, trời ạ! Bán về hàng đồ cổ, vậy cô làm sao bây giờ?!

“Vì sao em lại thích cái gương đó như thế?” Bạch Giới Hằng kéo cô lại.

“Em..... em chỉ thích, đừng bán đi được không? Em rất muốn, em rất muốn!” Anh Lạc gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, “Em có thể mãi mãi không uống coca, nhưng em.....”

“Anh Lạc.” Bạch Giới Hằng bỗng dùng sức, kéo cô đến trước mặt, ôm mặt cô, “Anh chân thành với em, tương lai còn theo anh cả đời, ngoài em ra, anh không có người thứ hai.”

Cô nên quá vui mà khóc, nhưng bây giờ cô chỉ trầm nghĩ đến bản thể của mình, Giới Hằng không biết, hàng đồ cổ kia thần bí như thế, ba mươi năm trước cô còn ở Paris, một ngày nào đó khi gỡ tám vải đó xuống, cô lại ở Đài Loan!

Chẳng may tiệm đồ cổ lại biến mất. Vậy cô làm sao bây giờ!

“Em cũng vậy.....” Cô bắt đầu gấp đến độ trào nước mắt ra, “Chúng ta bàn về cái gương trước được không?”

“Cho nên anh không hi vọng giữa chúng ta có bí mật.”

Câu tiếp theo, Bạch Giới Hằng nói khiến cô run như cày sậy. Bí mật..... Cô ngẩn ra, chột dạ nhìn anh.

“La Nhã Văn và James mất tích, em biết đúng không?” Anh kéo tay cô, “Hai má và đầu ngón tay ửng hồng, nhiệt độ cơ thể lên cao, đều là sau khi người nào bỗng suy yếu đi.”

A? Anh Lạc kinh ngạc không thôi. Vì sao Giới Hằng lại nhắc tới chuyện này? Cô dùng sức muốn rút tay về, lại bị giữ chặt lại.

“Tôi hôm đó anh bỗng là ra, khí lực như bị rút đi, sau đó cẩn thận nhớ lại rất kỳ lạ, tình huống đó như là uống thuốc ngủ vậy; lại đến La Nhã Văn, ngày đó em nắm tay cô ấy, hai chân cô ấy nhũn ra quỵ xuống đất..... La Nhã Văn là thiên kim kiều ngạo, không thể có hành động loại này.”

Bạch Giới Hằng bình tĩnh nói, ôm Anh Lạc vào trong lòng, “Sau đó là Lão La, ông ấy rõ ràng khỏe mạnh mười phần, sắc mặt hồng nhuận, lại sau khi bị em chạm vào, biến thành ông cụ già gần đất xa trời, mà mỗi một lần em làm thế, đều có sắc mặt hồng hào, đầu ngón tay đỏ và nhiệt độ cơ thể quá cao.”

“Anh..... đang nói gì!” Anh Lạc cố giữ vững bình tĩnh. Chưa bao giờ có người hoài nghi thân phận của cô, vì họ chỉ là con người bình thường a! “Anh nói bậy về em, người bình thường cũng có chuyện này sao?”

“Anh Lạc, anh lớn lên ở Hắc Sơn,” ánh mắt của anh sắc bén, như là thăm dò phản ứng của cô. “Hắc Sơn không bình thường, cũng là chuyện bình thường.”

Khi còn nhỏ, anh và Giới Đình đều thấy hết. Điệp tình, nhện tình, gió nhẹ thổi tới lão thụ tình sẽ vui vẻ đong đưa nhánh cây, còn nhiều loại quý quái ghê gớm, bọn họ cũng từng nhìn thấy.

Muốn dọa bọn họ, uy hiếp bọn họ, thậm chí hại bọn họ cũng có, bọn họ coi như không thấy, có tai như diếc, mẹ nói khi thời điểm đến, bọn họ sẽ không nhìn thấy nữa.

Sự thật đúng là thế, một ngày lớn lên bọn họ không nhìn thấy nữa, Giới Đình chỉ chậm hơn anh hai tháng, nhưng không có nghĩa là bọn họ không biết quê nhà là nơi nào.

Anh Lạc hoảng hốt. Vì sao lại có chuyện này? Có con người sẽ lại chú ý đến “quái lực loạn thần”, có con người lại có thể chất vấn thân phận của cô như thế sao!

Cô giãy giụa khủng hoảng, vội vã muốn tránh khỏi cái ôm của Bạch Giới Hằng, anh ôm thật chặt.

“Dáng vẻ của em giống hệt Hạo Lâm, khi xuất hiện còn mặc âu phục xanh trắng kia, đó là anh mua ở Pháp cho cô ấy, khi cô ấy xảy ra tai nạn thì mặc trên người, là độc nhất vô nhị.” Anh nhắm hai mắt lại, “Dáng vẻ của em, chính là ảo ảnh anh thấy trong gương.”

“Buông ra!” Anh Lạc lão đảo đẩy anh ra. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô cảm thấy sợ hãi bất lực, vì thân thể của cô như sụp đổ, cô còn chưa tìm được con đường tồn tại, đã bị phát hiện!

Anh Lạc lui về phía sau, cô đứng phải chậu hoa, châu mày mang theo bất lực, nước mắt đầy mi thủy chung không rơi xuống.

Cô không khóc trước mặt Giới Hằng, cho dù cảm động, dù mở lòng ra, cũng chưa từng có nước mắt rơi xuống, vì.....

“Em không phải là người đúng không?” Bạch Giới Hằng tiến lên từng bước, cô đưa tay chặn anh lại, nhưng anh chỉ vén mái tóc dài của cô lên.

“Lời anh nói rất đáng sợ, em không muốn nghe.....” Anh Lạc quay đầu đi. Cô không chịu nổi Giới Hằng dùng ánh mắt này nhìn cô, cô có chết cũng không thừa nhận.

“Em là tinh linh trong gương.....” tiếng nhấp nhô truyền đến, cô chỉ cảm thấy như sụp đổ, “hay là Gương yêu?”

Gương yêu? Anh Lạc thờ hốc vì kinh ngạc, khó hiểu nhìn Bạch Giới Hằng, sau đó, cô nhìn thấy tóc trên tay anh.

Tay phải Bạch Giới Hằng cầm lưỡi dao, thỉnh thoảng đã cắt một bím tóc của cô...

Ngay cả trốn cũng không kịp, trọn tròn mất hạnh cô lập tức thấy mình bị cắt một đoạn tóc, sau đó tận mắt thấy nơi bị cắt đi, tóc quấn lại dài ra như cũ.

Chưa được vài giây, cô khôi phục lại mái tóc dài mê người vốn có, như là mái tóc trong tay Bạch Giới Hằng, lại không phải cắt xuống từ đầu cô.

Cô là ảnh ngược trong gương, phản xạ trái tim của Giới Hằng. Liên Hạo Lâm anh yêu nhất kia, ngay từ đầu đã là hình dáng này, căn bản sẽ không thay đổi!

“Không không không——” Người thét chói tai là Anh Lạc, cô cầm lấy tóc mình. Tóc đáng chết, vì sao lại dài ra! Vì sao!

Cô phát ra tiếng kêu đáng sợ, tiếng kia thậm chí không phải Liên Hạo Lâm cũng không phải Anh Lạc, mà là một tiếng kêu đáng sợ trùng điệp, nước mắt cuồng loạn bắn ra, bắn lên kính thủy tinh cửa sổ... nát vụn.

Nước mắt của cô là gương, cho nên cô không thể khóc trước mặt Giới Hằng, nếu rơi xuống, anh sẽ nghe thấy tiếng vỡ tan.

“Anh Lạc! Anh Lạc!” Bạch Giới Hằng đuổi theo, kéo lấy cô đang chạy ra ngoài, “Em bình tĩnh một chút, hãy nghe anh nói—”

“Vì sao, vì sao—” Cô cuồng loạn hét chói tai, “Vì sao anh lại phát hiện! Vì sao anh lại nói!”

“Vì anh yêu em!” Anh kích động rống to, mới ngăn được tiếng khóc của cô.

Anh chỉ muốn biết, Anh Lạc thật sự mà thôi.

Bắt đầu hoài nghi là hai tuần trước, sau khi quan sát cẩn thận, anh cơ hồ xác định cô không phải người bình thường, nhớ lại trước sau lúc gặp được cô, nhớ lại cuộc sống thảm hại ở trước gương, còn có ảo ảnh sống động kia.

Anh trưởng thành ở Hắc Sơn, hàng đồ cổ kia rất đặc biệt, cho dù anh không nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được, ông chủ nói gương này đợi người có duyên, cũng tránh đi không đứng trước mặt gương, rồi anh tiến vào cửa hàng cùng một đôi nam nữ ngay bên cạnh, người đàn ông nọ đã hỗn hển nói: Một cái gương mà ba trăm ngàn?

Nhưng ông chủ lại chỉ bán cho anh đúng một ngàn?

Gương cùng Hắc Sơn, cho dù cô có là yêu, cô cũng không dọa được anh.

Đầu ngón tay lạnh băng chạm vào Anh Lạc, sự điên loạn của cô vì thế mà thoáng dừng lại.

“Em là gì, cũng không ảnh hưởng đến tình yêu của anh với em” Bạch Giới Hằng vuốt lại mái tóc rối của cô, nâng mặt cô lên nói. “Trừ phi em muốn giết anh, trừ phi em không yêu anh, nếu không..... cho dù em là yêu, anh cũng muốn đi cùng em cả đời!”

Cho dù ngăn ngui, cho dù anh sẽ đi trước cô, anh cũng cam tâm tình nguyện. Vì là cô đã để anh sống lại, sinh mệnh của anh mà không có cô, sẽ toàn vẹn thế nào?

Từng giọt gương lại rơi xuống thảm, không có tiếng vang, lại ngưng tụ thành mảnh vụn nhỏ, Anh Lạc hoang mang nhìn Bạch Giới Hằng, hốc mắt anh cũng có lệ, hơn nữa ánh mắt chân thành tha thiết kia khiến cô khó có thể thừa nhận.

Cho dù anh biết cô là yêu..... cũng yêu cô?

Anh Lạc run người, cô nhìn ngón tay mình, ánh sáng ngọc của chiếc nhẫn kia..... Giới..... nhẫn kia không phải nhẫn kim cương, mà là một chiếc hồng ngọc ruby hình bầu dục, chất lượng tốt nhất, ánh lửa xinh đẹp, không hề pha tạp.

Cô, nhận ra cái nhẫn này.

“Tháo nhẫn ra!” Người đàn ông lớn tiếng gào thét, cầm lấy tay cô, “Em không thể lại đeo nó! Nhất định là nó ảnh hưởng đến em!”

“Đó là của em! Chẳng lẽ anh muốn đưa cho cô ta?”

“Anh không muốn cãi nhau với em, anh mệt mỏi! Anh mệt đến chết rồi!”

“Là vì cô ta đúng không!” Cô chỉ vào cô gái bên cạnh, “Em nguyện rửa anh—”

Cô thì thầm nhớ lại gì đó như lời nguyện, người đàn ông kia hoảng sợ hô to, miệng cũng hô to một loại ngôn ngữ có tính luật khác.

“Anh Lạc! Câm miệng! Câm miệng!”

Chỗ lối vào truyền đến tiếng kêu thê lương, người đàn ông nhắm vào cô, một tay đẩy cô vào gương hình bầu dục phía sau—sát!

Hận ý thiêu đốt ký ức quá khứ, thì ra phong ấn trong gương, là hận.

“Là anh?” Hai mắt Anh Lạc đại đi vô thần, linh hồn tỏa sáng của Bạch Giới Hằng trước mắt và người ngàn năm trước kia là giống nhau.

“Anh làm sao?”

Giới Hằng..... là người vô liêm sỉ năm đó đã phong ấn cô vào trong gương.

“Là anh hại em! Anh phong ấn em vào trong gương—” Anh Lạc bỗng nhiên gạt tay Bạch Giới Hằng ra, bỗng bóp cổ anh, “Là người khiến ta biến thành yêu! Là người làm cho ta không có hạnh phúc, là người để ta cuối cùng không thể biến thành người—”

“Anh—hức!” Anh ngay cả thờ cũng không được, hai mắt đen kịt, trực tiếp quỳ xuống đất.

Rất nhiều sinh khí từ thân thể Bạch Giới Hằng truyền đến Anh Lạc, cô không hề khác chế việc hấp thụ. Cô bị giam mấy ngàn năm, để tên vô liêm sỉ và người phụ nữ kia kẻ vai sát cánh, cô lại hóa thành yêu, quên tất cả, bị nhốt trong gương nhìn thế giới lâu như thế!

Thậm chí thật vất vả mới có hạnh phúc, cũng vì cô không phải người mà bị hủy đi trong chốc lát—vì sao Giới Hằng lại là chuyển thế của tên kia!

Giới Hằng?! Anh Lạc bỗng cả kinh. Dần dần trong hai mắt ánh lên sắc mặt tái nhợt của người đàn ông, đầu ngón tay cảm nhận được hơi thở mong manh.

“A—” Cô buông tay ra, người đàn ông quỵ trên mặt đất ngay cả nói cũng không được, đổ về phía trước

Giới Hằng? Anh Lạc ngẩn ra nhìn Bạch Giới Hằng. Cả người cô như bị lửa thiêu, thân thể căng sinh khí, đủ để cho cô chờ đợi con mồi tiếp theo trong gương tới cửa.....

Nhưng, Giới Hằng không phải con mồi mà!

Anh là! Anh là người phụ tình mấy ngàn năm trước kia!

“Vì sao..... Vì sao là anh!”

Bạch Giới Hằng cuối cùng cũng nghe thấy, là tiếng khóc của Anh Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Giương Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nắng gay thiêu đốt, mùa hè này nhiệt độ đều hơn ba mươi sáu độ, cho dù đến tối cũng oi bức khó chịu như cũ, người đi trên đường cũng ít dần, hơi nóng máy lạnh phả ra càng làm cho người ta không chịu nổi.

Bạch Giới Hằng đi qua ngõ nhỏ mấy chục lần, thậm chí vòng qua chủ quán ở gần đó hỏi, muốn hỏi ra hàng đồ cổ kia cuối cùng ở chỗ nào.

“Thiếu gia, năm giờ, tôi phải về Hắc Sơn.” Bành Duệ Ân bốt thời gian ra ngoài tìm cùng anh. Rõ ràng lúc trước anh mua gương ở đây, nhưng bây giờ lại biến thành một tiệm cà phê.

Cô nghe nói chuyện đang tốt đẹp, Anh Lạc và thiếu gia cãi nhau một trận lớn, nói là cãi nhau, chỉ bằng nói thiếu gia vạch trần thân phận thật của Anh Lạc, sau đó... chuyện diễn biến thành công kích kinh người, vì cuối cùng thiếu gia bị đưa vào bệnh viện, nằm đến ba ngày mới phục hồi tri giác.

Khi đưa đến bệnh viện anh đang hấp hối, không hề có hiện tượng ngoại thương và xuất huyết bên trong, nhưng lại yếu đến mức ngay cả mở miệng cũng không thể, trái tim đập chậm chạp, kết quả bác sĩ kiểm tra, nói là đường máu của anh quá thấp, như là “gần biến thành ma đói”.

Cô có thể cam đoan anh ngày đó ăn sáng rất phong phú, làm gì có chuyện sau vài giờ lại chết đói được.

Đó đương nhiên là kiệt tác của Anh Lạc, thiếu gia nói cô chính là Giương yêu, khi Duệ Ân đang ở bệnh viện hỏi thăm thiếu gia thì cái gương kia lại biến mất vô tung vô ảnh.

Loại hiện tượng kỳ dị này cô tin sao? Tin! Vì sao không tin chứ?

Vì với một người không thể rời khỏi Hắc Sơn, bình thường rời đi thì phải về trước bảy giờ mà nói, làm sao có thể có chuyện không tin?

Ngay từ đầu cô đã cảm thấy Anh Lạc lừa gạt, chưa bao giờ hoàn toàn tin vào lai lịch của cô, đơn giản là cô biểu hiện ra ngoài quá hồn nhiên, cũng không có động cơ hại người, cha từng nói, Hắc Sơn có yêu lại có quỷ, nhưng có tốt có xấu, không thể nói chung cho tất cả.

Cho nên cô coi Anh Lạc là quỷ tốt, hơn nữa, thấy thiếu gia mở lòng như nai con rồi bởi trước nữ quỷ..... Khụ, yêu.

“Được rồi, cô đi nhanh đi, phải về trước bảy giờ.” Bạch Giới Hằng không quên lời nguyện trên người cô.

“Cậu có về không?” Bành Duệ Ân không quên dặn dò.

“Tôi ngủ ở nhà mới.”

“Đúng hơn là, cậu cần bản ngủ ở ven đường thì có.” Trợn mắt nhìn quán cà phê kia mấy ngày, cũng không nhìn ra hàng đồ cổ!

Bạch Giới Hằng hít sâu một hơi, “Duệ Ân, tôi phải tìm được cô ấy, cô ấy đang trốn tôi..... Chỉ là tôi không hiểu vì sao hàng đồ cổ cũng muốn trốn tôi.”

Bành Duệ Ân nhún vai, cô rất muốn tiếp tục nói chuyện, nhưng không có hứng thú đùa giỡn với sinh mệnh, giao lại chìa khóa, lui mà tiến, tiếp theo nhắc anh phải ăn cơm, rồi vội vàng đi.

Ánh chiều tà chiếu vào ngõ nhỏ, anh dựa vào tường xi măng, anh có thể biết khi Anh Lạc bị vạch trần thân phận thì khủng hoảng và sợ hãi thế nào,

nhưng không thể lý giải hành vi và sự giận dữ của cô lúc cuối! Anh? Gì mà nói đẩy cô vào trong gương?

Vừa bắt đầu cô đã phản ứng mãnh liệt khiến anh hoảng lên, vội vã nói rõ, để Anh Lạc hiểu dù cô là gì, anh vẫn chân thành với cô.

Anh thậm chí còn đeo nhẫn cưới cho cô, anh đương nhiên hi vọng sẽ cầu hôn trong không khí lãng mạn, nhưng hành động Anh Lạc vội vàng trốn đi đã dọa anh, anh luôn có dự cảm cô chạy rồi sẽ không về nữa, mới vội đeo nhẫn cưới cho cô.

Đó là chiếc nhẫn mẹ để lại, là nhẫn thuộc về Hắc Sơn.

Bạch gia không phải sống ở Hắc Sơn ngay từ đầu, nghe nói vì chiến tranh loạn lạc mà tổ tiên mới đến Hắc Sơn, cả một gia tộc lạc đường tứ tán ở Hắc Sơn, cuối cùng chỉ còn hai mươi mấy miệng ăn đến biệt thự, chủ nhân ở đó nhiệt tình hoan nghênh bọn họ, cung ăn cung ở, mọi người cũng giúp làm việc, cuộc sống tốt hơn nhiều so với bên ngoài.

Mấy năm sau, chủ nhân ở đây đưa ra hợp đồng, bọn họ muốn bán Hắc Sơn, giá bán không cao cũng không thấp, nhưng lại thêm một đồng điều kiện, ví như không được làm tổn hại một bông hoa ngọn cỏ ở đây, không được xây rộng ra, không được dùng đất nông nghiệp...

Những người đó gật đầu đồng ý, trên giấy tờ nhà được in bằng dấu máu, khế ước được thành lập. Cả gia đình đều vui vẻ, chỉ để lại quản gia ở đó, quản gia đó chính là tổ tiên của Bành Duệ Ân, bọn họ bị lời nguyên không thể rời đi, dù chủ nhân Hắc Sơn là ai, đều phải hầu hạ đến cuối cùng.

Về phần nguyên nhân lời nguyên này, chính họ cũng không biết.

Người họ Bạch mua Hắc Sơn, di chuyển theo thời đại, có rất nhiều người lần lượt bỏ đi, nhưng Bạch gia vẫn là chủ nhân của Hắc Sơn... Bọn họ đương nhiên cũng sẽ rời đi, nhưng trước khi trưởng thành, từng đứa trẻ đều lớn lên ở đây cả!

Sau vài lần mất tích liên tục hoặc chết trẻ, mới phát hiện ra luật lệ, phía sau khế đất có thủy ấn, khi có người chết sẽ hiện lên, bọn họ tìm được một hộp ngọc ở tầng hầm, bên trong có rất nhiều ống cuộn thẻ tre, bên trên ghi rõ quyền lợi và nghĩa vụ của Hắc Sơn, trong đó có một điều là trẻ mới sinh trước khi trưởng thành, phải trưởng thành ở Hắc Sơn, không được rời khỏi đây.

Vấn đề đóng thuyền, Bạch gia không thể rời đi, trừ phi tìm được người tiếp theo nguyện ý mua Hắc Sơn, nhưng truyền thuyết Hắc Sơn thần hồn nát thần tính, căn bản không người nào dám can đảm giao thiệp; mà tổ tiên Bạch gia quyết định sống theo vận mệnh, không bán được Hắc Sơn chỉ bằng cùng sống với nó, dù thế nào, Bạch gia cũng là chủ nhân của Hắc Sơn.

Bọn họ nghiên cứu cẩn thận ống cuộn, hiểu được yêu ma quỷ quái trong Hắc Sơn chỉ nhắm vào người ngoài, Bạch gia và chúng gắn bó tồn tại, chúng sẽ không xâm hại con cháu Bạch gia, thậm chí còn bảo vệ Bạch gia; Bởi vậy đời đời tương truyền, dạy đời sau phải sống cùng Hắc Sơn thế nào..... Mãi cho đến bây giờ, anh em bọn họ không còn gì sợ hãi với Hắc Sơn nữa.

Chiếc nhẫn kia cũng nằm trong chiếc hộp năm đó, có rất nhiều đời cũng lấy nó làm tín vật đính hôn, mỗi đời đều ân ái cả đời, ngược lại cũng thành một trong những truyền thống được Bạch gia ưa thích.

Cho nên anh muốn lấy chiếc nhẫn Hắc Sơn để lại cầu hôn với Anh Lạc, đây là chuyện kinh thiên địa nghĩa phải không?

Nhưng anh không quên được thay đổi của Anh Lạc trọn mắt nhìn chiếc nhẫn kia, hai mắt xinh đẹp của cô mở to mang theo kinh ngạc cùng phần hận, trong đôi mắt là tia máu lan ra. Cuối cùng đỏ như máu, giây tiếp theo liền bóp cổ anh.

Thật đúng là cứu tử nhất sinh, khi anh trọn mắt, mới hiểu ra Anh Lạc sống là dựa vào sinh khí của con người, cũng hiểu được Anh Lạc vì yêu anh, nếu không dưới tình huống đó, không thể nào giữ lại cho anh một con đường sống.

Gương biến mất đồng nghĩa với việc trốn tránh của Anh Lạc, anh đau khổ tìm kiếm, lại không thể tìm ra hàng đồ cổ kia.

“Tiên sinh.”

“A!” Bạch Giới Hằng sợ tới mức kêu thành tiếng. Ai bảo bên cạnh anh bỗng xuất hiện một người! Định thần nhìn lại. Dĩ nhiên là ông chủ hàng đồ cổ!

“Tiên sinh quanh quẩn ở đây, rất làm phiền đến việc làm ăn của cửa hàng.” Ông chủ đeo kính râm tròn, không nhìn thấy mắt.

“Sao lại đề ý tôi? Người đến là khách mà?” Bạch Giới Hằng nhếch mày. Ông chủ này nói chuyện có vấn đề.

“Anh có biết cửa hàng không đề ý, nhưng gương đề ý.”

“Gương của tôi ở chỗ ông?” Ánh mắt anh sắc bén, “Các người đã trộm?”

“Không, là gương tự trở về.” Ông chủ nói đến thần nhiên, “Gương không muốn dời vị khách bên đây nữa.”

“Đây là hiểu lầm, tôi muốn nói chuyện với gương.” Bạch Giới Hằng hít sâu một hơi. Quả nhiên là quái vật, lời nói cũng khác.

Ông chủ lắc lắc đầu, “Cửa hàng có thói quen tôn trọng đồ vật, tôi nghĩ gương cũng không muốn nói chuyện với anh.”

“Ông đã nói tôi là người có duyên.”

“Vô duyên.” Ông chủ lại lắc lắc đầu, “Gương không muốn kết duyên với anh, hi vọng anh buông tay.”

“Vô duyên giá bao nhiêu?” Bạch Giới Hằng căn bản không muốn quanh co lòng vòng, “Ba trăm ngàn?”

Ông chủ mỉm cười thu thần sắc lại. Như là suy nghĩ, từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc bàn tính cổ, cũng không có dạng gậy.

“Sáu trăm ngàn.” Ông ngẩng đầu, dù sao là buôn bán, có thể làm ăn ông sẽ không cự tuyệt.

Hừ! Bạch Giới Hằng bật cười thành tiếng. Đúng là công phu sư tử ngoạm, lúc trước thì nói với đôi nam nữ vô duyên kia với giá ba trăm ngàn trên trời, bây giờ anh và Anh Lạc tính là có duyên lại là gấp đôi.

“Được, thì sáu trăm ngàn!” Anh không hề do dự, “Nhưng ông phải có quà kèm theo.”

Ông chủ nhíu mày, như kinh ngạc hoặc như hồ nghi. Giống như là giá sáu trăm ngàn này, lại có người cũng muốn mua cái gương vỡ vỡ?

“Ông nói thử xem?”

“Ngăn chặn gương lại tự về cửa hàng lần nữa..... Không, “Bạch Giới Hằng mỉm cười, “Là phòng ngừa gương rời khỏi tôi!”

Ông chủ khẽ nhếch miệng, từ từ nói, “Vị khách, đáng giá sao? Đó chỉ là một cái gương.”

“Đó là tình yêu của cả đời tôi.” Sao lại không đáng? Hôm nay cho dù ông chủ có nói một triệu, anh cũng mua!

Ông chủ cuối cùng cũng nở nụ cười, lấy ra một tờ giấy ghi chép mấy chữ, đưa cho anh, từ từ lui về phía sau “Sáu trăm ngàn, tôi cam đoan gương không bao giờ sẽ trở lại cửa hàng nữa, xin thanh toán tiền trong vòng một tháng.”

“Đồng ý.” Bạch Giới Hằng nắm chặt tờ giấy, bước đi, “Ông đừng đi, tôi muốn gương.”

“Gương đã ở Hắc Sơn.” Ông chủ chỉ vào phía sau anh, lại cung kính hành lễ.

Đã ở Hắc Sơn? Chỉ trong nháy mắt như thế thôi sao? Bạch Giới Hằng không nhận được quay đầu nhìn lại theo hướng ngón tay của ông, phía sau cũng không có gì, nhưng khi anh quay lại đầu lại lần nữa, ông chủ đã không thấy bóng dáng.

Anh nhìn ngó nhỏ không một bóng người, nhíu mày, lập tức chạy xe theo hướng bắc mà đi.

Gắt gao nắm chặt giấy ghi chép trong tay, anh lao đi điên cuồng, anh biết ông chủ sẽ không lừa anh, Anh Lạc đã trở lại Hắc Sơn!

Lúc này đây, anh nên ăn một chút, rồi đến nói chuyện với cô.

*****

Cô từng là người ở Hắc Sơn.

Anh Lạc ngồi ở thế giới trong gương không ranh không giới, không trời không đất, mặc cho quá khứ và phần nộ vây quanh mình.

Thật lâu thật lâu trước kia, cô là người, là người phụ nữ rơi vào tình yêu cuồng dại.

Cô yêu một người đàn ông, là một trong những chủ nhân của biệt thự Hắc Sơn, cô chỉ là một cô gái bình thường trên trần gian đó, hai người gặp nhau miễn cưỡng, sau đó gả cho anh. Anh chuyên môn làm trăm lược vàng ngọc, tất cả đồ thiết kế luôn được hoan nghênh. Bọn họ cũng tay trong tay đến trần trên buôn bán, thậm chí đã tạo ra danh tiếng.

Ngày bình thường thật hạnh phúc, cho đến khi một cô gái khác trẻ đẹp hơn cô xuất hiện! Người đến đây nghĩ hè thường là hoàng thân quốc thích, không ai biết thân phận thật của cô ta, nhưng cô ta lại thích người đàn ông của cô, đi theo vào Hắc Sơn, yêu cầu trang sức bằng châu ngọc, thậm chí lại ở chỗ này không đi.

Ghen tuông của cô bị đẩy lên, luôn cãi nhau với anh, anh chỉ nói tình yêu không thể thay đổi, nhưng cô gái kia xinh đẹp động lòng người như thế, ai có thể không thêm đề ý? Càng đừng nói vì giúp cô làm đồ trang sức, hai người cơ hồ như hình với bóng, tâm tình của cô không thể bình tĩnh, luôn cãi nhau, chẳng bình yên mấy ngày.

Có lẽ là tà khí Hắc Sơn đã ảnh hưởng đến cô, cũng có thể là tâm ma của cô quá dẫn vật, khi cô nhìn thấy trên tay cô gái trẻ kia đeo chiếc nhẫn hồng ngọc mà chồng chỉ làm cho cô ta, cô liền mất đi khống chế, cuồng loạn kêu gào, thậm chí làm hại cô gái.

Người đàn ông không thể lượng thứ cho hành vi như vậy, nhân viên của cô gái cũng không thể, bọn họ xoắn xuýt ở dưới cầu thang, người đàn ông quyết định xin cô ra đi..... Còn lại cô không nhớ rõ, trí nhớ của cô cuối cùng là bị quyền trức của Hắc Sơn nguyên rửa, hay là cô gái xinh đẹp kia nguyên rửa.

Sau đó người đàn ông xông lên trước, một tay đẩy mạnh cô vào trong gương, trong miệng còn nói một câu nguyên.

Mọi người ở Hắc Sơn đều biết nguyên nhân, đó không phải là thiên phú dị bẩm gì, mà là quyền trục trong hộp ngọc, chỉ có người ở Hắc Sơn, chỉ cần chiếu theo quyền trục niệm ra vẫn tự trên đó, trong lòng muốn rửa ai, dù thế nào cũng thành.

Cho nên thân thể cô bị hủy diệt, không cam lòng và oán hận cho nên hóa thành Gương yêu, nhưng khi nhớ lại rất thống khổ lại bị thương vô cùng, không biết là cô hay là ai, dùng lửa giận và hận ý phong ấn lại, tẩy sạch cảm xúc của con người, trở thành Gương yêu thuần tịnh.

Sau khi khôi phục trí nhớ, Anh Lạc chỉ thấy hồi hận và thống khổ thật sâu. Vì sao lại để cô nhớ lại tất cả, vì sao vận mệnh lại treo cột cô như thế? Cô trầm trồ trong thống khổ, rõ ràng đã rời Hắc Sơn, cũng đi đến quốc gia khác, sao lại vẫn trở về nơi này.

Con muốn ăn lại thành thợ săn, trái tim cô thành tù binh, lấy thân phận Gương yêu làm người yêu và được yêu. Không phải vật thay thế, không phải là công cụ đi dụ hoặc con người, nói cách khác, cô cơ hồ như sống dưới thân phận của Anh Lạc.

Ngày đó khi Giới Hằng đeo nhẫn hồng ngọc cho cô, tất cả trí nhớ đều trở lại, trong mắt cô thấy không phải Bạch Giới Hằng, mà là linh hồn phát sáng—thấy người đàn ông kia năm đó đẩy cô vào gương, anh là chuyển thể của người đàn ông kia.

Cô vừa mới khôi phục trí nhớ, cảm xúc tăng vọt, hận ý đè nén bên trong, cho nên thiếu chút nữa giết chết Giới Hằng, chỉ đến khi ngàn cân treo sợi tóc cô mới tỉnh lại, nhìn anh hấp hối trên mặt đất, lại không thể suy nghĩ, chỉ biết trốn, trốn về trong gương, né tránh tất cả.

Vì sao chuyện lại biến thành như thế? Cô nhìn tay mình, xoa mặt mình, ngũ quan của cô cũng không biến mất, vẫn đáng vẻ của Liên Hạo Lâm, trở lại gương, theo lý thuyết nên biến lại mới phải.

Cô muốn quên tất cả, ngay cả chuyện của Bạch Giới Hằng cũng phong ấn lại, nhưng lúc này cô mới rõ ràng phát hiện, cô căn bản không hiểu thế nào là phong ấn trí nhớ..... Vậy phong ấn lúc trước là ai làm?

Cô không thể nào lại đối mặt với Giới Hằng, vì cô không chỉ thấy người đàn ông chăm chú nhìn cô kia, còn có ý thức là anh là hung thủ hại cô thành yêu.

Hơn nữa, Giới Hằng cũng đã phát hiện cô là ngoại tộc, là yêu quái hút tinh khí của con người mà sống, bọn họ phải ở chung một chỗ thế nào?

Cô không rõ vì sao Giới Hằng lại nói không thêm để ý, vì sao lại muốn cuộc sống cùng với cô? Cô rõ ràng không phải người mà!

Hoát! Vài bỗng vị vén ra, Anh Lạc chán ghét nhũ mào. Rõ ràng đã nói với ông chủ, cô không muốn nhìn thấy dục vọng hay nhớ nhung ở bất kỳ kẻ nào nữa... Vì nếu cô không thể tái tạo lại, cô vẫn sẽ là Anh Lạc!

Một yêu quái ngu xuẩn đến cực điểm! Thân là yêu còn vọng tưởng tình yêu, bị con mồi bắt giữ, toàn tâm toàn ý nghĩ nên cùng con người đầu bạc đến lão thể nào, nhưng không chú ý đến thân phận của mình bị lộ, thậm chí còn đáng sợ hơn cừu hận trong quá khứ.

Trong lòng cô rất buồn phiền, ở trong gương lâu như vậy, thân thể lại càng ngày càng nặng thêm, những cảm xúc kia làm tăng thêm độc tố trong thân thể cô, lại không thể tẩy sạch.

Cô bỗng hiểu được, lúc trước vì sao lại phong ấn, nếu cô nhớ không quên, nói không chừng đã chết dưới hình dáng của yêu trong gương.

“Anh Lạc.” bên ngoài gương bỗng truyền đến giọng nói quen thuộc, “Anh biết em ở bên trong!”

Bạch Giới Hằng cau mày nhìn về phía gương, nhưng làm người ta thất vọng khi chỉ chiếu ra đáng vẻ của anh, anh đến gần lại đi xa, dù thế nào cũng chỉ thấy mình.

Anh dùng ngón tay gõ vào mặt gương, tuy động tác này có điểm ngốc, nhưng anh vẫn không nhận được muốn thử xem, cứ như vậy nhìn gương vài phút, vẫn không xuất hiện “Áo ảnh” như lúc trước.

“Thiếu gia,” tiếng gọi và tiếng chân Bàn Duệ Ân từ từ đi lên lầu, “Tôi mang đến rồi đây.”

Cô đang cầm một chiếc hộp đi đến, đặt xuống theo lệnh của Bạch Giới Hằng, trên cơ bản đây là ba chiếc hộp, có coca, Sprite và Fanta, tất cả đều là những đồ Anh Lạc thích uống.

“Cô thấy còn thiếu gì không?” Anh thật trông có vẻ bí ẩn gì đó.

“Tôi cảm thấy đây không phải là nguyên nhân quan trọng,” Bàn Duệ Ân có điểm bất đắc dĩ, “Cô ấy không muốn nhìn cậu, nhưng cậu cũng không biết, làm thế nào có thể kéo cô ấy ra.”

Bạch Giới Hằng bỗng cười lên, vỗ vỗ hòm ngọc phía sau, “Tôi đã chuẩn bị đủ rồi.”

Cô trừng lớn hai mắt. Tầng hầm ngầm, hộp ngọc! “Thiếu gia, thứ này lấy ra là phải trả về!”

“Tôi sẽ đưa nó ra khỏi Hắc Sơn sao?” Gì mà phải khẩn trương đến thế!

“Dù sao dùng xong rồi trả lại ngay lập tức đi... cậu không thể chỉ lấy thứ cần thiết thôi sao?” Một trong những sứ mệnh của quân gia là đảm bảo hộp ngọc không được rời khỏi Hắc Sơn, trên cơ bản sứ mệnh của họ truyền lại là không được rời khỏi tầng hầm ngầm.

Bạch Giới Hằng mở nắp ra, hộp ngọc nặng nề phát ra tiếng vang trên sàn gỗ “Bên trong có nhiều quyền trục như vậy, làm sao tôi có thời gian mà tìm? Bây giờ nhắc lên đặt xuống cũng thật phiền toái!”

“Dù sao không làm tổn hại là được rồi!” Bành Duệ Ân lớn tiếng cảnh cáo. Hay là cô đứng đây trông coi! “Tôi lấy ra sắp xếp.....”

“Này, tôi và Anh Lạc phải nói chuyện, cô đi làm việc của cô đi!” Bạch Giới Hằng hạ lệnh đuổi khách tức thì, “Công ty Giới Đình có rất nhiều chuyện phải xử lý đấy? Cô đừng lo lắng bản khoản cho tôi.”

“Tôi mới chẳng thèm bản khoản về hai người các cậu, tôi chỉ muốn hộp ngọc!” Cô vừa nói, vừa bị anh đẩy đi.

Thật vất vả mới khóa cửa lại, đuổi bóng đèn đi, anh vội trở lại trước gương, ung dung ngồi trên sàn, cầm lấy một lon coca... xi...

A? Anh Lạc ngẩn người. Sao vừa rồi cô lại nghe thấy tiếng động quen thuộc? Cô vội vàng cúi đầu nhìn bên ngoài, quả nhiên là coca, còn có—Giới Hằng?!

Vì sao cô lại ở đây? Đây là phòng của cô—ông chủ!

Ngay cả Bạch Giới Hằng mở mười lon cũng không thể hấp dẫn Anh Lạc hiện thân, anh đành thờ dài lấy quyền trục thứ nhất ra xem, đó là tin tức ông chủ hàng đồ cổ đưa, bí pháp để Anh Lạc mãi mãi ở lại Hắc Sơn được ghi trong quyền trục.

“Anh không quan tâm đến những gì em suy nghĩ, em cũng không cần nhắc đến ý nghĩ của anh.” Anh vừa nhìn thê tre, vừa nhìn trong gương, như tự nói chuyện với mình “Anh đã nói là không quan tâm đến việc em là yêu, vì sao em lại lựa chọn trốn tránh mà không đối mặt?”

Anh Lạc đang nhìn Bạch Giới Hằng, trong mắt cô thấy đúng là người đó, còn có ánh sáng quen thuộc, cũng là một linh hồn, sau ngàn năm lại để cô rơi vào vực sâu lần nữa.

“Em phải hút nhân khí mới có thể sống, anh sẽ ăn nhiều dinh dưỡng một chút, để em ăn no, nếu em muốn cuộc sống có gương, anh cũng chuyển gương đến nhà mới, muốn anh mua bảo hiểm cho gương cũng không có vấn đề gì.” Tiếng nói vẫn liên tục “Nếu..... Em lo chúng ta có thể đầu bạc đến già hay không, vậy em thật quá ngốc.”

Ngốc? Đây là vấn đề rất nghiêm trọng, cô tìm rất nhiều lần trong gương đều không có đáp án!

“Nếu có thể thiên trường địa cửu mới yêu nhau, mới nghĩ đến ở cùng một chỗ, vậy đó có phải tình yêu chân chính không?” Anh thờ dài thật mạnh, đi nhanh đến chạm vào gương, “Anh chỉ hi vọng có thể ôm lấy em đi vào giấc ngủ, khi tỉnh lại có thể thấy em, chia sẻ vui buồn đau khổ của anh với em, tất cả của anh... cho nên anh mua nhà mới, muốn bắt đầu cuộc sống mới thuộc về chúng ta ở bên kia cùng em.”

Anh Lạc rơi nước mắt như mưa, mỗi một giọng lại phản xạ ra ánh sáng rực rỡ, vỡ vụn trên mặt đất.

Anh chỉ để ý những thứ đó sao? Nhưng lòng cô không chỉ có thế, cô rất muốn mãi mãi có thể ở cạnh anh... Nếu muốn để cô nhìn anh chết trước cô... Cô không biết mình có thể thừa nhận được không, tình yêu đều tham lam, cô là người phụ nữ ngay cả tình yêu cũng tham lam.

Cô cũng muốn ôm anh đi ngủ, khi tỉnh lại, mở mắt có thể nhìn thấy ngũ quan tinh xảo kia, còn có thể nhìn cô, mang theo ánh mắt vô cùng yêu thương.

Chỉ nhìn cô thì thế nào..... Ngày xưa anh cũng chỉ nhìn cô, nhưng cuối cùng lại xuống tay sát hại cô.

Ngờ vực vô căn cứ này như một lỗ đen, ngày càng lan rộng trong lòng cô, cô không thể có cách tin anh một lần nữa? Hận ý kia có bỏ cũng muộn rồi, cô hẳn là yêu quái không có tính người, chẳng may lần sau mà giết anh thì phải làm sao?

Hận và yêu là con dao hai lưỡi, cô hận chủ nhân linh hồn này, nhưng cũng rất yêu..... Bây giờ cô lại yêu anh lần nữa, nhưng hận không thể biến mất.

“Anh Lạc, nghe thấy không? Vì sao không trả lời anh?” Bạch Giới Hằng dán vào gương, “Nếu em có thể đọc ra suy nghĩ trong lòng anh. Chắc em đã hiện thân trước mắt anh rồi?”

Giống như lúc trước anh suy sụp vì Hạo Lâm, khi anh điên cuồng nhớ một người, trong gương liền xuất hiện ảo ảnh của Hạo Lâm.

Anh Lạc trong gương nhìn người đàn ông dán vào mặt kính, cô như không nhìn được, đi nhanh về phía trước, nhẹ nhàng chạm lên hai má anh qua gương.

Cô nhắm hai mắt lại, cũng dán mặt mình lên trên.

Thật xin lỗi..... Cô không thể hứa có thể sống như con người, cũng không thể hứa mình sẽ không phát điên mà giết chết anh, cô chỉ cần nghĩ đến tình yêu của mình bị đập nát, còn bị phong ấn vào gương, sẽ tức giận không thôi.

Hơn nữa cô cũng không thể hứa lần sau ăn “com” có hút khô Giới Hằng không, cũng không thể xác định mình có chấp nhận được việc anh sẽ đi trước mình không.

Tuy con người nói không cần thiên trường địa cửu, chỉ để ý đến cái trước mắt, nhưng có từng nghĩ đến người rồi đi trước, người ở lại sẽ đau đớn thế nào không?

Tất cả đều là sai lầm, bọn họ không nên gặp nhau..... Cô không nên hóa thành Liên Hạo Lâm rồi xuất hiện, Giới Hằng không nên lấy Anh Lạc để nhận định linh hồn cô, không nên yêu nhau, không có tương lai.

“Thật xin lỗi..... Thật xin lỗi.....” Anh Lạc chống vào mặt kính, hôn thật sâu Bạch Giới Hằng. Cách gương anh không cảm nhận được, nhưng trái tim cô hiểu được là tốt rồi.

Nếu không thể phong ấn thống khổ, để cô chết ở đây đi..... Ít nhất ở trong gương, không có xác lưu lại, cô cứ biến mất như vậy.

Ít nhất trước khi biến mất, có tình yêu chân chính kia, vậy là đủ rồi.

“Được rồi, anh hiểu.” Bạch Giới Hằng thờ dài bên ngoài, anh không muốn phải làm đến bước xấu nhất.

Anh Lạc nhìn anh, nhìn anh bình tĩnh lấy một quyển trục từ trong hộp ngọc ra, cẩn thận xem, hai mắt cô đắm lệ ngược lên nhìn anh, thậm chí nhìn nội tâm anh.... Cô vẫn nhìn người ngoài gương như thế, sau đó hóa thành hình dáng của dục vọng kia...

Anh Lạc cúi đầu, cô không biến hóa, cô vẫn mặc quần áo như cũ, dung mạo như cũ, không tái sinh, cũng không thay đổi!

Vì nỗi nhớ sâu nhất trong lòng Giới Hằng là cô!

Quý xuống, cô khóc thất thanh, thân mình nặng nề ép đến làm cô không thở nổi, trái tim cô buộc vào nhân giới, dục vọng muốn trở thành người mãnh liệt như thế, cô đã giống con người sinh ra cảm xúc tiêu cực, bị thương, thống khổ, hối hận, cho dù trở lại trong gương, cũng không thể tái sinh, gương cũng không thể tẩy sạch cô, đã không còn giống yêu nữa!

Độc tố cảm xúc mãnh liệt kia ăn mòn cô khắp nơi, yêu một lòng muốn trở thành con người, cuối cùng sẽ bị phản hệ.

“Em không ra, thì anh đi vào.” Bạch Giới Hằng hít sâu một hơi, lời nói kinh người.

A? Anh Lạc ngây ra một lúc. Giới Hằng vừa nói gì?

“Chú ngữ đề người vào trong gương, chính là cái này.” Trước đây anh từng cùng Giới Đình xem qua một lần tất cả quyển trục dưới tầng hầm, dù anh xem nhiều lần không hiểu, nhưng coi như là trò chơi thám hiểm.

Cho nên anh đều có ấn tượng với tất cả các chú ngữ, bao gồm cả quyển trục Khấp Huyết này.

Trên thẻ tre màu xanh đậm là chữ màu đỏ, nghe nói năm đó dùng máu để trước mắt.

Phong ấn người vào?! Anh Lạc cố di chuyển thân người. Giới Hằng bây giờ đang nói gì?! Vì sao anh tìm được thứ kia—không đúng, anh muốn làm gì!

“Tĩnh quái Hắc Sơn nghe tiếng tôi, tôi là Bạch Giới Hằng.” Anh bắt đầu niệm theo quyển trục, cánh tay chạm vào gương “Che nhưng nhớ lại, che hận ý lại, để tất cả cảm xúc tiêu cực phủ bụi...”

Anh mới niệm đến đây, ngón tay vang lên một tiếng, lại xuyên qua gương! Anh hơi giật mình nhìn đầu ngón tay mình đã xuyên qua gương, lộ ra nụ cười mỉa mai.

Mà Anh Lạc ở bên trong lại choáng váng, cô nhìn đầu ngón tay dài nhập vào đây, đầu trống rỗng.

“Tôi nguyện ý trở thành—”

“Ngậm miệng lại!” Anh Lạc phát cuồng đẩy ngón tay ra khỏi thế giới trong gương “Ngậm miệng lại! Anh có biết anh đang làm gì không!”

Bị lực mạnh đẩy, Bạch Giới Hằng không giữ vững trọng tâm, trực tiếp ngã lên giường Anh Lạc, anh kinh ngạc nhìn lại gương, cuối cùng cũng thấy người con gái ngày nhớ đêm mong, trong gương không còn là anh, mà là bóng hình làm anh si mê kia.

“Anh Lạc.....” Anh vui sướng lại tiến lên lần nữa, “Đúng là em..... cuối cùng em cũng đi ra!”

“Anh đang làm gì! Mau trả quyển trục về đi!” Cô hồn hên la hét, “Chẳng lẽ anh muốn biến thành yêu quái à? Làm sao lại muốn tự nguyện rửa mình ở Hắc Sơn!”

“Nếu như vậy mới có thể ở cùng em, anh nguyện ý.” Anh vẫn cầm quyển trục không bỏ xuống, “Em không ra nhất định là có nhất nhiều nguyên nhân, nếu là trở ngại thân phận người và yêu của chúng ta, chúng ta chỉ cần đứng ở cùng một đích là được.” Nói xong, anh còn nhìn quyển trục, chuẩn bị tiếp tục nói chú ngữ.

Cách để Anh Lạc biến thành người anh không biết, nhưng anh biết làm thế nào để biến thành Gương yêu.

“Câm mồm—anh không biết sau khi thành Gương yêu sẽ xảy ra chuyện gì đúng không!” Anh Lạc khản trương hô to, “Anh không biết gì cả! Anh sẽ biến thành người không có ngũ quan, không có ký ức về việc chúng ta yêu nhau, không có ký ức về em!”

Bạch Giới Hằng có vẻ kinh ngạc. Thì ra Anh Lạc đúng là một người không có gương mặt.

“..... Sau đó anh chỉ có thể bị nhốt trong gương cả đời, nhìn thấy đục vọng ở đáy lòng con người trước gương, rồi dụ hoặc bọn họ, để họ đi vào cảnh mơ, hút sinh khí của họ.”

“Cho nên em mới có thể hóa thành Hạo Lâm.....” Anh không sợ hãi, ngược lại lộ ra nụ cười vui mừng. “Việc này anh không quan tâm.”

“Bạch Giới Hằng!”

“Chỉ cần em vẫn muốn anh là được rồi.” Anh bình tĩnh đến tận cùng, “Nhìn em, anh sẽ biến thành dáng vẻ bây giờ, sau đó anh lại yêu em một lần nữa.”

Bạch Giới Hằng hoàn toàn lơ đãng, anh chân thành nhìn Anh Lạc trong gương, nụ cười rạng rỡ hải lòng, tiếp tục mở miệng niệm chú ngữ.

Anh tuyệt đối tự tin có thể ở cùng một chỗ với Anh Lạc, cho dù trở thành yêu quái, cho dù không nhớ nổi cô, ít nhất cô còn nhớ, cô sẽ đem tình yêu kia, để anh cảm nhận được sâu sắc.

Đương nhiên, trước đó, anh còn có một tự tin mãnh liệt khác.

“Anh điên rồi sao?!”

Một bàn tay mảnh khảnh thỉnh thoảng lướt trên tay anh đi, để chúng bay lên cao.

Bạch Giới Hằng thậm chí hốc vì kinh ngạc, thật cẩn thận nhìn bóng hình xuất hiện trước mắt, âu phục trắng xanh, là cô ở ngày đó, tóc xoắn dài, mắt đắm lệ.

Anh có tự tin, Anh Lạc nhất định sẽ lao ra ngoài kính ngăn cản anh, đây là niềm tin của anh với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Guồng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Em ước gì có thể trở thành con người, còn kẻ ngốc như anh lại muốn biến thành yêu quái!” Anh Lạc nắm áo sơ mi của anh gào thét, “Cuối cùng là vấn đề gì, làm sao anh có thể.....”

Bạch Giới Hằng nở nụ cười, anh không để ý tay trên cổ áo, dùng sức ôm chặt cô lại.

Anh Lạc chợt ngẩn ra, phát hiện mình đứng trong lòng anh, mới giật mình thấy—cô đã lao ra khỏi gương!

Sao lại xúc động như vậy..... Không, cô không thể trở mặt nhìn Giới Hằng biến thành yêu, cô tình nguyện mãi mãi bảo vệ anh trong gương, cũng không thể ngồi nhìn anh trở thành yêu quái, cho nên mới.....

Cảm thụ nhận được sức mạnh vây quanh người, Anh Lạc chỉ cảm thấy ấm áp cùng kiên định lại, cô khóc, nước mắt thôi mạnh lên da thịt Bạch Giới Hằng, máu đỏ rỉ ra.

“Anh yêu em, Anh Lạc.”

Tích tắc kia, cô căn bản chẳng nghĩ gì việc anh từng là người đàn ông đã giết cô, cũng không quan tâm đến trở ngại của giữa họ, cô chỉ thầm muốn ngăn cản anh.

Vì cô rất yêu anh.

Hôn lên tóc cô, hai má và cổ cô, cuối cùng là đôi môi mềm mại, bọn họ không nói chỉ hôn nhau, Anh Lạc kích động mặc cho anh ôm, chỉ khát vọng tình yêu lưu luyến hôn thật sâu.

“Chúng ta không thể ở cùng một chỗ.....” Thật lâu sau, dựa vào vai anh, Anh Lạc yếu ớt nói, “Em không biết mình có thể không chế được không?”

“Em có thể ở cùng anh ba tháng. Cũng có thể ở cùng anh ba năm, ba mươi năm.....” Anh thầm nói ra, lúc này đây, anh sẽ không dễ dàng buông tay.

“Không không không..... Anh không hiểu!” Cô chống vào ngực anh, “Em phải hút sinh khí của con người mới có thể sống, nói không chừng em có thể lỡ tay hút khô anh..... Em không già không chết, sớm hay muộn cũng có người biết em là quái vật!”

“Việc này để anh lo lắng mới đúng?” Bạch Giới Hằng nhướn mày, “Người bị hút khô là anh mà, chờ ngày em không già, chúng ta sẽ về Hắc Sơn, sẽ không có ai cảm thấy kỳ quái.”

“Anh—” Cô mở miệng muốn nói, “Là anh năm đó đẩy em vào gương, hại em biến thành Gương yêu!”

Hả?! Anh mở to hai mắt nhìn. Hiểu lầm này rất lớn nhé! Anh đâu có đẩy ai vào gương!

“Anh là chuyển thể của người đó..... Oán hận với anh em không thể nào trừ tận gốc, hận ý và tức giận đang ăn mòn em...” Nói tới đây, cô bỗng hít mạnh vào, hai chân mềm xuống.

“Anh Lạc!” Bạch Giới Hằng khẩn trương ngồi xuống, nắm hai tay cô, vòng ra sau cổ mình, “Em đói bụng à? Nhanh ăn đi!”

Không không không! Cô liều mình lắc đầu. Đây không phải thiếu sinh khí, mà là độc lan ra toàn thân.

“Em không muốn làm hại anh, em rất đau..... quá khứ em rất hận anh cũng rất yêu anh, bây giờ lại yêu anh, yêu đến không hối hận... nhưng cảm xúc tiêu cực của con người lại làm hại đến em” Cô thống khổ nhắm hai mắt lại, rút tay trở về.

Cô còn có thể sống bao lâu? Một ngày? Hai ngày? Hay một tháng? Gương không thể tẩy độc tố, có nghĩa là cô sắp đến đường chết rồi.

“Có cách nào có thể giúp em?” Bạch Giới Hằng ôm chặt lấy cô. Nhiệt độ cơ thể của Anh Lạc rất thấp!

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Nào có biện pháp gì? Chính cô không giải được khúc mắc, rời khỏi Giới Hằng cô càng thêm bi thương, nhưng cam chịu..... đi.

“Em không biết.....” Cô yếu ớt nói, dựa vào trong ngực anh. Chỉ như vậy, đã khiến cô thoải mái rất nhiều rồi.

“Anh không hiểu cái gì gọi là chuyển thể hay thương tổn em, nhưng nếu anh từng làm thương tổn em, vậy đó không phải anh làm, em phải biết anh yêu em, thật lòng yêu em” Bạch Giới Hằng nâng cằm cô lên, “Anh đã hạ quyết tâm muốn sống cùng em, anh có thể dùng tình yêu gấp đôi, để tẩy đi hận thù trong quá khứ của em—chỉ cần em tin anh!”

Anh Lạc khó hiểu nhìn anh. Vì sao người này lại kiên cường như thế? Không chịu bị dụ hoặc, không sợ hãi, anh mở lòng tiếp nhận cô, yêu cô, nghe thấy vài lời này, lòng của cô đã hòa tan rồi.

“Cầu hôn lại lần nữa đi.” Cô cắn môi, cảm nhận trong tay ra, đưa lại cho anh.

Bạch Giới Hằng nghe vậy, chỉ có mừng rỡ như điên, anh biết đây là một trong các tín hiệu Anh Lạc nguyện ý ở lại..... Anh vốn hi vọng lãng mạn một chút, quỳ gối xuống gì đó, nhưng Anh Lạc bây giờ chỉ có thể nằm trong lòng anh, cho nên ủy khuất một chút đi.

Hôn thật sâu trên trán cô, trên môi, sau đó lưu luyến không rời đi.

“Gã cho anh, Anh Lạc.” Anh nhìn đôi mắt ánh sáng ngọc kia, anh đã sớm biết, hai mắt này sáng hơn Liên Hạo Lâm nhiều.

Cô vươn tay, để anh đeo nhẫn cho cô.

Rất kỳ quái là, cô nghĩ đến oán hận sẽ lại xuất hiện, trên thực tế, bi thương và hận ý, phần nổi, khi cô hận người chồng năm đó, đã mất đi rồi.

Có lẽ, là tình yêu kiếp này, đã phủ lên phần hận không còn nhớ rõ kia.

“Em đồng ý.” Cô ngẩng đầu, cũng hôn Bạch Giới Hằng thật sâu.

Ngay sau đó, cô bỗng quay đầu lại, nhặt lon côca đã mở trên đất kia, hung hăng ném vào gương—

Nếu sớm hay muộn cô cũng biến mất, vậy cô tình nguyện chết trong lòng Giới Hằng!

Loảng xoảng—

“Anh—Lạc—”

*****

Mặt trời lên cao, trong biệt thự Hắc Sơn bận tới mây tới mặt, bóng hình nhỏ xinh ôm một thùng to, nom nớp lo sợ đi xuống từ lầu hai, cô căn bản không nhìn thấy bậc thang, bước trượt đi, cả người ngã xuống dưới.

Thùng thùng thùng..... một lon côca trong thùng rơi ra trên cầu thang, phát ra tiếng nổ nhỏ, bóng hình nhỏ bé, cũng lăn xuống tầng một, may mà không sao, nhưng lon sắt lăn xuống lại bị đập đèn choáng váng.

“Làm sao vậy, làm sao vậy?!” Bàn Duệ Ân như gió cấp mười lao ra khỏi phòng. “Em..... em đang làm gì?”

“Ừ.....” Về mặt cô gái vô tội. Cô không cần thận thối mà!

“Nhanh nhất lên nhanh nhất lên!” Bành Duệ Ân nhìn đông nhìn tây, “Em phải thấy may vì người thích côa giờ không có ở đây, nhanh nhất lại đi!”

Cô gái nghe vậy lập tức đứng dậy, vội vàng cắt côa vào trong hộp giấy.

“Bành Duệ Ân, giờ cô vẫn ở đây à?” Trên lầu truyền đến tiếng nói, “Công ty của tôi không thể bỏ trống đâu!”

“Nhị thiếu gia, tôi còn cách nào nữa, người giúp việc này thành sự không có, bại sự có thừa, chỉ tốt hơn Anh Lạc một chút!” Cô hồn hèn nói, ôm một chồng văn kiện đi ra ngoài, “Tự cậu làm đi!”

Dư âm chưa dứt, cô đã đi ra ngoài. Bạch Giới Đình có hai mắt cũng như mù, cô tạm thời phải ra ngoài giúp anh làm chuyện công ty, mỗi tối còn phải về Hắc Sơn trước bảy giờ, đúng là mệt chết cô!

Cô giúp việc quý trên cầu thang luống cuống tay chân. Sao lại gọi cô là thành sự không có, bại sự có thừa? Cô tốt xấu gì cũng chịu làm chịu học mà! Chỉ hơi mơ hồ thôi, công việc vẫn hoàn thành mà!

Lén liếc sân sau một cái. Ai, nhân lúc người đó còn chưa vào, nhanh nhất côa đi thôi, lên xe rồi nói sau.

Sân sau một đôi tay đang giữ quần áo, phơi lên sào cao. Hôm nay mặt trời vẫn rất nể tình, tin rằng đến giữa trưa quần áo này sẽ dạt dào hương vị nắng ấm! Cô hít sâu không khí mới mẻ, dùng sức đuổi lưng một cái, gió nóng bức thổi đến, cây đại thụ khẽ lắc lư cành.

“Thật đáng tiếc, đến bây giờ em vẫn không nhìn thấy.” Anh Lạc nhìn lên đại thụ cao ngất trước mắt, cây này sớm đã chết, thân cây rỗng ruột, nhưng bên trong ẩn dấu một cây khác, chính là Sơn Tra.

“Không thấy gì?” Bạch Giới Hằng bên cạnh đang phơi chăn, bắt được đuôi câu kia của cô.

“Quý ma tinh quái a..... Chỉ sợ cho dù Sơn Tra thụ tinh mỉm cười với em cũng không nhìn thấy.” Cô gầy gầy lộn tóc xoắn dưới tai, “Vi em đã không còn là Gương yêu nữa!”

Bạch Giới Hằng liếc xéo cô một cái. Nhắc đến chuyện này, anh vẫn còn sợ hãi.

Anh không quên giây tiếp theo khi Anh Lạc chấp nhận lời cầu hôn của anh, cô lại tự tap đập nát gương, tiếng gương vỡ vụn như trái tim của anh, chấn động ào ào.

Anh ngây ngốc nhìn gương vỡ nát, Anh Lạc trong lòng khẽ rên rỉ, khuôn mặt cô thống khổ nứt như gương, giống như vô cùng đau đớn mà gãy giữa, thậm chí còn đẩy anh ra, đi đến góc khóc thét.

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, Duệ Ân hô to ở ngoài cửa, anh lại không thể động đây, cho đến khi Duệ Ân đá vỡ cửa ra, ngay cả thờ anh cũng không dám; Duệ Ân đi vào thấy chỉ biết là mọi chuyện không ổn, cô muốn đỡ Anh Lạc lên, lại bị anh hét lớn không cho phép.

Anh Lạc vừa mới rạn nứt, anh sợ không cẩn thận. Cô sẽ vỡ nát.

Sau đó, Anh Lạc bỗng khẽ kêu một tiếng, tay và vai co lại, gọi tên của anh, anh tiến lên, cũng không dám đụng vào cô, nhưng cô lại vịn anh đứng dậy, có được nhiệt độ cơ thể của người bình thường, hai tròng mắt nghi hoặc, còn có cánh tay chầy ra máu đỏ tươi.

Đó là bị mảnh vụn của gương xẹt qua, cô lại chảy máu, yêu... sẽ không chảy máu!

“Anh không muốn nhớ lại chuyện ngày đó, em không hiểu cái sợ hãi đó đâu.” Bạch Giới Hằng tức giận nói, đem chăn trải ra.

“Tốt thôi!” Anh Lạc làm nũng ôm tay anh, “Nhưng nếu em không làm, sao có thể có ngày hôm nay?”

Yêu đúng là không chịu nổi độc tố của tình cảm con người, nhưng con người thì có thể! Loài người có thể chịu áp lực kinh người, có thể chịu được đủ loại cảm xúc tiêu cực và vui vẻ—đương nhiên, chủ yếu vẫn vì cô nguyện ý phá hủy việc ký sinh của mình.

Anh Lạc ngủ một ngày một đêm mới tỉnh, mà vừa tỉnh đã la hét đói bụng, cô giống người bình thường có thể ăn có thể uống có thể ngủ, hơn nữa cuối cùng không nhìn thấy quý ma nữa, cũng không cần hấp thụ sinh khí của con người, bọn họ hồ nghi lại đi xem quyền trục, cô liếc mắt một cái liền nhận ra vẫn tự bằng máu đến từ người yêu từ ngàn năm trước.

Trên đó tràn ngập hối hận, năm đó anh chỉ hi vọng Anh Lạc có thể bình tĩnh một chút, muốn cô ở trong gương, có thể suy nghĩ thông suốt, nhưng anh không biết sau khi phong ấn vào gương, vợ sẽ không còn tồn tại trên thế gian này nữa, cho nên anh khắc lên quyền trục lần nữa, tiêu đề đổi thành “cách nguyên rủa Gương yêu”, hơn nữa còn dùng một quyền trục khác viết rõ đi chứng sau khi trở thành Gương yêu, cùng với cách phá giải.

Nguyên nhân vì sao mà thành yêu, nguyên nhân vì sao mà thành người.

Ngàn năm trước người đàn ông đó không thể gọi vợ mình lại, dùng mọi cách phong ấn ký ức của Gương yêu, hi vọng cô có thể khi tái sinh lại, sẽ không vì uất ức mà chết. Một khắc cuối cùng trước khi chết, chính là trước quyền trục này.

Anh Lạc xem hết quyền trục thì khóc không thành tiếng, nước mắt rơi xuống quyền trục, không bao giờ là gương nữa. Năm đó là vì quá yêu đối phương mà bắt đầu sinh ra ghen tuông và mất đi lý trí, cho nên nguyên nhân chính là ở chỗ “Yêu”.

Cô phải thừa nhận tình yêu và đi không lùi bước lần nữa, mới có thể được tái sinh.

Cô lấy thân phận Gương yêu yêu Bạch Giới Hằng, cũng giống như yêu anh, cái gọi là độc tố cảm xúc tích lũy không thể trừ hết, là vì cô là yêu lại đi trên đường của loài người, cho đến khi cô nguyện ý biến mất, phá hủy đi cái gương ký sinh kia, cô được tái sinh.

Từ Gương yêu thành người, rõ ràng, là con người sẽ già sẽ chết vì bệnh.

Anh Lạc cười hạnh phúc. Cô tình nguyện!

“Nói cách khác, anh phải cảm ơn người họ Bạch từ ngàn năm trước kia?” Bạch Giới Hằng rất có ý kiến với việc mình là chuyển thế của người kia. Sao lại có thể làm đến mức độ này? Đây người vào gương mà còn có thể sống?

“Anh không phải anh ta!” Cô nghẹn ngào mà cười, “Linh quang giống nhau, nhưng tính kém rất nhiều!”

“Kém rất nhiều? Anh ta tốt hơn hay anh tốt hơn?” Anh nhú mày hỏi.

“Anh ấy rất hay xúc động, rất nóng nảy..... Em cũng vậy a, cho nên mới hay cãi nhau!” Anh Lạc cười giải thích, “Vì đều rất xúc động, mới có thể nói gì cũng không suy nghĩ, mới có thể hiểu lầm lẫn nhau.”

Ngàn năm trước, cô gái xinh đẹp kia sớm đã có nơi thuộc về, cũng đã đính hôn, cô là muốn làm cho mình đồ cưới hoàn mỹ nên mới tự đến trông coi, người chồng có áp lực quá lớn lại không chia sẻ với người vợ, vì yêu vì cô đơn nên người vợ ghen tuông, mới đưa đến vòng tròn luân quần như thế.

Không ai muốn giải thích, mọi người thăm oán giận, sau đó dùng chú ngữ đọc loạn, thành cục diện ngày hôm nay.

Hắc Sơn không làm hại chủ nhân, chỉ có người làm hại lẫn nhau.

Bạch Giới Hằng thăm nhú mày. Anh là người bình tĩnh sâu sắc, không có khả năng quá xúc động. Về phần Anh Lạc, ở trong mắt anh cô chỉ là một cô gái đơn thuần, chẳng qua..... Ở trong gương sau khi khôi phục trí nhớ, không biết có thay đổi gì hay không?

“Thời gian không sớm nữa, chúng ta phải đi thôi.” Anh nhìn đồng hồ, “Chiều nay còn có cuộc hẹn thử áo cưới.” Nhưng trước đó, phải mang đồ đạc đến nhà mới đã.

Sau khi kết hôn, thông qua quan hệ anh lấy được giấy chứng minh thân phận cho Anh Lạc, có thể chính thức thành vợ anh, mở ra cuộc sống hạnh phúc cả đời của hai người!

“A ~ áo cưới!” Nhắc đến chuyện kết hôn, toàn bộ hóa lực của cô khai hỏa. “Em có thể mặc mấy bộ? Có thể mỗi bộ một màu được không?”

“Không được, chúng ta đơn giản một chút thôi, “ Bạch Giới Hằng tức giận, “Em đừng quên, anh mất sáu trăm ngàn mới mua được em trở về!”

“Ha!” Anh Lạc ha thật lớn tiếng, lại cười đến toe toét, “Bỏ sáu trăm ngàn mua gương à, đại ngộ!”

Anh lắc lắc đầu. Cô bé này còn dám lấy điểm ấy trên anh!

“Em biết rồi, là anh mua tình yêu duy nhất cuộc đời này!” Ha ha ha, ông chủ nói với cô rồi, đúng là vô cùng thẹn thùng!

Anh Lạc vừa nói lại vừa đỏ mặt, nhảy chân sáo trên hành lang, bước đi nhẹ nhàng như bay.

Bạch Giới Hằng không nhịn được cũng đỏ mặt. Có vài lời yêu thương bọn họ nói riêng với nhau là được rồi, cần gì cô phải hét lớn lên như thế? Giới Đình còn ở tầng trên mà!

Cô gái giúp việc thay thế Bành Duệ Ân đi vào từ cửa, cô do Bạch Giới Đình tuyển, khi đó hai người họ ở trong nội thành, bỏ lỡ màn ‘phòng vấn đặc sắc’, cho nên cũng không biết nữ giúp việc này đến thế nào, như là không có mắt, chạy đến Hắc Sơn làm nữ giúp việc.

Nữ giúp việc vừa nhìn thấy Anh Lạc thì cười xấu hổ. Cô ta không có chuyện gì, chỉ hi vọng đợi lát nữa cô lên xe rồi đừng lập tức mở ra uống thì tốt rồi, hắc.....

“Em nghĩ..... bảy bộ là được!” Anh Lạc còn ảo tưởng tại chỗ, “Hơn nữa em muốn đến hòn đảo nhỏ ở Nam Thái Bình Dương kết hôn, trời xanh thăm, biển xanh thăm...” cô xoay người, bỗng đi đến cạnh anh, thỉnh thoảng nhào đến, cái miệng nhỏ cong ra hôn lên anh, mắt mày đều cười thành trăng rằm, tay ôm chặt lấy anh, “Em rất yêu anh, em thích làm con người, em muốn nhanh kết hôn!”

Bạch Giới Hằng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, trong lòng thu hoạch mặt đường, nồng đậm không hết.

“Hai người không phải đi à? Làm ơn lần xa ra một chút?” Trên lầu truyền đến tiếng không khách khí, “Đi khỏi phòng khách nhé, đi đến đâu làm người ta mù đến đấy!”

A a! Anh Lạc ngẩng đầu, Bạch Giới Đình liền cúi đầu. Giọng tuyệt không tốt.

“Nhưng..... cậu cũng vốn mù mà!” Cô chớp mắt đương nhiên mấy cái. Theo chân họ thì cũng có sao đâu.

“Hur!” Bạch Giới Hằng không kịp ngăn cản. Trời ạ, chẳng lẽ ngàn năm trước anh và Anh Lạc, đúng là một đôi vợ chồng sao? “Sao em lại tự vạch áo cho người xem lưng thế?”

“Đúng là cậu ấy mù mà!” Cô thật vô tội nha!

Bạch Giới Đình vừa tức vừa giận, ngay cả mắt cũng nhắm không được, chỉ rống to với nữ giúp việc tầng dưới, anh khát lắm rồi, muốn uống nước!

“Tôi đưa họ ra ngoài trước!” Nữ giúp việc nhìn nơi rống to, không nhìn được liếc Anh Lạc một cái. Đi rồi còn làm tên kia tức giận làm gì!

Cô dâu mới lên xe, đồ mang từ nhà cũng không nhiều lắm, trước khi lên xe, Anh Lạc không quên cầm bình côca trong tay, điều này làm nữ giúp việc nhìn mà thở hắt vì kinh ngạc.

Ai da!

“Nhớ chăm sóc Giới Đình cho tốt, tiền lương sẽ không tệ.” Trước khi đi, Bạch Giới Hằng khách khí nói với nữ giúp việc.

Cô gật đầu. Bây giờ cô có cơm ăn cũng cảm ơn trời đất rồi, dù người trên lầu kia tính tình thô nát, cô cũng sẽ... nhìn!

Khi xe xuất phát, gió bỗng thổi mạnh đến, tất cả cây con đều hướng đến chỗ xe, lá cây và hoa nhỏ đều rơi rớt trên mui xe, cành cây đong đưa như chào từ biệt họ.

Sau khi họ sinh con ra, bọn họ mới có thể trở lại Hắc Sơn!

“Em nói với anh trước a, về sau em sẽ là vợ hiền.” Anh Lạc vui vẻ nhướn mày, ngồi cạnh ghế điều khiển nhện cười.

“Ừ..... Có một số việc không thể miễn cưỡng.” Trên cơ bản, Anh Lạc sau khi khôi phục trí nhớ, cũng không có vẻ trưởng thành. “Anh cũng không mong nhiều, em chỉ cần thế này là được rồi.”

“Em sẽ hiền, nội, trợ!” Anh Lạc nhếch mày, hai mắt phát sáng nhìn gương mặt nghiêng của anh.

Bạch Giới Hằng nghiêng mắt, chỉ nhìn thấy côca trong tay cô, không nghe cô nói chuyện.

“Bây giờ em đã là con người, đừng nói với anh là uống côca sẽ không thùng dạ dày nữa, một tuần hai lon.”

“Hôm nay thưởng cho em, một lon nhé! Vợ như em rất tốt nhé, làm việc nặng như thế, chỉ muốn của anh một lon côca, không phải muốn anh vàng bạc châu báu mà.” Cô ngẩng cao đầu, kể công.

Tim anh chậm đi nửa nhịp, “Em có nên giải thích trước, em đã làm chuyện gì rất tuyệt sao?”

“Sáu trăm ngàn!” Anh Lạc cầm tiền bên tay trái, mắt sáng ngời, “Em giúp anh lấy lại sáu trăm ngàn..... ừ, chính xác là năm ngàn chín trăm chín mươi chín.”

Con số quen thuộc này, là giá ở tiệm đồ cổ. “Anh đã nói với ông ấy, muốn dùng sáu trăm ngàn đưa em về.”

“Không phải em, là gương.” Cô nghiêm túc nhìn anh, “Em nhớ thư ký Hứa đưa gương gắn lại, trả về hàng đồ cổ.”

Bạch Giới Hằng không nhìn được phanh gấp, hai tay anh nắm chặt bánh lái, hai mắt mở lớn. Từ từ nhìn qua Anh Lạc vui vẻ đã bay lên tận trời bên cạnh.

“Đó có thể trả sao? Em biết là hàng đồ cổ kia không tầm thường—” Anh chẳng vui vẻ chút nào, lập tức cầm lấy di động ném cho cô, “Gọi điện thoại đi, nói đây là hiểu lầm!”

“Vì sao không thể trả?” Cô còn thả lại di động về đằng trước, “Bây giờ giám định, đây là phù hợp với luật quốc gia, không hài lòng, có thể trả lại!”

A? Trái tim của anh như ngừng đập, “Thật hay giả? Nhưng lúc trước.....”

“Ông ấy còn chưa viết hóa đơn cho anh, anh mua gương, chứ không phải gương yêu.” Anh Lạc đắc ý nở nụ cười, “Muốn Gương yêu cũng không có. Em đã là một con người rồi!”

Bạch Giới Hằng bỗng cảm thấy máu toàn thân đều vọt đến não, tay chân khẽ rét run. Mãi cho đến khi xác định, cô đảm bảo không thể có sơ hở, anh mới nhán chân ga lần nữa.

“Cười một cái thôi, em giúp anh lấy lại sáu trăm ngàn mà!” Cô lắc lắc côca trên tay, “Có thể thưởng cho em không?”

Anh vẫn không thể thả lỏng, nhưng cô là Gương yêu nên không thể hiểu điều này, chỉ đành tạm thời tin tưởng.

“Được, vợ hiền, cảm ơn em!” Anh vươn tay phải, xoa mặt cô.

Anh Lạc đắc ý cực kỳ, kéo kéo, lại có tiếng đồ rơi ra...

Xít—xe lại dừng lại lần nữa.

“Anh Lạc!”

“Không phải lỗi của em!”

“Trong xe đều là côca, vậy là lỗi của ai?”

“Em không động vào nó!”

“Cầm tắt cả đồ uống axit, đồ ngọt cũng cầm!”

“Em dùng nơi có xác của La Nhã Văn đổi lại với anh!”

“..... còn James!”

“Đồng ý!”

*****

New York, hàng đồ cổ.

Cổ kính, đồ cổ khắp nơi trên thế giới bày trong cửa hàng, từng bị khách bước vào, một đôi vợ chồng đến trước gương, hợp ý đáng vẽ tao nhã giản dị của nó.

“A, đây đẹp quá, đây là gương thời đại nào?”

“Một ngàn năm.” Ông chủ xuất hiện sau gương, từ từ đi ra.

“Một ngàn năm..... Oa, thật quý quá!”

“Không, nó chỉ bán cho người có duyên—” Một giây sau, ông chủ tiến lên nói: “Hai người chính là người có duyên! Mươi đô la Mỹ!”

“Hả? Mươi đô?”

“Kẻ vô duyên mười vạn, người có duyên mười đô.” Ông chủ thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đôi vợ chồng vui vẻ, cho dù là giả cũng nguyện ý, lập tức gật đầu ưng thuận.

Ông chủ liền giờ tay xé tờ giấy phía sau ra, lại đi đến quầy tính tiền, vớt trang giấy đi, chuẩn bị tính tiền cho đôi vợ chồng Mỹ.

Trang giấy bay vào trong thùng rác, rõ ràng có ba chữ to - “Từ gian thương”.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Guồng Yếu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.